

JAN VAN HELSING

Interjú a Halál Angyalával

GIGG - ART

Kiadó

2011

interjuahalalangyalaval@gmail.com

Jan Van Heising

**Interjú
a
Halál Angyalával**

Tartalomjegyzék

Előrebocsátva.....	5
Az olvasó csak nem fél tán?.....	6
A fekete ember mindenütt megjelenik.....	13
Miért nem tudunk többet a fekete alakról?.....	21
A fekete alak él.....	26
De én is találkoztam a fekete emberrel.....	30
Mi közöm nekem a halálhoz?.....	33
Hogyan lehet ezzel a feketével kapcsolatba kerülni - ha az ember nem hal is meg?.....	37
Az interjú.....	42
Mit mondjunk? <i>Zárszó</i>	269
Tárgymutató.....	272
Képek jegyzéke.....	278
Forrásmunkák..... ;.....	278

Előrebocsátva..

Miután a kedves olvasó épp átfutotta a borítón lévő ismertetőt, azt gondolhatja, hogy *„ez lenyűgözően hangzik, erről én semmit sem hallottam még”,* vagy pedig *„a Van Helsingtől eddig máshoz voltam szokva - ez itt furán néz ki...”*

Mindkettőre azt válaszolnám: A helyben állás a halál, a változás élet. Én is folyton változom, minden évben új országokat utazok be, és éppoly szívesen látogatok el a szellem és a tudás új tereire.

Hosszú pályafutásom során, mint kutakodó, a hátterek felderítője, és mint akit folyamatosan felvillanyoznak az élet kivizsgálatlan velejárói - a határ-tudományok -, számos érdekes eseményt tárgyaltam, és azokról publikáltam is. Ám ebben a könyvben a legérdekfeszítőbb projektet vettem papírra.

Korábbi műveimmel ellentétben, ez esetben „személyes” könyvről van szó, mert a benne foglaltakat magam éltem át. És amit átéltem, az annyira mélyrehatóan megváltoztatta az életemet, hogy soha többé nem leszek a régi „Jan Van Helsing”. Nincs visszaút...

Ezzel a könyvvel meghívom Ont, utazzon velem új tájakra. Természetesen ragaszkodhat régi gondolkodás- és viselkedésmódokhoz. Ha azonban ma valóban követni kíván engem ezen az úton egy új szellemi terepre, akkor szeretettel üdvözlöm Ont a szellemi nyereszkesedők, a szellemi kalózkodók klubjában, s azonnal rátérnék a tárgyra a kihívó kérdéssel...

Az olvasó csak nem fél tán?

Mit gondolna, ha halálán lévő kedves nagymamája közölné Önnel, hogy *a halál* ott állt az ő ágya mellett, s azt mondta neki, hogy őt most elviszi?

Rövid elmélázás után bizonyára arra a felismerésre jutna, hogy nagymama esetleg szenilis lett, vagy túlgyógyszerezte magát, amitől most - úgy tűnik - hallucinál, vagy pedig valami régi babona-program került elő a tudatalattijából, mivelhogy a halál révén áll.

Felvillan az ember agyában, hogy hallott már valamikor valahol ilyen esetet, vagy valami hollywoodi filmben fordult elő a „kaszás”, *„Ha eljön Joe Black”,* vagy Monty Python filmjében, *^z élet értelmében*, vagy Terry Pratchett regényeiben, melyekben a fekete csuklyás legalább egyszer szerepel, ha röviden is. Ám hogy egy ilyen fekete alak valóban létezhet, azt Ön igazából nem hiszi. Így van-e, ráhibáztam...?

Azonban mit tartana az esetről, ha a nagymama aznap éjjel valóban meghalna...? Mert pontosan ez történik a legtöbb esetben!

Hát az én részemről akkor feltenném a kérdést, hogy *„a nagymama kit vagy mit látott az ágya mellett? Állt ott valóban valaki? S ha igen, akkor kicsoda volt az?”*

Szerintem az ilyen kijelentések nagyobb érdeklődést keltenének, ha ezt a témát már lelkésszel, vagy haldoklókat gondozókkal is fejtegettük volna. Mert a válaszok igenis meglepőek.

Bizonyos események következtében - amelyekre mindjárt részletesen kitérek - pontosan ezt tettem én két éven át nap, mint nap, amikor kórházban vagy öregek otthonában dolgozókkal, vagy haldoklókat gondozókkal találkoztam. Megkérdeztem őket, hogy hallottak-e közlést halálos betegektől, vagy beszámolót olyanoktól, akik valami *fekete csuklyást* láttak, vagy ilyen történetet hallottak valakitől.

És majdnem minden megkérdezett tudott eseteket felsorolni, amelyekben előfordult a „kaszás”.

Például a volt öregotthoni gondozó hölgy, Gudrun Augsburg a következőt mesélte el: *„Két nappal a halála előtt egy asszony állította, hogy*

egy fekete embert látott- a ház körül mászkálni. Egy másik beteg azt mondta teljesen józan ésszel, hogy egy feketébe öltözött férfi nézett be az ablakon. Ez az asszony még aznap éjjel meghalt.

Egy öregúr azt adta hírül röviddel halála előtt, hogy fekete ruhás férfi állt az ágya mellett, s ő kíváncsi lenne arra, hogy ki volt az..."

2004 júliusában levelet kaptam egy olvasómtól. A hölgy a következő élményt ecsetelte, s magyarázatot kért:

„ Tisztelt Helsing úr,

„Az új évszázad gyermekei” című könyvének kiadásáért köszönetet mondok Önnek, mert sokat segített nekem abban, hogyan viselkedjem tisztánlátó lányommal szemben.

Mégis nyomja a szívemet még valami, amire könyvében nem leltem választ: Jó anyám tavaly halt meg. Halála előestéjén arról adott hírt nekünk, hogy egy fekete alak állt az ágyánál, s kezet nyújtott neki. Amikor a lányomat odavittem, hogy tisztán látó képességével lát-e valamit, akkor fekete embert nem látott ugyan, de az ágy fölött három vagy négy vakítóan fényes lény lebegett. Hozzá kell tennem, hogy egy negyedóra eltelt már addig miután anyám a fekete embert emlegette. A fekete valószínűleg akkor már odébbállt. Szeretném megkérdezni Önt: Ki ez a fekete lény? Kell-e félni tőle? Az ördög volt-e?

Óvatosan pedzeni kezdtem a kérdést baráti körben, és a reagálás meglepett.

Legjobb barátom beszámolója szerint nagybácsija a halála előtti éjszákán forgolódott és motyogott, amire felesége felébredt. A feleség felébresztette a bácsit, és kérdezősködött, mire a bácsi elmondta, hogy fekete csuklyás ember állt az ágya mellett. Néhány órával később a bácsi meghalt..."

A tisztánlátó gyermekekről írt könyvvvel kapcsolatos kutatásaim során beszélgetésbe elegyedtem egy nyugdíjas ápolónővel, aki még pontosan emlékezett egy éppen megműtött betegre. A páciens a narkózis alatt rövid időre klinikai tekintetben halott volt. Utána azt mesélte, hogy a műtőasztal mellett ott állt egy *feketeruhás*" az orvosok között. Ám a beteg túlélte.

Ilyen történetek tucatjával vannak most a birtokomban, és a következő részletekben egyeznek:

Röviddel halálunk előtt megjelenik egy fekete ember, fekete csuklyával, mint valami szerzetes, vagy fekete kalappal. Ez a fekete ember általában hallgat, és a szemtanú nem lát arcot. Ez a fekete ember olykor benéz az ablakon, mászkál a ház körül, áll az ágy mellett, megjelenik álom formájában, vagy bekopog az ajtón.

Az utóbbi a családom körében is lejátszódott. Első feleségem déd-nagyanyjának halála előtti napon valaki kinézett az ablakon, s fekete alakot látott a ház ajtaja előtt. Alois nagybátyja halála pillanatában pedig valaki vagy valami megkopogtatta az ajtót.

Az ilyen híradások tulajdonképpen nem újak - ellenkezőleg! A világ csaknem minden kultúrája hasonló híreket közöl haláluk előtt álló emberekről, vagy általában arról, hogy ez a fekete ember haldoklók-nak nyilván megjelenik.

Számos néven ismeretes. A németek nevezik őt *Gevatter Tod*-nak, ami „*Halál keresztapám*” jelent. Vagy „*Henrik barátom*” ő az, aki Észak-Németországban odalép a haldoklóhoz, s lelkét magával viszi a halottak birodalmába. De nevezik őt „*csontembernek*” is, és gyakran ábrázolják csontváznak, olykor puszta csontokkal, máskor szerzetesi csuhában, széles karimájú kalappal vagy anélkül, kaszával a kezében vagy a vállán, mint az ábra mutatja.

1. kép. A kaszás A kaszával egyrészt az elviendőt „learatja”, másrészt azzal vágja el az *ezüst-kötelet*, mely a testet a lélektesthez köti. Egyes ábrázolások *afekete embert*, aki nyilván a halált személyesíti meg, kezében homokórával mutatják, amellyel az élet-tartamot méri.

Ez a Halál odaáll a gyermekágyhoz és az öregek otthonában a betegágyhoz. A Halál útítárs a motorkerékpáron és az autóban. Fiatalokat kitép az életből, mások meg alig tudják kivárni, hogy véget vessen az életüknek.⁽¹⁾

A haláltól senki sincsen biztonságban.

Tény, hogy a haláltól senki se menekülhet meg. Pontosan ezt juttatja kifejezésre a következő legenda, ha nem is halálos komolysággal:

Damaszkusz királyának tanácsadói között volt egy fiatal ember, akit a király nagyon kedvelt. Egy napon ez a fiatal tiszt bement a királyhoz, arcán a döbbenet ült: „*Királyom, sürgős kérelmem lenne. Add kölcsön leggyorsabb lovadat, mert azonnal Bagdadba kell lovagolnom.*”

A király csodálkozva érdeklődött, hogy miért.

„Az imént a palotád kertjében jártam, ott állt a Halál, és megfenyegetett engem. Szeretnék elmenekülni előle.”

A király engedett a kérésnek, de aztán maga is kiment a kertbe megnézni, hogy a rettenetes látogató ott van-e még. Es íme, a Halál ugyanott állt most is.

„Hogy merészelted megfenyegetni hű szolgálmat? Méghozzá saját palotám kertjében!” - így a király.

„Nem fenyegettem ” - válaszolt a Halál, „csak csodálkozva összecsaptam a kezemet”.

„Nem valami fényes kifogás” - mondta a király.

„Nem kifogás” - bizonygatta a Halál -, „mert az én legmagaságosabb Uramtól azt a feladatot kaptam, hogy ma este messze innen, Bagdadban találkozam a szolgáloddal, és csodálkoztam, hogy ő még mindig itt van”.^

Ez egy legenda, talán mese, mely a megszemélyesített halálról regél. Ám hogyan vélekedjünk Assisi Szent Ferenc napénekéről, melyben így zengedez: „*Testvérünk, a testi halál; élő ember nem kerülheti el. Jaj azoknak, akik halálos bűnnel halnak meg. Boldogok, akiket a halál a Te szent akaratom szerint ér; mert a második halál nekik nem tud ártani.*

Különös. Nem?

Vessünk egy pillantást ennek a fekete lénynek egy másik irodalmi ábrázolására. A Grimm-mese címe: „*Akinek a halál volt a keresztapja*”, melyet tömör velőssége miatt szeretnék előterjeszteni:

„Egy szegény embernek volt már tizenkét gyermeke, s éjjel-nappal kellett dolgoznia, hogy bár kenyeret is tudjon adni nekik. Amikor aztán világra jött a tizenharmadik, szükségében már nem tudott segíteni magán, kiment hát az utcára, hogy az első jött-mentet felkérje keresztapának. Az

első, akivel találkozott, a Jóisten volt. Ő persze tudta már, mi nyomja a szívért emberünknek, s megszólította: „Szegény férfiú, sajnállak. Leszek én keresztapja gyermekeknél, gondoskodom róla, s boldoggá teszem a földön.” A szegény ember rákérdezett: „Ki vagy?” „En vagyok a Jóisten.” „Téged nem kívánlak keresztapának” - mondta a szegény ember -, „mert te a gazdagoknak adsz, a szegényeket meg hagyod éhezni”. A szegény ember ezt azért mondta, mert nem tudta, milyen bölcsen osztotta szét Isten a gazdagságot és a szegénységet. Hátat fordított tehát az Úrnak, s továbbment. Ekkor az ördög lépett oda hozzá, s megszólította: „Mit keresel? Ha engem választasz gyermekeid keresztapjának, akkor adok neki aranyat bőségesen, és a világ minden élvezetét méghozzá.” Kérdi őt a szegény ember: „Te meg ki vagy?” „Én vagyok az ördög.” „Akkor téged sem kívánlak keresztapának, mert te becsapod és elcsábítod az embereket”. Ezzel továbbment. Ekkor a cingár lábú halálilépett eléje: „Tegyel engem keresztapává”. Kérdezi a férfi: „Hát te ki vagy?” „Én a halál vagyok, aki mindenkit egyenlővé tesz”. Erre a férfi: „Te vagy jó nekem. Elviszed a szegényt is meg a gazdagot is, kivétel nélkül. Legyél te a keresztszülő”. A halál erre így válaszolt: „Gyermekeidet gazdaggá és híressé teszem. Mert akinek én vagyok a barátja, annak nem hiányzik semmi sem. Azt mondja a szegény ember: Jövő vasárnap lesz a keresztele. Légy ott időben!” A halál megérkezett pontosan, s egészen jól játszotta a szerepét.

Amikor a fiú felcseperedett, egyszer csak betoppant a keresztapa, s hívta, menjen vele. Kimentek az erdőbe, s a keresztapa mutatott a fiatalembernek egy fűvet, mely ott nőtt, s így szólt: „Ez lesz keresztelei ajándékod. Híres orvossá teszlek téged. Ha majd beteghez hívnak, akkor én is mindig megjelenek. Ha a betegnek a fejénél állok, akkor hetykén kijelentheted, hogy meggyógyítod őt. Beadsz neki ebből a fűből, s meggyógyul. Ha azonban a beteg lábánál állok, akkor ő az enyém, s meg kell mondanod, hogy minden segítség hibavaló lenne. Óvakodj azonban attól, hogy a fűvet akaratom ellenére használd, mert akkor pórul jársz.”

Nem tartott sokáig s a fiatalember világhírű orvos lett. „Csak ránéz a betegre, s már tudja is, hogyan áll annak a dolga, meggyógyul-e, vagy meg kell hálnia” - ezt tartották róla. Messzi földről jöttek az emberek hozzá, hívták betegeikhez, s annyi pénzt adtak neki, hogy hamarosan gazdag ember lett. Történt aztán egyszer, hogy a király is megbetegedett. Elhívták az

orvost, mondja meg, lehet-e szó gyógyulásáról. Amint azonban az ágyhoz lépett, a halál már ott állt a beteg lába felől, így a betegen semmilyen gyógyfű nem segíthetett. „Ha csak egyszer ezt a halált kicselezhetném” - gondolta az orvos - „orrolni fog bizonyára, de keresztapámként remélem szemet huny. Megpróbálok.” Megfogta tehát a beteget, s megfordította az ágyban, hogy a halál a fejéhez kerüljön. Ekkor beadta neki a gyógyfüvet, s a király kilábalta a betegségéből. Am a halál elment az orvoshoz, mogorva ábrázattal megfenyegette az ujjával, s így szólt: „Becsaptál. De most az egyszer elnézem, mert a keresztfiam vagy. Am ha ezt még egyszer megkíséreled, akkor jaj neked, téged magadat viszlek el.”

Nem sokkal később a király lánya betegedett meg súlyosan. Ő a király egyetlen gyermeke volt, s a király éjjel-nappal sírdogált miatta, hogy majd megvakult, s így kihirdette, hogy aki a királylányt meggyógyítja, az feleségül veheti, s hozzá a koronát is megkapja. Amikor az orvos az betegágyhoz lépett, megpillantotta a halált a királylány lábánál. Emlékeznie kellett volna keresztapja intésére, de a királylány szépsége, s hogy ő maga a férje és még király is lehet, elvakította, s minden gondolatát elhessegette. Nem látta, hogy a halál haragos pillantással méregeti őt, s csontos öklét rázza fejére. A beteget felemelte, s a fejét fordította a halál felé. Aztán beadta neki a gyógyfüvet, s a királylányba hamarosan visszatért az élet.

Amikor a halál másodszor is rászedve és birtokából kisemmizve érezte magát, komoran és lassú léptekkel odament az orvoshoz, így susogva: „Végged. Rajtad a sor. Hideg kezével olyan erősen megfogta, hogy az orvos moccani sem tudott. A halál levitte őt egy földalatti barlangba, ahol a gertyák ezrei lobogtak végeláthatatlan sorokban. Egyesek nagyok, mások feleakkorák, megint mások kicsik voltak. Minden pillanatban kialudt néhány, míg mások fellobbantak. így a helyzetek és lángok mintha folytonos változásban lettek volna. „Látod?” - mondja a halál - „ezek az emberek életlángjai. A nagyok gyerekeké, a feleakkorák házastársaké életük közepén. A kicsik öregekéi. Am olykor gyermekeknek és fiataloknak is csak kicsi gertyájuk van.” „Mutasd csak az enyémet” - szólalt meg az orvos, s úgy vélte, az még jókora lehet. A halál rámutatott egy pisálkozó lángocskára, mely kialva félben volt, s motyogta: „Látod? Az az.” „Ó, kedves keresztapám” - rimánkodott az orvos ijedten -, „gyűjts nekem egy nagyobbat, hogy király legyek, és a legszebb királylány férje”. „Nem tehetem” - mondta a halál.

„Előbb valamelyiknek ki kell aludnia, mielőtt újabb gyúlhat.” „Akkor tedd a kicsit egy nagyra, hogy mindjárt továbbégjen” - kérlelte az orvos. A halál úgy tett, mintha teljesíteni akarná a kérelmét, s elővett egy nagy újat. Am meg akarta torolni az orvos fortélyát, és amikor a gyertyákat cserélni akarta, szándékosan fellökte a kicsit, az meg kialudt, mielőtt a nagyot meggyújthatta volna. Az orvos azonnal elalélt, s így a halál kezére jutott.³²⁾

Mint említettem, ez egy Grimm-mese. Ám nincsen-e minden mesének valami igaz háttere?

Mindenekelőtt itt olyan lényt ecsetelnek, akit a mai napig is világszerte számtalan ember meglát. Ezt a fekete csuklyást, vagy fekete ruhás és fekete kalapos lényt hozzák kapcsolatba a testi halállal.

Itt határozottan alakokkal rendelkező lényről beszélünk. A „halálról” beszélők jelenleg az elhalálozás folyamatára gondolnak, nem személyre, a fekete alakra, aki a haldoklóért jött, s méghozzá előbb megkopogtatja az ajtót...

2. kép: Bécsi monda:
A halál a keresztelő
medencénél

A halál, mint keresztapa fogalma nem egészen tisztázott. Max Sebich „Nagy bécsi mondakönyve” például azt jelzi, hogy a fogalom régi bécsi mondára vezethető vissza, mely meséli, hogy a halál egyszer megsajnálta egy szegény, Urssenbeck nevű takácsot, aki gyermekének nem talált keresztapát. A halál, aki a keresztapaságot aztán vállalta, a gyermeket egy adottsággal ajándékozta meg, s a gyerek híres orvos

lett. Ez az orvos Bécs 1. kerületében, a Schönlatern-közből élt, s ezt a házat ma is „halottasháznak” nevezik.⁽³⁾

Megállapítjuk tehát...

A fekete ember mindenütt megjelenik..

Egy fekete alak megjelenése röviddel egy ember halála előtt régebbi kultúrákból is ismeretes:

A görögöknél *Thanatos* volt a halál képi megszemélyesítője, aki az elhunytakat elviszi Hádész birodalmába. *Thanatos*t gyakran összetévesztik Kharónnal is, az alvilág révészével, aki az elhunytak lelkeit átviszi a Sztüx folyón. *Kharórt*t fukar, mogorva, de élénk öregnek ábrázolják. Erebosz és Nüx fia Hádészt szolgálja. A révészkedésnek árat is szabott. A fizetség, az obolosz, egy érme volt. Ezt a görögök halottaik nyelve alá (más források szerint, így a római időkben is, szemekre) helyezték. A legendák szerint Kharón nem szállított át olyan holt lelket, akit nem temettek el tisztességesen. Azoknak a folyó partján kellett bolyonganiuk, mint azoknak is, akik nem adtak oboloszt, és várniuk kellett, míg Kharón megszánja és átviszi őket „ingyen”.

3. kép: Kharón, a révész, aki az elhunytak alvilágba érkező lelkeit átviszi a Sztüx folyón

A görög mítoszok más lényeket is emlegetnek, akiket gyakran egy kalap alá vesznek Thanatosszal. Például *Hermészt*, akit gyakran a *halál hírnökének* neveznek. Hermész a vándorok vezetője és oltalmazójaként az istenek küldötte is, aki éjszakai utakon is melénk szegül, tehát a holtakat is irányítja az alvilágban. Ezért van mellékneve is, a *Pszichopomposz*, aki a *lélekvivő*. A küldött szerepe nagyon jól illik rá, mert ügyes, gyors, és a levegőben sebesen repülve végzi a feladatát. Hermészt jellemzi a nagykarimájú, szárnyas kalap (petasos) és a szárnyas bot. Mindezek gyorsaságra utalnak, amivel a feladatát végzi. Eközben ő a *jó pásztor* is, aki ismeri az alvilág útjait, és az ítélethozatalnál is közbenjár.

Az alvilágot, ahol Hermész a halottakat kíséri, *Hádészről* nevezték el. *Hádésznek* nevezik később az alvilágot magát is, mely tartomány az emberek számára hozzáférhetetlen. Feleségével, a kérlelhetetlen Perszefonéval együtt uralkodik itt Hádész a lelkek fölött. Trónján ülve ábrázolják, kezében uralkodói jogarával és kulcsokkal, valamint sisakjával, mely láthatatlanná tette viselőjét.

Ám a valóban képileg megszemélyesített halál az említett *Thanatosz* volt, akit szeretnék részletesebben megtárgyalni: A mitológiában a *halál angyalának* szerepét tölti be. A költő Hésziodosz szerint Thanatosz ott lakik, ahol a nap és az éj találkozik, s ahol *Atlasz* a mennyek boltozatát tartja. Ott, ahová *Heliosznak*, a Napnak a sugarai soha sem tévednek, ott lakik az álom, *Hüpnosz* is, aki innen indul portyázni földön és tengeren, békésen és barátságosan az emberekhez, miközben Thanatosz „kemény szívű és irgalmatlan”. Akit egyszer megragadott, azt többé nem engedi el, s még a halhatatlan isteneknek is ellenségük.

Thanatoszt fekete, szárnyas, sötét szemű géniusznak is ábrázolják, aki áldozati késével levágja a haldokló egy hajtincset. Thanatosz később *Gaia* és *Tartarosz* fiaként jelenik meg, hétalvóként, általában szép fiatal férfi vagy fiú alakjában, kezében lobogó, de már lefelé néző, vagy éppenséggel eloltott fáklyával.

4. kép: Hüpnosz, Hermész, Thanatosz és Sarpedon teste

Maga *Thanatosz* egyszer áldozatul esett a ravasz *Sziszifusznak*, Korinthosz város építőjének, aki megkötözte őt. Később azonban a hadak istene, *Arész* megszabadította. Amíg meg volt kötözve, addig senki sem halt meg.

Hasonló legendára bukkanunk a finn Skolt (Számi) lappoknál az Élet és Halál Uráról. A skol-lappok a nagy Inari-tótól északnyugatra élnek, kb. négyszáz kilométerre az északi sarkkörtől észak felé. Ez a nép valószínűleg a

világ legkisebb nemzete. Tibeti eredetűnek sejtik őket, s talán ők voltak Skandinávia első lakói.

Híreket Róbert Crottet-nél is találtuk róluk, aki 1937-ben sok próbálkozás után elnyerte bizalmukat, s a lappok betekintést nyújtottak neki régi mondáik és legendáik világába. A skolt-lappok, akik nem kézfogással, hanem orruk egymáshoz dörzsölésével üdvözlik egymást, állítólag, erős mediális és telepatikus képességekkel rendelkeznek, melyekről saját megélései alapján Róbert Crottet is beszámol.

Fiatal barátom, Stefan Erdmann, aki szintén ír határtudományos témákról, hatvan évvel később járt a skolt-lappoknál, és igazolni tudja Crottet állításait.

Ezek a kis emberek északon, tiszta, csillogó szemükkel, nem skolt-lappok előtt soha sem beszélnek a tudásukról, idegeneknek mindig is azt mondják, hogy ők nem tudnak történeteket, mert agyuk kisebb a tundra bogyoínál.

Érdekes tehát, ha agyuk valóban csak akkora, hogyan tartották mégis emlékezetben a következő legendát:

„Réges-régen minden másképpen nézett ki. A Föld kerek volt ugyan, a Nap sütött, a Hold is világított és a csillagok is ragyogtak. Emberek is voltak, születtek és meghaltak. Am minden más volt, mint manapság mert egy ifjú járkált a földön, akinek mindenki engedelmeskedett. Még a királyok is, mert a fiatalúr nem tűrt ellentmondást. Büszkesége volt akkora, mint a szépsége, szemei csillogtak, mint a gyémántok, de olyan keményen is nézett velük. Keveset beszélt, de szavai is kökemények voltak. Mindenkit meglátogatott, mindenkinek legalább kétszer kellett találkozni vele.

A Föld éppakkora gömb volt, mint ma, de az ifjú számára - úgy tűnik - nem léteztek távolságok. Senki sem tudta, hogy hogyan csinálta ezt. Es senkiben sem ötlött fel a kérdés, hogyan tudta felkeresni különböző tájakon emberek ezreit egyidejűleg. Fiatal házasokhoz kukkantott be a házba, s jelentette nekik: „Hamarosan gyermeket kaptok. Legyetek készen, s készítsétek elő a bölcsőt. Ha eljön az ideje, hozok egy lelket.”

Senki sem csodálkozott azon, hogy a lelket hogyan hozta, mert a lelket nem lehet látni. Bement az öregek házába is, és közölte velük: „Nemsokára

meghaltok. Készüljetek, s csináljatok koporsót. Ha eljön az ideje, eljövök a lelketekért."

Senki sem látta, hogy a lelkeket hogyan vitte el, mert a lelket nem lehet látni.

Csak „élet és halál urának" nevezték őt. Fiatal volt és szép, s úgy tett, mintha a föld az övé lenne. Mindig egyedül jött. Egyesek elmondása szerint néha követte őt messziről egy másik alak, valami árnyék. Senki sem mert megszólítani, mert olyan büszke volt, hogy csak a saját beszédére hallgatott; és hát mit is mondhattak volna az emberek az élet és halál urának.

Egy szép napon azonban mégis olyasmi történt, ami az egész világot megváltoztatta, s azzá tette, ami ma. Fent északon élt egy lapp. O olyan bölcs volt, hogy királyok is elzarándokoltak hozzá tanácsért. A bölcs ember szegény volt, s magányosan lakott egy kunyhóban a nagy tundra szélén. Nos, azt mesélték, hogy megbetegedett, s várta az ifjú látogatását, mert azt hitte, hogy meg kell halnia.

Aztán egyszer csak megkopogtatták az ajtaját. Kinyitotta, s az ajtó előtt az az árnyék állt, aki az élet és halál urát követi néha nagy távolságban.

„Holnap eljön hozzád a fiatalúr" - mondta az árny, és meghajolt. „Röviddel ezután a világ elveszíti a legbölcsebb lelket. A királyoknak a maguk döntése szerint kell majd eljárniuk, s abban alattvalóik nem sok örömet lelik."

„Öreg vagyok nagyon" - szólalt meg a lapp. „A halál elől nem menekülhetek."

„De igen" - mondta az árnyszerű lény és elmosolyodott. Mosolya rettenetes volt, marcona fogai egy éhes farkasnak is jól álltak volna.

„Úgy hiszem, tudom ki vagy" - válaszolt az öreg lapp -, „noha sohasem láttalak. Úgy gondolom, tudom hogyan hívnak. Neved előtt csak a gonoszok hajtanak fejet."

„Nevemnek nem sok jelentősége van számodra. Fő, hogy tudok tenni érte valamit."

„Es mit tudsz tenni értem?"

„Ahogyan említettem, meg tudlak szabadítani a haláltól mindörökre."

A lapp, aki szerette az életet, hallgatott egy darabig. Az árny ettől bátor-ságra kapott. Odalépett az öreghez, s meggyőzően a fülébe súgott valamit. „Most pedig" - mondta hangosabban - „segítek neked koporsót készíteni.

Sietnünk kell, hogy kész legyen, ha az ifjú holnap eljön hozzád. Akarod ezt?"

„Hát, igen” - szólt a lapp vonakodva -, „ám attól tartok, hogy a lelkiismeretem nem ért egyet ezzel.”

„Lelkiismeretre nincsen szükség” - förmedt rá az árny - „ha az ember halhatatlan. Az nekem sem kell” - tette hozzá, s fogai keményen és élesen felcsillantak -, „mert évezredek óta van örök életem”.

Másnap reggel megkopogtatta az ajtót a szép ifjú, mielőtt belépett. Nem hajolt meg a lapp előtt, hanem egyenesen a szemébe nézett: „Két hét múlva eljövök, s lelkedet eloldom a testedtől. Készülj fel erre, s csináld meg a koporsódat. ”

Mosolyogva bökte ki a lapp, hogy a koporsó bizony készen van már.

Az élet és halál ura elcsodálkozott. Ember még soha sem mert szólni őhozzá, és senki sem mosolygott eddig, amikor a halálát jelentette be neki. Am az öreg hírneve ismeretes volt az ifjú számára, tudta, hogy nagy bölcs hírében áll. Az ifjú tehát, aki talán csak látszólag volt fiatal, hisz a korát senki sem tartotta számon, leereszkedően beszédbe elegyedett az öreggel.

„Úgy tűnik, nem félsz a haláltól”.

„Miért is félnék” - válaszolt a lapp -, „elég sokáig éltem. Lelkem szeretne új tájakat megismerni. Engedelmeddel megmutatom koporsómat. Én szépnek találom, de szeretném tudni, hogy neked is tetszik-e.”

„Akkor mutasd meg hát” - kérte az ifjú.

Az öreg behozta a koporsót, s letette a nemes látogató lába elé. Az ifjú látott már sokkal szebbeket is, de megjegyezte: „Egész jó”.

„Ennek nagyon örülök” - hálálkodott az öreg. „De nagyon megköszöném neked, ha lenne kedved kipróbálni is, hogy elég kényelmes-e. Akkora vagy, mint én. Ha belefekszel, megmondhatod nekem, hogy jól sikerült-e.”

A fiatalúr hiú volt, ezért mások önteltsége nem volt számára sem idegen, sem taszító. „Miért ne!” szólt, s kinyújtózkodott a koporsóban.

A koporsón a gondolatnál is gyorsabban rajta termett a fedél, s benne a szögek, hogy semmilyen hatalom sem tudta volna újra kinyitni.

„Ezt aztán jól csináltad” - szólalt meg az árny, amely hirtelen az öreg mellett termett. „Most mi ketten vigyünk ki a koporsót messzire a tundra-ra. ”

A születés és halál ura túl büszke volt ahhoz, hogy szóljon, vagy segítségért kiáltson. Hallgatott, s hagyta magát kicipelni messze a tundrába, ahol már csak állatok és ragadozó madarak éltek. Ott aztán elhantolták őt.

„Itt már senki meg nem találja” - dörzsölte a kezét nagy örömmel a sötét alak. „Összeveszttem Istennel, s a poklot osztotta ki nekem lakásnak. Olykor feljövök a földre, s megpróbálok egy lelket meghódítani, hogy társaságom legyen ott lent. Eddig ezt hiába tettem. Most azonban Isten sem kap több lelket a földről, s nem is küldhet ide senkit.”

Az öreg visszatért kunyhójába, s felmosolygott a Holdra. *Am* a Hold nem válaszolt. Az öreg tükörbe nézett, s gondolta: „Hogy fogok én kinézni száz év múlva?”. Ekkor félelem fogta el, s a lelkiismerete is lázadozni kezdett.

Hosszú idő telt el, s a földön nem született és nem is halt meg senki. Az égben nagygyűlést hívtak össze. A magasságos urak mind eljöttek, s legfőbbjük szólásra emelkedett:

„Isten kérésére hívtalak össze titeket. *Ő* nincs megelégedve azzal, ami a Földön történik. Más bolygókra nem panaszkodhatunk, azokon minden rendesen folyik, szép rendben születnek és meghalnak. Más a helyzet azonban a Föld bolygón. Onnan nem küldenek hozzánk egyetlen lelket sem, mert az élet és halál ura nincs sehol. *Ő*, aki különös szépsége miatt szívesen mutogatta magát, most nem jár-kei a világban. Elhanyagolja a kötelességét. Mintha nem is lenne. Magunk közül kell tehát valakit leküldenünk erre a fura bolygóra, hogy keresse meg ezt az engedetlen fiatalurat, és hozza ide.”

Leküldték tehát valakit a földre, akinek a nevét senki sem tudja, mert az egek urainak szokásuk titkokba burkolózni. A magasságos úr a Földön nagyon szomorú állapotokra lelt. Házaspárok kétségbe voltak esve, mert nem születtek gyermekeik, hiába vártak a születés urának a látogatására. Az öregek talán még jobban kétségbe voltak esve, mert sápadtan és betegen feküdtek ágyaikon. Hangjuk eltompult, mert túl sokáig beszéltek, szemük nem látott már, mert túl sokáig néztek velük. Söhajítottak lelkük felszabadulásáért, de hiába vártak a halál urának látogatására.

Nagy volt a rendetlenség is, és az emberek féltek, mert a halhatatlanság számukra félelmetesebb volt a halálnál.

A magasságos úr végül megtalálta az öreg lappot, mert azt híresztelték, hogy ő volt az utolsó, akit a szép ifjú meglátogatott. Az aggastyánt elsor-

vasztotta a kor, és lelkiismerete sokkal élesebben mardosta és szúrta, mint az összes szeg, amit a koporsóba vert annakidején. Am nem tudott engedni lelkiismeretének, mert a sötét alak folyton ott ólálkodott körülötte, nehogy elárulja, hová ásták el a koporsót a szép ifjúval. Amikor azonban a sötét fickó meglátta az egek magasságos urát közeledni a kunyhóhoz, rémületében felkiáltott, s elmenekült.

Az öreg lapp, akinek a hangja rég a múlté volt már, csak suttogni tudott, mindent megvallott és elmesélt. A magasságos úr kiment a tundrába, megtalálta a koporsót, s kinyitotta. A gyönyörű ifjúnak, aki szépségéből mit sem vesztett, ragyogott a szeme, amikor megpillantotta megszabadító-ját. Az viszont egyetlen szóra sem méltatta, hanem vállára tette az egyik kezét, s azzal mindketten felszálltak az égbe, ahol a nagygyűlés várt rájuk.

A gyűlés elnöke így szólt: „Születés és halál Ura, Isten megbízásából azt kell közölnöm veled, hogy azonnal menj vissza a Földre, s végezd tovább feladatodat, éppen úgy, mint szerencsétlen eltemetkezésed előtt. Am ezek után csak akkor mész az emberekhez, amikor a lelket hozod vagy viszed. A születést és a halált nem jelentheted be előre. Ennek következtében senki sem lát téged többé. Ez a büszkeséged büntetése. Menj és szabadítsd meg az öregeket, de a lappot hagyd utoljára, mert ő rendkívül jogtalanul cselekedett. ”

Azóta olyan a Föld, mint ma. Senki sem tudja, mikor jön a gyerek, s lelkét mikor veszik el tőle. Am most is, mint egykor, járja a születés és halál szép ifjú ura a földet, csak senkinek sem szabad megmutatkoznia.^{x(5)}

Nos, ez monda. Ám ez is azt mutatja, hogy egy lélekvivőnek az elképzelése, aki a haldoklónak bejelenti a vég közeledtét, a test és a föld elhagyását, s az elhunytat átviszi a holtak birodalmába, általánosan elterjedt dolog. Az egyiptomiak a sakálfejű Anubiszt ismerték, a germán mitológia szerint a harcban elesetteket a Valkűrök vezetik el Valhallába. A lélekvivő a keltáknál Ogma, a kereszténységben Mihály arkangyal, vagy szent Kristóf. És a mennyek kapujánál szent Péter várja a bebocsátást kérő lelket.

A fekete ember, a Halál, a Kaszás, nemcsak a lelkeket elvinni jön, hanem - úgy tűnik - figyelmeztet is.

Hadd jegyezzek meg itt egy pár példát saját tapasztalataim alapján a fenti kijelentés illusztrálásaként: Egyik legjobb barátom, Ádám, az A-8-as autópályán hajtott Münchenből Stuttgart felé, amikor hirtelen az út jobb széléről fekete alak suhant át lebegve a pályán, s megállt a középső szalagkorlátnál. Ádám elsőre alig hitt a szemének, de aztán ismét az útestre összpontosított és az időpontra gondolt, amikor Stuttgartban kellett lennie. Tíz perccel később borsódzott a háta, amikor a rádióbemondó súlyos balesetet jelentett be több halottal pontosan ott, ahol ő a fekete alakot átsuhanni látta, s az autópályát ott akkor már le is zárták...

Egy további esetről értesültem ezen könyv írása közben. Egy építész élte meg mintegy tizenöt évvel ezelőtt. Az illető téli éjszakán, erős hóesésben hajtott az országúton Neustadt felől Windischeschenbach felé, amikor az út szélén óriási, fekete csuklyás alakot pillantott meg. Arcát nem tudta kivenni, de feltűnt neki a testhez képest aránytalanul nagy fej. Az alak botot, de lehet, hogy kaszát tartott a kezében, erre nem emlékszik már pontosan, és az alak nem mozdult a helyéről. Az építész azt meséli, hogy kirázta a hideg, és félelem fogta el. Igyekezett hazakerülni. Röviddel azután a mentő jött vele szemben villogó kék-lámpával. Sajnos azt nem tudta megállapítani, hogy a mentő összefüggésben volt-e a fekete emberrel, de másnap reggeli közben megtudta, hogy előző nap a falu lelkésze eltűnt. Az építész visszahajtott észrevétele helyére, de ott nem talált se lábnyomokat, se mást, ami fizikai lény jelenlétére utalhatott volna.

Hagyjuk hát a példákat, s tegyük fel a kérdést...

Miért nem tudunk többet a fekete alakról?

Személyes véleményem szerint ez a „modern és felvilágosult polgár” általános félelmével függ össze. Egyrészt mert ő ebben a témában nem akar vitába elegyedni. Másrészt mert az egyházaknak nem igazán áll érdekükben támogatni a polgár egyéni, szellemi-világnézeti próbálkozásait. Továbbá társadalmunk szerkezete anyagias irányultságú és a fogyasztásból él, így a halállal foglalkozni nemcsak nem illik, hanem hátráltatja az üzletet.

A halál kellemetlen valami, legjobb lesz tehát kiiktatni...”

Angliában - különböző beszélgetéseknél ezt a benyomást kaptuk - a halál témáját valamivel lazábban kezelik. Ott vannak elismert spirituális médiumok, akik érzékenyen felül tudnak észlelni, azaz előrelátók vagy tisztánlátók, és kapcsolatot tudnak teremteni elhunytakkal, illetve azokat gyermekkoruk óta látják, és közvetíteni tudnak az elhunytak és élő hozzátartozóik között.

A legérdekesebb viszont az, hogy ezek a médiumok ott együttműködnek a rendőrséggel, sőt a Scotland Yarddal, vagy az orvostudománnyal, nálunk meg bolondoknak vagy szélhámosoknak nézik őket.

Az Angliában aránylag berendezkedett spirituális médiumi tevékenység által az ember, ha egyszer társalgott elhunyt hozzátartozókkal, arra a következtetésre jut, hogy a kép, amit mindenekelőtt a keresztény és az izraelita vallás, de az iszlám is, elének tár az úgynevezett mennyekről, tiszta kitaláció, tanaik tévtanok. Hisz kivétel nélkül minden elhunyt arról ad hírt, hogy már többször élt, s most újabb megtestesülésre, inkarnációra készül. Itt tehát reinkarnációról, újramegtestesülésről van szó.

Más vallások, mint például a buddhizmus, ezt felismerték, emiatt egészen más elképzeléseik vannak a halálról, s így azt másképpen is kezelik...

Ha szemünk előtt elvonultatjuk a különböző kultúrák és vallási rendszerek történetét az egész földön, akkor kiderül, hogy modern

korszakunkban, mindenekelőtt a modern nyugati világban, jobban félnek a haláltól, mint hajdanán.

Erre rájövünk, ha csak egy pár száz évre is visszapillantunk:

Tudomásom szerint a halálnak a kereszténység első évszázadaiban, de a korai középkorban sem volt képi ábrázolása. Csak az első ezredforduló idején kerülnek elő a halál képi megszemélyesítései. A középkor művészete úgynevezett memento-mori képekkel int arra, hogy az ember nézzon szembe saját életének múlandóságával.

Evelyn Lang magyarázattal szolgál: „*A memento-mori (tartsd szem előtt a halált) a halálra való felkészülésre int, ugyanakkor erényes és hívő életvitelre hív fel, hogy folyton legyünk készek meghalni.*

1600 körül szerzetesrendet alapítottak „a halál testvérei” néven, mely a memento mori-tette programjává. A rend tagjai „memento mori”-val üdvözölték egymást, ezzel folyton szemük előtt lebegtetve a földi élet múlandóságát, és néma figyelmeztetés gyanánt fekete köpenyt viseltek, amelyen halálfej díszelgett.

5. kép: A halál nem ismer irgalmat

A saját halál keltette aggodalom, a lélek üdvözülése és a könyörgés a halottakért sokakat késztet arra, hogy belépjenek a számos szerzetesrend valamelyikébe. Ezek felkészítettek egy jó halálra, boldog halálos órára, és az elhunyt tagokat segítették a halálon túl is, imával, végtisztességgel, jótéteményekkel és évfordulók megünneplésével. A német Oberpfalzból ismeretes többek között az ebermannsdorfi „a jó halál elnyerésének testvérsége”.

A meghalás művészete (ars moriendi) eszméjének fontos terjesztője volt a festészet, különösen a grafika. A középkori „*Artes bene moriendine*” is nevezett „*Artes moriendi*”, avagy „halottas könyvecske” a halálra készülőkhöz szegült szinte útmutatóként, hogy az ember helyesen választhasson a jó és a rossz között.”

A pestis következtében, melynek 1347 és a 15. század vége között Európában rengetegen estek áldozatul, ezekkel az eleinte kézzel írt, később képekkel ellátott útbaigazítókkal a halál mindenkor jelen volt.

6. kép: A halál tánca

Evelyn Lang így folytatja: *Az ars moriendi legrégibb ábrázolásának vehetjük ES mester 1450 körül készült rézkarait. Öt párból álló, dramatikusan fokozódó képsorozat mutatja a menny és a pokol harcat a haldokló lelkéért. A sor vigasztalóan fejeződik be a tizenegyedik képpel a halálos óra boldogságával. A halálos ágy őt kísértését, a hit kételyeit, a kétségbeesést, a türelmetlenséget a szenvedésben, a gőgöt és a mulandóért érzett aggodalmat a hitben való kitartásra biztatással, a kétségbeesés megvigasztalásával, a türelemre és alázatira intéssel valamint az örök üdvösség biztosításával állítja szembe. Az utolsó képen végül az ördögök tehetetlenül vonulnak vissza a haldokló ágyától, miközben a lelket angyalok veszik át. A képi ábrázolásnak ez a sora aztán kötelezővé vált, és egészen a 17. századig számos könyvkiadásban jelent meg ismételten.*

A mementó mori további kifejezési formái voltak az úgynevezett haláltáncok a késői középkorban. A képek sora dramatikusan tárja a szem elé a halál elkerülhetetlenségét az ember számára, rangtól és névtől függetlenül. Egyszer mindenkit kiszakít az életből. A halál számára ugyanis minden ember egyenlő.

7. kép: A halál elvisz mindenkit.

A királyt...

A haláltánc-képeket gyakran festették temető, kápolna vagy kerengő falára, olykor szöveggel ellátva. Például amikor a halál egy földművest akar elvinni: *Jössz velem paraszt, aratok, ahogyan te aratsz*", vagy a kereskedőnél: *„Pénz és javak nem segínek annak”*.

A halál *mors triumphator*, uralkodó lett a halottak birodalmában. A 18. század vége felé a vallásos szempont háttérbe szorult, annak az eszméje keletkezett, hogy a halál az ember *barátja*, s a halálnak nehezebbé is eshet kötelességének a teljesítése.⁽⁶⁾

A századok során valamelyest változott a halál ábrázolása is. A 18. században a memento-mori gondolat további képi megfogalmazásaival találkozunk. Ilyen például az „élet-lépcső” szerkezet. Ez a férfi és a nő korfokozatait mutatja be tíz lépcső formájában, ahol a bölcsővel a korporsót állítja szembe: „10 éves a gyermekség, 20 éves a fiatalság, 30 éves a virágzás, 40 éves a meglegeedettség, 50 a leállás, 60 az öregkor, 70 az aggkor, 80 az őszfej, 90 a második gyermekkor, 100 év isteni kegyelem.”

8. kép: ... a gazdagot...

A százévesnek aztán megjelenik a csuklyás csontváz a kaszával.

A halál fellépését illetően megtudjuk: „A korai középkor művészetében a halált még a kor viseletében ábrázolják. A középkor vége felé kukac rágta hulla, ruhátlan alak, esetleg szemfedővel vagy anélkül. A 15. és a 16. század halálalakját összezsugorodott bőr és kiálló csontok jelölés csontvázat, mely aratóként lépett fel sarlóval vagy kaszával. A halál lovagja az apokaliptikus lovasok példáját követi, akik háborút, járványt, éhínséget, természeti katasztrófát vagy az utolsó ítéletet jelentik be (Jel. 6:1-8). A halál, mint vadász, a 124. zsoltár 7. részére támaszkodik: „Lelkünk megszabadult, mint a madár, a madarásznak töréből. A tör elszakadt, mi pedig megszabadultunk. ”A csontvázember hálóval és csapdával lelekedik az élőkre, és újszént lövi ki halált hozó nyilait.

A halál sokarcú, ez ismeretes. ⁽⁶⁾

9. kép:... és a fiatal

Ezen leírások azt mutatják, hogy a mai időkkel ellentétben a halál mindig is itt lebzsel körülöttünk. Vagy az említett memento-mori ábrázolásokon a templomokban és más épületeken, később az ismert Vanitások (hívságok, hiábavalóságok) által, amikor az emberek halálfejjel, homokórával, tükrökkel vagy gyertyákkal rakták körül magukat, amik az idő múlását és a földi élet hiábavalóságát juttatták kifejezésre. Ezeket vanitas-csendéleteknek is nevezik.

Ebbe az összefüggésbe helyezendők a memento-mori-levelek is, melyeket követni lehet a 17. század végétől a 19. századig, s leginkább Ausztriában és Dél-Németországban tettek szert népszerűsége. Ezek többször összehajtott rézkarcok vagy könyomatok voltak versekkel. Egyikük például egy elegáns párt ábrázol, akik a levél felnyitásával csontvázvá változnak, botjuk és legyezőjük sírásó lapáttá és kaszává lesznek, és a fiatal pár egy temetőben találja magát.⁽⁶⁾

A múltba vivő kirándulásunkról jöjjünk csak vissza a jelenbe, s vessünk egy pillantást haldoklók beszámolóira, melyek ismételten eljutnak hozzánk.

Ezek ugyanis azt igazolják számunkra, hogy...

A fekete alak él...!

Egy ápoló, aki harminc évig dolgozott egy kórházban a németországi Oberpfalzban, azt mesélte nekem egy pohár sör mellett: *„Pontosan emlékszem még egy idősebb hölgy esetére, aki felháborodva értesített arról, miszerint az ágya mellett egy alak állt feketében, de arc nélkül, s azt akarta megtudni tőlem, hogy valaki itt rossz viccet engedett-e meg magának vele szemben. Ez a hölgy két nappal később meghalt.”*

Ám érdekesebbnek tartom azt a történetet, amelyet egy jó barátom bízott rám. Ezt szeretném az olvasónak jobban részletezni. A következővel gazdagított engem:

„Csődbe jutott a házasságom, és különösen a személyem ellen intézett aljas támadások miatt egy napon azon a ponton találtam magamat, amikor is végleg nem tudtam, hogyan tovább, és életemnek véget akartam vetni.

Elmentem otthonról, s a számomra jól ismert autópályán hajtottam egy darabig. Kikerestem magamnak egy hidat, amelyről a leugrásnak biztosan halálosnak kell lennie. Az autópályán átvélő híd egyik végén volt egy parkoló, ahová befordultam, majd otthagytam az autót. Kimentem egy keskeny utcáskán egy sóderes láda mellett a híd széléhez.

Mint valami magas sziklaszirtről úgy néztem le a mélybe, amelytől csak egy drótkerítés választott el. A kerítésben találtam egy kis kaput, mely nyitva volt, s átmentem rajta. Már majdnem besötétedett, s a késő délután fakó világossága a valószínűtlen téli ködhomályba merült. Dideregtem, lenéztem a cipőm orrára, egy kicsit előre is, nekításmaszkodtam a betonpillérnek, és gondolkodtam. Alattam volt a 70 vagy 80 méteres mélység, nem tudom pontosan...

Gondolatban búcsúzkodtam, imádkoztam, felidéztem a gyermekeimet, az otthonomat; még egyszer minden elvonult lelki szemeim előtt. Forró könnyeket hullattam, melyek a hidegtől dermedt arcomon peregték le, s valahogyan melengették is az arcómat; melegen mutatták a felfelé vivő utat. Egyesültem az alkotással, köszönetet mondtam, határozottan, - aztán elrugaszkodtam...

Kinyitottam a szememet, mert látni akartam, hová utazom - és megijedtem. Mi történik itt? Nem zuhantam! Miért nem? Mi fogott, hogy nem estem tovább?

Ha nem magam éltem volna át, nem hinném el, mert a levegőben lebegtem, mint valami sáncugró...

Ekkor hangot hallottam: „*Rendben, ez a te döntésed! Itt vagyok, hogy átvegyelek és kísérjelek! Már csak egyetlen egyszer kell igent mondanod.*”

Előre néztem, s megláttam őt, a Halált, fekete köntösben. Előttem lebegett a levegőben, s rám mosolygott.

„*Megörültem én?*” - gondoltam. Ez nem létezhet. De az alak nem tűnt el, hanem tovább beszélt hozzám.

„*Epp egy olyan döntést hozol, amelyet igazából másképp akartál! Egészen biztos vagy abban, hogy pillanatnyilag ez a helyes?*”

„*Úgy gondolom, hogy igen*” - válaszoltam.

„*Aha, úgy gondolsz. Szép, hogy újra gondolkodsz. Az utolsó órákban és napokban a gondolkodásod jobbra ki volt kapcsolva.*”

Hirtelen hiányozni kezdett a talaj a lábam alatt!

„*Az jó, hogy vissza akarsz kerülni a talajra. Am tisztáznunk kell valamit, mielőtt egy párszor még meggondolod magad. Hisz oly sokat tudsz az élet összefüggéseiről, ismered az élet törvényeit. Tudod, hogy okkal vagy ebben a testben ezen a világon, s azt is tudod, miért vállalkoztál erre. Tudod, hogy ennek előzményei vannak, s mert ezeket az előzményeket éppen elfelejtetted, az életed most már értelmetlen lenne?*”

En szívesen elengedlek itt fent, s lent felfogom a lelkedet gyöngéden, s jöhetsz velem...

Am ennek folytatása van, odaát újra felismered mindennek a hátterét, és pontosan ugyanazt az életet fogod választani.

Gyermekeidnek, családnak, barátaidnak és alkalmazottaidnak fájdalmat okozol, és megváltoztatod az életüket a kitéréseddel. Am odaát a fényben újrakezed azt, amit eredetileg akartál és eldöntöttél.

Mit változtat tehát ez a mostani cselekedet a te számodra? Azokat bünteted, akik téged szeretnek, és akiknek ebben a burokban szükségük van rád. Es ezt nem így tervezted!”

Mintha gombóc fojtogatta volna a torkomat. Ám a szokással ellentétben nem nyeltem le, hanem kiköptem! Abban a pillanatban minden világos lett előttem.

„Na jó. Elengedhetlek? Tudod, hogy feladatod van. Ezt tartsd szem előtt mindig, ha netán újból idáig jutsz.”

„Ez a lény ismeri legbelsőbb gondolataimat” - villant át az agyamon. „És nem félelmetes, hanem atyai, gyengéd, melegsztő, sőt oltalmazó!”

Nagymamám jutott eszembe, akit mindennekfelett szerettem, és ő is erre célzott. Gyerekkoromban mindig egy dallal altatgatott, melynek szövegére azonban már nem emlékszem pontosan. Egyik sora azonban világosan felöltik előttem: „...a halál aztán gyalut fog, s mindenkit egyformára gyalul.”

Ez akkor altatódal volt, otthonosan ismerős, valahogyan - különösen a dallama - csodaszép volt, gyöngéd, megnyugtató, reményteli, sőt biztonságos, hogy a halálban, akit a dal kaszásnak írt le, volt valami atyai, valami oltalmazó. Pontosán olyan tehát, amilyennek ebben a pillanatban mutatkozott nekem!

Most eszembe jutott, hogy nagymamám már fiatalon gyógyíthatatlanul megbetegedett. Daganat nőtt a méhen, mely egyre nagyobb lett. Ám mivel nagymamának a legmagasabb vérnyomása volt, amiről valaha is hallottam, emellett gyenge volt a szíve is, nem akarták megműteni. Ezután még negyven évig élt ezzel a daganattal, amely a végén már csaknem negyven kilót nyomott. Igazán komoly betegsége ellenére a háborúban nagyapámmal együtt - saját életük kockáztatásával - hadifoglyok százainak életét mentette meg.

Mindez átvillant az agyamon, s azt is láttam, hogy nagymama mi csoda terhet rótt a saját vállára. És soha nem adta fel. Én azonban fel akartam adni, mert képtelen voltam kiutat találni fájón nyomasztó házassági problémáimból. Szégyelltem magamat. Mindez forrongott a gondolataimban, s potyogtak a könnyeim.

„Akkor hát világosan a folytatás mellett döntöttél. Valamikor mindenképpen rájössz, hogy döntéseidnek mi a mozgatórugója, s mit kell tenned ezért a világért. Lesz az még a te számodra keményebb is, sokkal nehezebb, mint most gondolhatnád. De állni fogod a sarat. Hívj engem bármikor, hogy világossá váljanak a dolgok... És akkor is hívj, amikor valóban eljött

a síkok váltásának ideje. Ez azonban csak akkor lesz, amikor már te is nagyapa leszel!"

Ebben a pillanatban ismét puhán az ösvényre kerültem, mögöttem a hídpillérrel, és sírtam, mint egy kisgyerek. Mindenem fájt. Hogyan kerültem vissza a gépkocsimhoz, azt nem tudom már pontosan; azt sem, hogyan hajtottam haza. Egyet azonban tudok: ettől a lénytől nem félttem. Azt hiszem, időtlen idők óta ismerem."

Eddig a barátom beszámolója.

Ennek hallatán azt hihetnénk, hogy az elbeszélő be volt rúgva, vagy hallucinált. Nos, én nem voltam ott ennél az eseménynél. Ám a jó embert ismerem csaknem tíz éve, és tudom, hogy nem iszik, sem drogot nem szed, de nem hajlamos más szélsőségekre sem. Sikeres vállalkozó volt, míg aztán néhány éve eladta a cégét és kivándorolt.

Hagyjuk ezt a beszámolót kommentár nélkül, és pillantsunk vissza az előbbiekre. Az eddigi fejtegetések és élménybeszámolók után egyet megállapíthatunk: Régóta léteznek a fogalmak, mint Henrik barátunk, Halál bátyánk, puhakalapos, arató, csuklyás, kaszás, stb. egy olyan lény jelölésére, akit minden kultúrában, fiatalok és öregek, gazdagok és szegények láttak saját haláluk előtt, nyilván az eltávozás bejelentőjeként. S ha a fentieknek hihetünk, akkor ez a fekete alak, mint úgynevezett lélekvivő, magával viszi az elhunytak lelkeit a halottak birodalmába, legyen az bármi és legyen bárhol.

Most azt a kérdést is feltehetik, hogy ez a Jan van Helsing miért ír a halálról, illetve fekete alakról, holott egyébként egészen más könyvet ad ki?

Helyén való a kérdés, és ehhez a témához esetleg soha nem nyúltam volna hozzá, ha nem történt volna meg valami éppen énvelem.

Ugyanis 2002 augusztusában - ha nem is önkéntesen

De én is találkoztam a fekete emberrel

Tavaszi volt, 2002 tavasza, s szerintem a legmegfelelőbb időpont, ismét egy sportos kocsit vásárlására. Gondoltam egyet, megvettem vágyaim tárgyát, és sok örömem is telt benne. Aztán ősz lett, amikor sajátságos álmot álmodtam. Szüleim házában tartózkodtam, amikor előttem állt egy feketébe öltözött férfi. Arca meglehetősen sápadt, alakja izmosnak tűnt, s mosolygott rám. Megmutatta nekem, hogyan segít át különböző lelkeket erről a világról a másvilágra, de magyarázatot nem fűzött hozzá. Az első lélek egy rossz kislányé, egy gonosz gyermeké volt, akit egy asszony lelökött a lépcsőn. A lelket akkor hozta el, amikor a kislány meghalt. Láttam, hogyan megy be egy a térben függőlegesen álló fénykörbe, s tűnik el benne (valahogy úgy, mint a Stargate című amerikai filmben). Másodiknak egy köpcös, középkorú férfi ment át a fénykörtől, de a fekete alak ehhez nem mutatott semmilyen háttér-információt. Ekkor a fekete emberre néztem, és mellének szegeztem a kérdést, hogy ő-e a halál. Erre elmosolyodott és bólintott. Kérdésemre, hogy ezt a férfit miért hozta el, noha még egészen jó egészségben volt, azt válaszolta, hogy a férfi *teljes felújítást* kap. Ezután karjaiba zárt engem, szívélyesen megölelt, megfordult és eltűnt.

Amikor felébredtem, természetesen tűzbe jöttem. „*Örület!*” - gondoltam. „*Ekkora benyomást bennem eddig még semmi sem keltett. Ilyen jelenléte és hatalmat, ugyanakkor ennyi mérhetetlen jóssággal párosult bizalmat eddig soha sem éltem meg. Ezzel a lénnel feltétlenül meghittem el kell beszélgetnem, s meg kell kérdezmem, mit érez, amikor lelkeket vesz át, s hogy találkozott-e már személyesen a főnökkel.*”

Számos fényes ötletem támadt, csak az nem, hogy a fekete fiú - a halál - esetleg más okból is jöhetett hozzám, nem csupán egyszerűen társalogni.

Három héttel később majdnem megint találkoztam vele.

Fiammal néhány napot a hegyekben töltöttünk - férfi-nyaralás úgyszólván. Épp Berchtesgadenből jöttünk, kiadós vacsora után, s igyekez-

tünk vissza a hegyre a szállodánkhoz, amikor villám-járgányunk egy „túl éles” kanyar után először egy fának csapódott, aztán lerepült a lejtőn.

Szóval kemény volt. Totálkár. Amadeus fiam és jómagam megúsztuk különböző horzsolásokkal és zúzódásokkal, egy kis vér is folyt. De lehetett volna véresebb is. Hirtelen eszembe jutott álomban látott fekete bajtársam... Kicsit meghökkentem annak a tudatától, hogy ő akkor nekem bizonyára tudomásomra akart juttatni valamit, esetleg azt is, hogy a jövőben esetleg más stílusban is vezethetnék autót...

Tudja meg az Olvasó, hogy ettől a naptól kezdve ez a lény nem ment ki a fejemből. A találkozás ugyan kellemetlen eseménnyel volt kapcsolatban, de ez volt életem leglenyűgözőbb találkozása.

Emiatt - kalandvágó jellememnek - azonnal világos volt, hogy ezt az alkalmat meg kell ragadnom, s utat és módot kell találnom arra, hogyan tudnék ezzel a lénnel kommunikálni, ha lehetséges anélkül, hogy magam is átkerüljek a másvilágra...

És emlékeztem a skolt-lapp elbeszélés kijelentésére is: *„senki sem tette fel a kérdést, hogyan tudott ő ellátogatni a világ minden táján az emberek ezreihez egyidejűleg... Senki sem merte megszólítani, mert olyan rártartó volt, hogy csak magára hallgatott. És hát mit is beszélhettek volna az emberek a születés és halál urával?”*

Pontosan így viselkedik a legtöbb ember most is: Eszükbe sem jut megkérdezni ezt a lényt, hogy kicsoda hát, mi a neve, stb. stb. Legtöbben félnek tőle, a hideg rázza ki őket, ha valaki ilyen eseményeket mesél, és szeretnének témát váltani.

Én nem tudom megérteni az ilyen viselkedést, és ebben is megmutatkozik a különbség ember és ember között. Vannak, akik megvannak elégedve a megszokottal, a beválttal, hittan könyvük ott fekszik az éjjeliszekrényen, és semmit el nem fogadnak, ami abban nincsen benne. Másokat semmi nem érdekel, amit nem lehet kézbe venni; ezek az úgynevezett a-teisták (akik semmiben sem hisznek), azaz materialisták (akik csak az anyagnak hódolnak), és a szellemi világot, Istent, Lucifert, vagy az angyalokat csupán agyrémnek tekintik. Ezt persze

szabadon tehetik, de akkor kérem szépen ne kezdjenek nyafogni, mikor maguk is a halál révén állnak...

Aztán vannak olyanok is, akik érdekeltek egy továbbfejlődésben - szellemi tekintetben is. Emberek, akik kíváncsiak, és készek kockázatot is vállalni. Aki mer, az nyer...

Megint mások azt szajkózzák, hogy...

Mi közöm nekem a halálhoz?

... ugyanis alig akarja bárki is, hogy dolga legyen a halállal. A halált ki-rekesztik. Betegek és fogyatékosok speciális otthonokba, öregek és gyengélkedők elfekvőkbe kerülnek. A TV is megkímél minket tőle, csupa vígság az életünk, s ha a szó a halálra terelődik, akkor gyorsan témát váltunk.

Noha az elhalálozás mindennapos, naponta távoznak tőlünk ily módon emberek, állatok, növények a mi környezetünkől is, még sem akarjuk, hogy bármilyen közünk is legyen ahhoz. Ez kezdődik a hentes-sel, aki helyettünk mészárol, vagy az állatorvossal, aki kiöregedett állattársainkat altatja el gyöngéden egy injekcióval.

Ebből a szempontból érdekes az is, hogy ha bekapcsoljuk a házimo-zit, akkor szakadatlanul ördög és pokol, egyik gyilkosság a másik után zúdul ránk. Ilyenkor az egyik ember a halála a másikat nyilván nem zavarja. Ám egy barátunk temetésére elmenni, aki felakasztotta magát, vagy a nővérünkére, aki fának csapódott az autójával, vagy a nagyma-máéra, aki számos műtét után is rákban vergődött... az igen... az telje-sen más...

Holott az élet folytonos kialakulás és elmúlás, az életnek ezt a szem-pontját egyszerűen kioltjuk. A német költő, Goethe írta egykoron erre az életvitelre: *Amíg nincsen meg neked ez a halj és éledj, csak ködös ven-dég vagy, sötét földre tévedt*". ⁽⁷⁾

Az ember ma befagyaszthatja magát, hogy egy pár évtized vagy évszázad múlva, ha a technológia lehetővé teszi a test felújítását, felol-vasszák. Miért?

Fél a haláltól!

Pedig az elkerülhetetlen. Legalábbis a legtöbb ember számára. (Ko-rábbi könyveimben hírt adtam olyanokról, akik az öregedési folyama-tokat megszüntették, vagy késleltették, meditálással, vagy titkos isme-retekkel, más életvitellel esetleg táplálkozással. Ez azonban az emberi-ségnek bizonyára mindössze 0,000001 százaléka vonatkoztatható.)

Itt azokra szeretnék rámutatni - és az emberiség legnagyobb részéről van szó - akik félnek a haláltól. Egyrészt azért félnek, mert valószínűleg fogalmuk sincs, hogy az élet mi is tulajdonképpen, s emiatt azzal a kellemetlen érzéssel élnek, hogy feladatukat nem töltötték be, s emiatt a mennyekben majd nem fogadják őket szívesen. Másrészt mert véleményem szerint őbennük a mesterkéltén irányított világvallások célzatosan és szándékosan félelmet keltenek.

Életelvem mindig az volt és most is az: *„Ha nem félek a haláltól, mert tudom micsoda, és tudom, hogy testi elalélásom után mi vár rám, akkor több bátorságom van az élethez is, öntudatosabban és nagyobb össz-pontosítással élek.”*

Sokan azonban, és ez tény, meglehetősen tájékozatlanul kóvályognak az életben szellemi beállítottság tekintetében. Főleg anyagi értékekre irányulnak, autóra, munkára, házra és más birtokra. Ha azonban a szó az életre terelődik, hogy boldogok vagy elégedettek-e, kiegyensúlyozottak-e vagy gazdagok élettapasztalatban, vagy bátrak-e, akkor az a válasz, hogy *„na ja, az embernek végül is nem lehet meg mindene”*.

Ez helytelen. Mindenünk meglehet - elégedettség, boldogság, szeretet, védettség, kalandvágy, család, otthon, birtok, s ehhez még siker és anyagi jólét - minden egyszerre, ha hagyjuk, hogy az élet vezéreljen minket.

Ám pont ahhoz nem értenek sokan, hogy az élet áramlatával vezettségük magukat, mert nem cselekednek bátran, nem döntenek önkéntelenül, ahogyan az élet várja el tőlük. Ehelyett dermedtek, gátlásosak, félénkek, megalázkodók, mert nem értik, hogy az élet hogyan működik. Hiányzanak az ismereteik, hogy mi is az élet, hogy hogyan sző, az élettörvényeket ki alkotta, s mindenekelőtt mi célból. Ha az emberek foglalkoznának azzal, hogy például Isten kicsoda, az ördög milyen szerepet játszik, s mindenekelőtt miért vár az emberre a halál, akkor valószínűleg másképpen is élnének.

Pontosan ezért foglalkozik ez a könyv Azzal, aki mindenkiért eljön, gazdagért és szegényért, okosakért és balgákért, bűnözőkért és jámborokért, megvilágosultakért és fényben állva dolgozókért...

Ha halálról van szó, akkor a legsikeresebb menedzserek, a szuper-erős testépítők, milliomosok leányai, divatdiktátorok, és a high society legismertebbjei valódi nagyságukra zsugorodnak és elnémulnak. Mert egyszer mindenkinek eljön az utolsó órája, és a halál elkerülhetetlenül hozzányúl rövid létezésünkhöz. Olykor váratlanul.

Vegyük szemügyre még egyszer az elhalálozás folyamatát a mi kultúránk területein: Családja sok öreget félretol és magára hagy öregek otthonában, kórházakban. Ezek az intézmények és ápoló-otthonok általában biztosítják a valamelyest emberi elhalálozást. Ám a bennlakókat előkészítik-e a meghalásra? Támogatják-e őket ennek az életnek a felmérésében és feldolgozásában, hogy a „másik világba” való átmenetüket lehetőleg harmonikussá tegyék?

És ahogyan említettük, az élők egyik legnagyobb problémája a halállal a halál mikéntjének és időpontjának az ismeretlensége, és az, hogy mi jön azután.

A kereszténység itt állítólag világos irányvonalakkal szolgál: Az ember vagy a mennybe, vagy a pokolba kerül, attól függően, hogy az embernek a helyes vallása volt-e - a kereszténység -, és hogy „keresztény” életet folytatott-e. Ugyanígy látják ezt a vakbuzgó vallások, a zsidóság és az iszlám is.

Az ázsiai irányzatoknál, mint a buddhizmus és a hinduizmus, melyek elismerik a reinkarnáció, az újramegtestesülés tanát, más a helyzet, mert a hívő abból indul ki, hogy „rossz” tetteit egy másik életben szabad kiegyenlítenie, illetve „jótettei” egy másik életben elnyerik jutalmukat. Nem csoda tehát, hogy a buddhizmusból még nem indult ki háború, a fentebb említett vallásokkal ellentétben...

A kereszténység elhalálozási folyamata magában foglalja a gyónást és az utolsó kenetet, s ezekkel a „lelkészek” megfizethetetlen szolgáltatást tesznek, amit csak a menny és pokol-történet korlátoz jelentősen. Különösen a meghalni készülőknek igazán fontos tudni, hogy a halál után mi vár rá, ám ezt illetően egyetlen elismert vallás sem tud hiteles felvilágosítást nyújtani.

Szerintem azonban nem az elhalálozási folyamat a fontos, hanem az élet - és hogy ezt tudatosan éljük. Erre viszont csak úgy vagyok képes, ha tudom, hogy az élet micsoda is tulajdonképpen, mire jó, milyen törvények irányítják, és benne mi az én célom.

Véleményem szerint fejlődést csak tudásszomj és ötletesség tesz lehetővé, az anyagban, ahol új elképzelések vezetnek új fejleményekhez, a szellemi téren pedig a látókör tágítása és megnyitása, a kísérletezés új gondolatmenetekkel.

10. kép: Gustave Doré
„Megnyilvánulás”

Így jutottam arra az egyetlen értelmes következtetésre, hogy ha valóban meg akarok tudni valamit a halálról és az azt képviselő lényről, a fekete csuklyásról, akkor vele személyesen kell beszélnem. Kapcsolatot kell teremtenem vele, mert mindenféle történeszek vagy pszichológusok elképzelései nem tudnak továbbsegíteni.

Beszéltem olyanokkal, akik a fekete embert látták, de részleteket nem tudtak mesélni róla. Kikérdezhettem őket érzelmeiket illetően, ahogyan én is meg voltam hatva, amikor előttem állt. Ám magáról a lényről nem tudunk semmit!

Mivel pedig nyilván senki sem jutott arra a gondolatra, hogy a fekete embert személyes beszélgetésre kérje, meginterjúvolja és feltegyen neki egy sor kérdést, én vállaltam ezt a feladatot.

Most persze hallom az olvasó kérdését:

Hogyan lehet ezzel a feketével kapcsolatba kerülni - ha az ember nem hal is meg...?

... hiszen nincsen benne a telefonkönyvben, sem az interneten nem lehet rálelni.

Ott tényleg nem található. Ám létezik egy törvény, illetve a kozmoszban van egy elv, mely egyidős a világegyetemmel: *Kérj, és kapsz*.

Ezt a törvényt alkalmazva, ezt a fekete csuklyást, ezt a lényt, teljes tisztelettel iránta és a munkája iránt, meghívtam egy beszélgetésre, kérelmeztem, hogy hallgasson meg. Mivel személyes találkozásunk révén létezett egy kapcsolat - úgyszólván energetikai összeköttetés -, világos volt, hogy találkozásunk és kommunikálásunk csak idő, illetve az én alkalmasságom, érettségem kérdése.

Felkértem tehát ezt a fekete embert, hogy elegyedjen beszédbe velem, közvetlenül, vagy egy médiumon keresztül. Ha ebben egy spirituális médiumnak kell együttműködnie, akkor - kértem őt -, hozzon össze egy olyan személyiséggel, aki egyrészt alkalmas lesz a hamisítatlan közvetítésre, másrészt, aki nem fél őtőle, sem más ellenérzése ebben az esetben nem lesz.

Így adódott 2004-ben, két évvel első találkozásunk után, hogy ez a téma ismét előkerült, mert megint álmodtam róla. Ebben az időszakban beutaztam Németországot különböző médiumok után, és vizsgálgódtam, mennyire találóak a közléseik bizonyos témák esetén. Jelesül ásatásokról volt szó valahol a világon egy adott helyen, s tudni akartam, hogy a gyanított tárgy valóban ott van-e a föld alatt. Ahogyan egy beteg különböző orvosokat látogat meg egyazon problémával, s meg akar bizonyosodni, hogy valamennyien ugyanazt a diagnózist állítják-e fel, úgy kerestem meg különböző tisztánlátó személyeket, hogy ugyanazt a rejtett tárgyat látják-e az adott helyen.

Miközben ezt az ásatásos témát taglaltam az egyik médiumnál, aki képes volt megholtakat is látni, eszembe ötlött a kérdés, amit fel is tettem neki, hogy észleli-e netán a fekete csuklyást a környezetemben, s ha igen, tud-e vele kapcsolatot létesíteni. A dolog működött.

Hogy ez az alkalom végül is miért adódott, és a fekete alak miért volt itt nálam, azt az olvasó megtudja az interjú folyamán. Ennek nem akarok elébe vágni.

Önöket most esetleg érdekelné, hogy mi is egy spirituális médium, és hogyan tud kapcsolatba kerülni más emberek számára láthatatlan lényekkel, illetve hogyan beszélgethet saját szájával más lényt vagy egy elhunytat.

Engedje meg, hogy ezt röviden ecseteljem:

Vegyük a kutyasíp példáját. Annak magas hangját a kutya hallja, emberek viszont általában nem. Ám olyan ember is van, aki a kutyasíp hangját, sőt magasabb rezgéseket is képes hallószervével felfogni. Ha most az illető valakinek azt mesélné, hogy folyton hangokat hall (például a szomszéd kutyasípját), akkor esetleg bolondnak tartanák. Ám az olvasó tudja, hogy valóban hallhatja.

Vagy az olvasó egy klinikát látogatna meg, ahol színvakok vannak. Ok születésüktől fogva fogyatékosak olyan értelemben, hogy nem látnak színeket. Ha ekkor egy virág előtt állnának, akkor valamennyien eltérő véleményen lennének a virág észlelését és leírását illetően.

Ez talán nem a legjobb hasonlat. Jobban érthető lesz ez a *tetrachromátok* esetében, amit ma még rendellenesnek, genetikai hibának tartanak.

Minden szín, amit látunk, három színből tevődik össze - vörösből, zöldből és kékből. A legtöbb ember szeme tehát csak vöröset, zöldet és kéket lát. Az ilyen embert trichromátnak nevezik (tri = három). Az agy ebből a három színből keveri a többi színt, azért látunk sárgát, lilát vagy barnát is. Nos, vannak olyan emberek is, akik recehártyájukon a vörös, a zöld és a kék látására szolgáló háromféle színérzékelő sejten (fotoreceptoron, úgynevezett pálcikán) kívül, negyedik fajtaval is rendelkeznek, mely a vörös és a zöld szín között észlel. Ebben a tartományban látnak a trichromátok általában sárgát.

A tetrachromátok számára ezen a helyen nem sárga látható, hanem sokkal több. A trichromát számára a tetrachromát éppoly kevésbé tudja leírni, hogy mit lát, mint a trichromát a színeket a színvakoknak. Érdekes módon a tetrachromátok tudnak egymástól csak kevésbé el-

térő sárga árnyalatokat festeni, tárgyakat vagy tájakat, amiket a trichromát egyenletes sárgának lát. A tetrachromát megcsodálhatja egy másik tetrachromát festményét és az azon lévő árnyalatokat, miközben a mellette álló normálisan látó a tetrachromátot dilisnek tarthatja, és azt hiheti, hogy az képzelődik. Ugyanis a trichromát csak egyenletesen sárga felületet lát.

Tudta ezt az olvasó?

Most térjünk vissza a tisztánlátó vagy a halottlító esetére. Neki tágabb észlelési lehetőségei vannak, s olyasmit is lát, ami mások számára láthatatlan - mint például egy elhunyt személy lelke.

Ebben az esetben még a csontszáraz tudomány is a mi oldalunkon van, amikor bebizonyítja, hogy olyasmi, mint a „halál”, valójában nem létezik. Mi energiából állunk, és az energia nem hal meg, csak más állapotokba kerülhet. Ahogyan a jégdarab sem „hal meg” ha felhevítik, hanem egyszerűen vízzé válik. Csak a halmazállapotát változtatja. Ez, velünk, élőlényekkel is így van. Van egy anyagtestünk, sajátos rezgés-mintával, bizonyos frekvencián. A léleknek azonban magasabb a rezgése, nagyobb a frekvenciája, és azon a rezgésfokon az idő másképpen folyik.

Ha ennél a példánál maradunk, akkor a fizikai testet a jéghez hasonlíthatjuk, a lelket a vízhez és a szellemet a vízgőzhöz. Mindez ugyanabból az anyagból áll, csak a rezgésfoka, a molekulák frekvenciája különbözteti meg őket egymástól. Vannak tehát olyan emberek, akik nemcsak a jeget és a vizet látják, hanem az elpárolgott vizet is, ami másoknak láthatatlan. Ehhez hasonlóan vannak olyan emberek, akik észlelik a lélektestet, és tudnak vele kommunikálni is.

A médiumokról itt a továbbiakban nem akarok több részlettel szolgálni. Aki erről pontosabban akar tájékozódni, meg akarja tudni, - például a különbséget a teljes transzban vagy féltranszban dolgozók, a materializáló- és író médiumok, a tisztánlátó és a tisztánérző médiumok között, vagy kik azok, akik olvasni tudnak a föld adattárában, az Akasha-krónikában, annak ajánlom *„Az új évezred gyermekei - mediális gyermekek megváltoztatják a világot”* című könyvemet.

Azt kell tehát szem előtt tartanunk, hogy egyes emberek nagyobb rezgéstartományt észlelnek, mint mások. Vannak, akik ezt a tágabb

észlelési lehetőséget bizonyos módszerek gyakorlásával szerezték meg, mint a meditáció vagy a jóga. Azok a médiumok viszont, akikkel itt dolgoztam, születésüktől fogva képesek voltak felfogni egy bővített rezgéstartományt (az olvasót emlékeztetjük a kutyasíp példájára).

Képességük, illetve tulajdonságuk alapján ezek a médiumok, akiket én ismerek, már kisgyerekkorukban észlelték azt, amire másoknak nincsen lehetőségük. Például elhunyt nagypapájuk vagy testvérük temetésén látták az elhunytat szintén ott állni az ő finomanyagi lélektestében a gyászolók között, és hallották nyilatkozni őket, hogy most a másvilágon vannak, van őrangyaluk, és elmennek a fénybe. Továbbá azok a médiumok, akikkel én dolgozom, rendelkeznek a jövőbelátás képességével is, tudnak tehát eljövendő eseményeket előre jelezni.

Mivel látták a halottakat, valamint az őrangyalokat, azaz finomabb, vagy magasabb rezgésfokú lényeket, megkérdeztem őket, látják-e az én őrangyalomat, vagy más valakit állni mellettem vagy velem. Erre aztán minden esetben igennel válaszoltak is.

Ez a háttér-információ mennyiség legyen elég egyelőre.

Több tesztelt médium közül három mutatkozott alkalmasnak arra, hogy kapcsolatot létesítsen ezzel a lénnel. Úgy akartam megbizonyosodni arról, hogy nem vagyok rossz úton, hogy mind a háromnak ugyanazt a kérdést tettem fel. Ám mind a háromtól értelem szerint ugyanazt a választ kaptam is. Ezzel számomra egyrészt igazolódott a lény azonossága, másrészt lehetővé tette az interjú megkezdését is.

A kiválasztott médiumokkal egy hónapig dolgoztam, míg kiderült, hogy a Csuklyás melyikükkel tudott a legjobban kommunikálni. Ezen a médiumon keresztül tettem fel tehát a kettőszázhuszonkét előre feljegyzett kérdésemet, melyeknek nagy részét a következőkben olvashatják. A felírt kérdéseket nem adtam ki a kezemből, és meg is kevertem őket, nehogy a médium esetleg felkészülhessen rájuk. Biztos akartam lenni abban, hogy a válaszok nem magától a médiumtól jönnek.

Utólag ismét azt látom, hogy erre a két év előkészületre szükségem volt. Vérmérsékletem szerint ugyanis az interjú az első, nem önkéntes találkozás után két perccel már elkezdődhetett volna.

Lenyűgöző volt azt megtapasztalni, hogy az első ülések után már közvetlen kapcsolat is keletkezett a lénnel. Így a válaszokat nem szóban kaptam, hanem képek és képsorozatok formájában, melyek a fejemben hirtelen megjelentek. Ilymódon a médiumon keresztül érkező válaszokat mindjárt ellenőrizhettem is.

Nos, nem akarom az Olvasót tovább fárasztani bevezető szövegekkel, hanem rátérek párbeszédemre egy lénnel, aki néhány hónap leforgása alatt alapvetően megváltoztatta az életemet, és feladta számomra a leckét, hogy kénytelen legyek a világ eseményeit jelentősen tágabb szemszögből vizsgálni.

Jöjjön tehát...

Az interjú

A beszélgetések 2004. december 13-án kezdődtek, s az első ülést a következőképpen vezettem be:

Két évvel ezelőtt, 2002-ben volt egy találkozásom egy lénnel, akit eddig a fekete csuklyásnak neveztem, akit a nép „kaszásként” vagy „halálként” is ismer. Ez a lény bizonyos ideje itt van a közelemben, és ismételten jelentkezik álmaimban. Ezért keresem vele a kapcsolatot egy médiumon keresztül.

(A férfi-médium ecseteli ezt az erőt, mely velem jött, alulról felfelé épülőnek mutatkozik, és a médiumba hátulról hatol be. A lény elővigyázatosan jár el, és közli a médiummal, hogy lentről felfelé nyilvánítja meg magát benne, ilyenformán megerősítve a médium hátát. Az alsó csigolyával kezdi az élet centrumában.)

A médium bólintással jelzi nekem, kész a lényt beszélni hagyni önmagán keresztül, én pedig felteszem az első kérdésemet:

Ki vagy?

Kísérlek téged a gyökerektől fogva ennek az életnek a végéig. Ám nemcsak a távozásban vagyok illetékes, hanem az érkezésben is. A léleknek segíték kiválni a testből, ahogyan segítettem neki belépni a testbe.

Nem a *kaszás* vagyok, hanem a fény, vagy a fényes *transzformátora*. Energiát transzformálok, nem halált hozok tehát, nem romlást. Energiát transzformálok. Szóval megváltoztatom annak a halmazállapotát, aki itt van. Kiveszem az élet energiáját - a lelket - a testből, az anyagból. Kiveszem a lélegzés, az élet energiáját és transzformálok, átalakítom, hogy magasabb fokon, magasabb rezgésben tudjon továbblétezni. Ez egy átalakítás. Átalakító vagyok; éjjelt nappallá, árnyékból a világosságba. Ez az átalakulás. A halál átmenet, rezgés-

változtatás, más frekvencia, ahogyan az életbe való bemenéshez is frekvencia-változtatás kell. Ez az én illetékességem.

Egyetlen lény vagy-e, vagy milliárdok vagytok?

Én minden létezés összege vagyok...

Hogyan képzelhetnélek el még jobban? Olyan lény vagy-e, aki sok rész-szempontra oszolva sokaknak tudsz megjelenni világszerte egy-idejűleg, vagy valami telekcsoport féleség vagy, mely az egyes embereknek, például a haldoklóknak egy személyként jelensz meg?

Az én szempontomból ez egy és ugyanaz, mivel azonban földi szempontból más lehet, szeretnék válaszolni:

A szétozlás tekintetében sok mindenért vagyok felelős. Egy fölény vagyok, aki annyi részre oszlik, ahány lény mozog szilárd testben. Minden lélekre adódik egy csepp belőlem. Ám a léleknek nemcsak kísérője vagyok, hanem hordozni is tudom őt.

Egy vagyok, de egyben sok lény is, melyek egymástól függetlenül tudnak mozogni. Egyetlen töredékem sem tud vagy akar saját célokra törekedni, saját akaratát kiélni. Ebben a tekintetben egyetlen lény vagyunk. Ha létemnek ezek a töredékei folyamatosan a legkülönbözőbb helyeken tartózkodnak és saját erejükből mozognak is, soha sincsenek lehasadva, erre nem is lennének képesek.

Lásd ezt szinte mint egy tintahalat, a sok csápjával, de egyetlen fejével.

Alapjában véve ez nagyon egyszerű, de nektek nehéz, mert létetekben ti egyedeknek értitek és érzitek magatokat. Ilyen lehasadtnak érzett létezésből kiindulva nehéz megérteni, amit mondok. Itt nem segít a fantázia, az emberi elképzelés itt kudarcot vall. Ebben az esetben azt ajánlom, hogy amennyire lehetséges az érzékszerveidet használd inkább, mint az elképzelésedet. Amit mondok, abból sok mindent közvetlenül érezhetsz, de elképzelni magadnak alig tudod. Az embert a fantáziája ritkán engedi kilépni az elválasztott tárgyak világából, melyet az érzékszervei mutatnak neki. Rész-szempont-

jaim különböző helyeken és különböző formákban vannak ugyan, de nem elválasztott alanyok. Ha tehát létem valamelyik szempontjával találkozol, akkor szinte önállóan mozgónak tapasztalod. Jöhet és mehet, s nem kell megkérdeznie senkit sem, hogy jöhet-e, ennek ellenére nem azért járkal, hogy a saját akaratának tegyen eleget. Ezek a rész-szempontok és én egyek vagyunk, akik ezt a szolgálatot végzik. És mivel ezek a részszezpontok egyidejűleg mindenütt vannak, bárhol reagálhatnak a hívásra, mely őket az alkalmas időpontban egy emberhez vezeti.

Szeretnék még egy kis segítséget nyújtani neked: Lásd ezt úgy, mint az embert védő angyalt, az őrangyal, aki mindig ott van az ember mellett. Ahogyan ez az angyal van nálad, úgy van nálad belőlem is egy csepp, egy töredék. De az őrangyal, és ez a különbség, korábban maga is volt ember, volt inkarnációja, megtestesülése, volt testben tehát, így személyesen hathat rád és vezethet. Az én nézeteim soha sem voltak emberek és nem is lesznek azok, mégis éppúgy kísérek minden embert, mint az őrangyal. Nevezhetnél engem esetleg a halál angyalának is, aki mindig itt van, és az egész életen át a háttérben dolgozik.

Meg kell jegyezmem azért, hogy a halálangyal név nem tetszik nekem, inkább az átváltozás anyala vagyok, mert a tulajdonképpeni halál nem létezik, ez pusztán csak az energia változása.

Mondanál még többet magadról?

A világosság ereje hat rajtam keresztül azáltal, hogy segíték elválasztani a testet, a lelket és a szellemet. Egyesítem a szellemet a lélekkel, hogy elváljanak a testtől. Így számotokra nemcsak elválasztó erő vagyok, aki segít kibújni a testiségből, hanem gyógyító tényezőt is jelentek. A cselekvés gyógyító szempontja vagyok, mert átvitt értelemben meggyógyítom a lelket azzal, hogy egybeolvasztom a szellemmel, így a lélek könnyebb lesz és el tudja hagyni a testet. Ezt a szempontot soha sem szabad elfelejtened. Nem csak elvivő, hanem meghozó erő is vagyok, az istenfényből, az őserőből jövő, lelki üdvösséget hozó. Mielőtt a lélek elhagyja a testiséget, elkezd kigyógy-

ülni; megbékélni az elvégzett, a testben, a földi körzetben. Szolgálatomat az egész világmindenségben végzem, mert ezért lettem megalkotva. így aztán nem csupán a te bolygói hazádba jöttem, hanem végeztem már akkor is a munkámat, amikor te, Jan, elhagytad akkori bolygódat, hogy itt inkarnálj, ahogyan ezt sokan mások is tették azok közül, akiket ti ma a fény munkatársainak neveztek. Sokan jöttek ide segíteni ennek a bolygónak a felemelkedésben, a rezgés fokozásában, amelyen épp most megy át. Sokaknak készítettem tehát utat az én erőmben azzal, hogy inkarnációk sokaságán át lesegítettem őket a Föld-rétegig, hogy el tudják viselni egy test alacsony rezgését és szerkezetét. így hát nemcsak halál vagyok, hanem gyógyító is. Gyógyítgatom a lelket, ameddig a földön van, hogy ezzel a bolygó egészének segítsek felemelkedni egy magasabb létezés szintjére, abba a magasabb rezgésbe, amiből ti jöttetek egykor.

Nemcsak lélekvivő vagyok tehát, hanem lélekgyógyító is, ezt nem szabad elfeledni. Kigyógyítom a lelket azzal, hogy összekapcsolom a szellemmel és elvágom a testtől.

(rövid szünet) Örvedetes veled lenni, fiam; veletek *(a médiummal is; a szerző megjegyzése)*. Veled, Jan, tartani fogom a kapcsolatot ezen az írásművön túl is, mert elvezetlek ahhoz a tudáshoz, ami további tervekhez szükségeltetik, nemcsak könyvekhez, hanem ahhoz a tudáshoz is, ami már nem mindenkinek szól.

Miért jött létre éppen most ez a kapcsolat?

Már nem emlékszel rá, de mi szerződést kötöttünk egymással, hogy ebben az életben együtt dolgozunk. Az idő megérett erre. Társalgásunk során mondom majd többet is erről.

Hosszabb ideje várok már arra, hogy a ti kultúrákőreitek területén az emberek megnyissák magukat, érdeklődjenek, és jelenlétem által megérinthessem őket. Ehhez kellett egy közvetítő, ez vagy most te.

Együttérzésem a türelmes várakozásban jut kifejezésre, hiszen nagyon szeretném orvosolni a fájdalmakat, és erre képes is vagyok, mihelyt az emberek készek erre.

Eleget szenvedtetek, elég elválasztottságot és széthasadást kutattatok fel, s most ismét a másik irányba kell fordulnotok. És semmi sem szorult háttérbe annyira, semmit sem különítettek el oly nagyon, mint a fizikai sík elhagyását - a halált. Úgy kell látnod tehát, hogy én vagyok az, aki benneteket visszavezet az egységhez. Mivel azonban nem tudjátok, hogy mi is az az egység, féltek tőle, ahelyett, hogy örömmel üdvözlőnétek.

Féltek a haláltól. Miért? Féltek az elalvástól is? Ugye nem? Akkor miért féltek a haláltól?

Számotokra, emberek számára, ebben rejlik a probléma lényege - nem ismeritek. Elfelejtettétek! Annyi időt fecséreltok rá, annyit beszéltek róla, de azt sem tudjátok, hogy micsoda. Azért féltek, azért nem leltek megnyugvást a szavakban. Fontos tehát titeket előkészíteni - és ez a lényege *a fekete ember* megtapasztalásának. Megkísérellek felkészíteni benneteket arra, amit nem tudtok megérteni, amit érezhették, ha észleltek engem, ha engem éreztek és nem utasítottok el.

Aki erre a kapcsolatra hajlandó, az bensőjében megismeri az egységhez vivő utat, és kevésbé fél, már nem vár el olyan keveset attól, amit ti haláltusának neveztek. Az, hogy a tudatos gondolkodás ezt aztán meg tudja-e magyarázni, az lényegtelen. Szóval, a velem való találkozás hozadékát csak testének elhagyása után tudja meg az ember. Ez előtt talán sejtheti, vagy elképzeléseket alkothat magának róla, de tudni csak aztán tudhatja.

Így aztán én egy meghívó átnyújtója is vagyok, mely a békét szolgálja, és a békét akarja meghozni az átmenet előterében. Itt az ideje kultúrátokban annak, hogy az átmenet ismét békés és emberhez méltó vonásokat kapjon - a ti számotokra. Amit *haláltusának* neveztek, az nem emberhez méltó. El sem tudjátok képzelni, hogy ez a küzdelem mit hagy hátra maga után, milyen káoszt, a sokknak és a fájdalomnak milyen hullámaikat okozza a szellemi világokban. A finomanyagi világ nem tud megnyugodni, nem tud meggyógyulni, ha

teste elhagyásakor csaknem valamennyien újabb sokkhullámokat árasztanak belé. És az alantas finomanyagi világ fejlődése és gyógyulása nélkül egész világotok képtelen a valódi gyógyulásra.

Világotok mégis magába szívja ennek az alacsony szinten rezgő szellemvilágnak a zavarát, ami aztán a legkülönbözőbb módon megjelenik a fizikai világban. Sok bajotok ennek a következménye. Amikor tehát védeni akarom a szellemi világot attól, amit a testetek elhagyásakor kisugároztok, akkor ezzel mindenekelőtt titeket magatokat védelek. Aki hagyja magát megérinteni általam, az elképzelhetetlenül sok energiát változtat át, még miközben a testében van.

Hadd írjam le úgy: nagy mennyiségű rendezetlen töltetet változtatok egyenirányítóit töltetté. Ez odáig mehet, hogy abban a pillanatban, amikor elhagyod a testedet, a szeretet hullámaint küldöd ki a finomanyagi világba. Eddig ez igen kevészer fordult elő. Ha aztán mind gyakrabban történik meg, akkor a gyógyulás elképzelhetetlen mértéket ölthet. Akkor fizikai világotokban átalakul annak az alapja, amivel jelenleg erőszak formájában találkoztok, átváltozik, feloszlik és megváltásban részesül.

Ez az alap végtére is nem másból nyerte mostani terjedelmét, hanem úgy gyűlt össze, hogy ti emberek évezredekig az elválasztottság projektjére adtátok a fejeteket. Azzal kell együtt léteznetek, amit oly szorgosan gyűjtögtettetek.

Most is csak azért tudok újból jövőgetni hozzátok, mert sokan sejtik közületek, hogy eljött a megfordulás ideje. Annak alapján, amit sikerült ilyen fájdalmas színvonalra vinnetek, és felépítenetek, kezdenek közületek sokan ismét hajlandónak mutatkozni a velem való találkozásra. Megérted tehát alapjaiban, hogy mi történik most ebben az összefüggésben, és az emberek, mint te is, miért élnek meg ilyen érintkezéseket, miért vannak ilyen megéléseik; kultúrátokban az emberek miért mernek egyáltalán újra beszélni erről.

Hogyan neveznéd ezt a tevékenységet, ezt a szolgálatot, amit te teszel? Mi emberek a „kaszás”, a „lélekvívő”, a „révész” fogalmát választá-

nánk. De te magad hogyan neveznéd magadat? Vagy a másvilágon nincsen neve ennek a tevékenységnek?

A másvilágon ennek nincsen neve, mert maga a másvilág sem létezik igazán. A másvilág csak emberi elképzelés. Én csak ezt a világot látom, mely éppúgy magában foglalja az anyagi létezést, mint a test elhagyása utáni létet.

Ugyanígy nem szívesen adnék magamnak sem nevet, mert a létemnek ilyenfajta jelöléseit az emberi kultúrák mindenféle félelmetes elképzelésekkel és ellenérzetekkel terhelik. Ilyen például a halál anygala kifejezés, mely nagyon is ellentmondásos a ti nyelvetekben.

Láss engem inkább a hazavivőnek, a hazavezetőnek, aki a lelket visszaviszi az otthonába. Ebben az értelemben vezető vagyok, az én dolgom a vezetés, de szeretetteljesen. Én vagyok a kísérő is és a figyelmeztető, ha valaminek be kellene következnie, ha a lélek olyan helyzetbe kerül, amikor közeledik az átmenet, a halál.

A legpozitívabb jelölés, azok közül melyeket felajánlottál, még a ***révész***. O lehetővé teszi vagy megkönnyíti számodra az átkelést az egyik partról a másikra. És pontosan ezt teszem én.

Még találóbbnak tartom azonban a változás anygala nevet egy ember anyagi, fizikai, testi létét illetően. A révész alakja azt is sugallja végül is, hogy az egyik part egészen más, mint a másik, és pont ez az elképzelés járult hozzá leginkább a félelmek fokozódásához. Valójában sehova máshová nem mentek. Tulajdonképpen ott vagytok, ahol mindig is voltatok. A test elhagyása után egyszerűen csak a források hiányzanak, melyeket anyagi létetek bocsátott a rendelkezésetekre. Ezen források nélkül vagytok ott, ahol mindig is vagytok. Ez is meghaladja az elképzeléseiteket, de ha ebben a szemléletben elmélyültök, akkor sokat csökkenhet a félelmek. ***Másvilág, másik part*** és a ***halottak birodalma*** a félelemből eredő fogalmak. így hát ezeket az én szolgálatomra nem akarom alkalmazni.

Kijelentésed szerint tehát a „másvilág” vagy a „másik oldal” a te számodra nem létezik, hanem egy lénynek a létét te másképpen érzé-

keled. Egy embernek vagy egy lénynek a tényét te valamiféle fény-to-jásnak látod, vagy pontokat nézel, valami mintát, amit egyesek „mátrixnak” neveznek, esetleg egy tervet látsz? Hogyan képzeljem el ezt magamnak?

Én látom mindazt, amit felsoroltál, attól függően, hogy melyik síkot akarom látni. A következőket mondhatnám: Amikor egy emberre kezdek figyelni, akkor őt olyasminek érzékelem, mint valami fénytojás, egyszerűen létezőnek, de kevésbé változatosnak. Ha aztán közeledek és többet akarok megtudni róla, akkor részletesebbé válik.

Egy ilyen mátrix mögött, ahogyan nevezed, nem rejlik körülhatárolt alak. Látok sok összefüggést, mely az alakján kívül őhozza tartozik; ez egy fényből álló alak; és nemcsak fehér, hanem színes fény is. A mátrixból merítem azt az infót is, hogy ideje ezt az embert meglátogatnom. Ennek az információnak az impulzusai azok végül is, amik rá terelték a figyelmemet; ezek szerint ennek az embernek az életében komoly változásra számíthatunk, ami a fizikai test elhagyásával járhat - azzal, amit ti *halálnak* neveztek.

Az esemény mibenléte számomra meglehetősen lényegtelen. Nem is az én feladatom, hogy ebbe beleavatkozzam az események áramának megváltoztatása végett. Az én tisztem nem az életmentés. Megbízásom az, hogy felajánljam a szolgálatomat, ha a test elhagyása közelít. A helyzet kimenetelét illetően semmilyen személyes érdekeltiségem nincs.

Ám jelenlétemet az őrangyalaitok nagyon szívesen veszik. Hiszen tudják, hogy csökkenthetem a félelmet. És ha a félelem csökken, akkor az események folyása megváltozhat, ami bizonyos esetekben akár életmentő lehet. Szolgálatom tehát nem irányul az őrangyalok szolgálata ellen.

2002-ben az a megtiszteltetés ért engem, hogy szabad volt veled személyesen megismerkednem, és „találkozásunk” után súlyos autóbalesetet szenvedtem, mely azonban nem volt a mi értelmezésünk szerint „halálos” kimenetelű. Érdekelne engem, hogy miért jelentél meg nekem,

noha nem volt szó átváltásról a fizikai síkról a finomanyagiba, „halál” tehát nem következett be.

Ahogy hangsúlyoztam, szolgálatom szeretet-szolgálat, mely az ember számára esetleg elkövetkező átmenetet hivatott megkönnyíteni. Én megvizsgálom minden egyedi esetben, hogy ezt a szolgálatot hogyan lehet elvégezni. Aki ezt el tudja fogadni, annál az embernél ez egy átölelés lehet. Akinek ez kellemetlen, ahhoz nem közeledek így.

Kapok közlést és impulzusokat arról, hogy a test elhagyására van kilátás. Sok eseménynél ez a kimenetel nem biztos. A te esetében - ha vártam volna a baleset kimenetelére - késő lett volna. Azért jöttem már előbb. Látogatásomnak - s ez fontos - időben kell megtörténnie. És a kimenetel, mint említettem, gyakran kétséges. Ezekben az időkben, az utóbbi években, amikor egyre több támogatásra van szükségetek, mondjuk úgy, hogy aránylag korán megjelenek. Tehát az átmenetnek nemcsak úgynevezett „biztos impulzusaira” reagálok.

Mivel végül is a gyógyítás angyala vagyok, hasznosítom megéléseiteket, hogy elősegítsem a gyógyulást. És legtöbbször egy autóbaleset, vagy súlyos megbetegedés olyan mélyen szántó események az életben, amelyek felkeltik a figyelmeteket irántam; tehát olyan dolgok, melyek szokásos gondolkodásotokból, rutinszerű érzelmeitekből kibillentenek, kilöknék benneteket.

Nem-e a baleseted serkentett téged arra, hogy megjelenésemet tényleg észleljed, hogy ezzel foglalkozzál, és ezen elgondolkodjál? Megragadom az ilyen alkalmakat, mert szeretném az embereket megérinteni. Nem csak abban vagyok érdekelt, hogy egy ember békésen élje meg az átmenetet, hanem éppúgy örülök akkor is, ha ez az ember a testben marad, megváltozik, átáll, és békésebb szívvel él tovább, mint az esemény előtt. A test elhagyásának eseménye tehát az én munkámban éppoly értékes, mint az a történet, amikor a test elhagyása csak egyik lehetőség; ám mindenképpen egy észrevett lehetőség. Ez a fontos.

Te pedig baleseted óta nem vagy ugyanaz, ezt te tudod... Az ilyen változásokat szeretném támogatni. Ebből a szempontból soha sem jövök hiába. Eljövetelem jogosultságát nem kell a test elhagyásának igazolnia, noha ez egy jellemző emberi elgondolás. Nem spórolok a szolgálatommal, hanem szívesen adok.

Mégis érdekelné, hogy az arcodat miért mutattad meg nekem, ez tudomásom szerint még soha nem történt meg, s miért mosolyogtál mielőtt átöleltél?

Ez melegséget nyújtó gesztus volt, mely benned változást okozott. Melengető utalás, mely a szívednek szólt. A szív ezzel nyereségre tesz szert. Akár egy váltó átállítása, cselekvésed átirányítása, amitől magasabb szférákban kell mozognod, s így jobb áttekintésre tehetsz szert. Mindeddig világosan észlelted a földi fejlődés hibásságát, s azt, amit a környezetedben az emberek tesznek. Most aztán ennek a „miértjét” kell kivizsgálnod. Nem azt, hogy az emberek az ő énközpontúságukban miért teszik ezt vagy azt, miért hatalmaskodnak, miért leselkednek egymásra, stb. ...

Ennek a miértje ugyanis mindenkinek világos. Most azonban megtanulod kideríteni, hogy ez miért van - kozmikus értelemben.

Megjelenéssel neked a szív melegségét hoztam, azaz lelkedet istenerővel töltöttem fel, és szárnyakat adtam neki, mert úgy gondoltam, hogy felemelkedésben vagy. Ez a gyógyítás dolga volt, a gyógyítóé, ahogyan ezt már ecseteltem. Tudomásodra juttattam ezzel, hogy én létezem, valóban vagyok, s mindenekelőtt azért, hogy tudjál bánni velem, ne a halál hírnökének lássál, hanem orvoslónak, mert az embernek segíték leinkarnálni a földre, majd visszainkarnálni a fénybe. Ily módon transzformátor vagyok.

A halál sem nem ördög, sem nem borzadály. A halál megszületés az új létben. Találkozásunknak meg kellett mutatnia neked, hogy én ki vagyok. Az a pár bukfenc az autóval arra kellett, hogy, helyre tegyem a fejedet, de meg azért is, mert megegyeztünk, hogy neked - földi mivoltodban - tudást adok át. Erre rájöhetnél volna. Mivel azonban ezt nem tetted, jött a zuhanás. Neked ekkor vált világossá

nem is az, hogy én ki vagyok, hanem hogy itt miről van szó. Vedd ezt egy új tudat születésének. Egy hirtelen születés, mint amikor a gyerek csak úgy kipottyan. Ezért lettél megoltalmazva a mélybe zuhanástól **(néhány fa óvott meg minket a lejtőn a mélyebbre eséstől; a szerző megj.)**, a lélek sors általi mélyre bukásától.

És emberi arcot azért mutattam neked - noha nekem nincsen arcom -, mert jelképezni akartam, hogy találkozásunknál másról van szó, mint amikor egyébként megjelenek. Gondolj a megegyezésünkre....!

Lehetséges-e máskor is találkozni veled, tehát nem médiumon keresztül, amikor nekem képeket és tudást közvetítesz, hanem fizikai testben, ugyanúgy mint akkor, a baleset előtt? Vagy ahhoz feltétlenül halálközeli esemény kell?

(nevet) Ez nemcsak lehetséges, hanem szükséges is. De komolyan... erre szükség van. Kezdjél velem beszélni, hogy előbb kicsiben hallhassál, mielőtt a nagyobbal találkozol. Nem az vagyok, akit látni vélsz magad előtt. Szerkezetem, létem, sokkal szerteágazóbb. Én az egésznek a hálózata vagyok. Ezzel a vállalt feladattal nagy terhet róttál magadra. Földi szempontból kitüntetésnek vehető, de teherám, és nagy felelősséggel is jár számodra. Általam részévé leszel az egész hálózatának. Kezdjél beszélni velem, mert - mint gyógyító - vagyok abban a helyzetben, hogy elméd hálózatát, szerkezetét kitágítsam, és agyad forrásaiban további energiacentrumokat nyissak meg.

Mit tartasz a könyv címeről: „Ki fél a fekete csuklyástól...?”

(nevet) Nos, nevetnem kell ugyan, de megértem - ez az emberi, illetve világi értelmezés. Szabad tehát engem tovább kikérdezned, hogy az emberek ne féljenek tovább a **fekete csuklyástól**...

Akkori találkozásunknál megmutattad nekem miként viszel el két lelket. Átmentek egy fénykapun, fényörvényen, fénykörön vagy bejá-

raton egy fényalagútba, s ott eltűntek. Mi célod volt ezzel, hogy láthattam?

Mivel nagyon tapasztalt lélek vagy, erősen mediális és jók az intuíción - ezeket a tulajdonságokat magaddal hoztad korábbi életekből -, úgy gondoltam, rájössz valamire, ha megmutatom neked, hogyan dolgozom, s egy úgynevezett „elhívás” hogyan megy végbe.

Amikor a lelket kiveszem a testből, továbbnyújtom az őrangyalnak. Ám nem csak mi ketten vagyunk ilyenkor a lélekkel. Ott vannak a rokonai is, akik már a finomanyagi világban tartózkodnak, és szintén jelen van a nyitottság a szellemi felé, a haza, a hazatérés felé. Mindezt a léleknek az a fény jelzi, amely felé lépkedsz.

A lélek úgynevezett fényalagúton megy át, ebben vezetik őt és megy a fény felé.

Sok halál közeli élmény után mesélik akik átélték, hogy a lélek átmegy egy alagúton, s túlhan a korábban elhunyt rokonaival találkozik, lélekcsaládjával, mely már várja őt.

Az eltávozott rokonok a legtöbb esetben már előtte ott vannak - a kórházban, vagy a halálos ágyánál, tehát abban a szobában, ahol az embert, illetve lelkét visszarendelik. Mindkét csoport ott van, az elvívők - az őrangyal, én, valamint az elhozandó ember már elhunyt rokonainak lelkei, - a másik oldalon pedig a búcsúzó, a haldokló életben lévő családja.

Ez a helyzet lenyűgöző, és egy ilyen szobában csodás rezgés uralkodik. Egyrészt ott van azoknak az öröme, akik a lelket elhozzák, másrészt a gyász - lásd itt a polaritást.

Az az alagút pedig, vagy zsilip, nevezd bárhog, az egy frekvencia-kapu, amelyen keresztül a félek a következő, magasabb rezgéstartományra vált át. Egy földi tudós ezt valószínűleg dimenzió-átjárónak nevezné, ám ez fény.

Nézzük tovább a lélek útját: a lelket kifejtettem a testből, és a lélek most az állapotától függően zavarban van, félénk, vagy tájékozott, ám akkor - engem, azaz a változás angyalát és az őrangyalt megpil-

lantva - örül ennek a viszontlátásnak. Ekkor jó szolgálatot tesznek a rokonok, akik a földi síkot korábban elhagyták már, mert az elhunyt őbennük energia-horgonyra lel, ismeri őket, s ők vonzzák ezt a lelket. Különösen sokk-szerű meghalásnál, például baleset során, vagy háborúban ez segít a léleknek tudatosítani az új helyzetét. A lélek visszapillant az elhagyott testre, látja a rokonokat, a könnyeket, a gyászt, és próbál vigasztalni. Ám azt kell megállapítania, hogy az élők őt sem nem látják, sem hallani nem képesek. Ám tudnod kell, hogy az őrangyal és az átváltozás angyala is segít a vigasztalásban, mert ez egy szent cselekedet. Ha aztán a lélek lassan megválik a földiségtől, akkor egészen áthalad a zsilipen, a fényalagúton, és bemegy a fényterületre.

Ez nem egy jelképes dolog - számos pszichológus megpróbálja ezeket a beszámolókat a tudatalatti üzenetének magyarázni -, hanem ez a fényzilip valóban létezik. Lásd ezt, ahogyan az imént mondtam, valami dimenzió-kapunak, átmenetnek egyik világból a másikba. Olyasmi ez, mint valami köldökszínór, az ezüst kötél, amelylyel a lelket vezetik. A lélek látja a fényt, és tudja, hogy abba belemerülhet.

Tudati állapotától függően egy lélek lehet még egy darabig földhöz kötött, és akkor még egy ideig figyelemmel kíséri a földi eseményeket. Ezután a megnyugvás időszaka jön, a megújulás, amikor a lélek lenyugszik. Ám ezalatt is folyton látnia kell a fénypontot, mely biztosítja számára a tájékozódást, mint ahogy a hajóknak a világítótorony lámpása. A lélek tudja: „*Oda akarok menni, arrafelé vándorolok, oda fogok bemenni*”.

Előbb azonban még eleget kell tennie néhány feltételnek, és aztán ismét a lélek érettsége dönti el, hogy mennyire földhöz vonzódó még, vagy kéri a továbbvezetést.

Ezt szeretném még pontosabban részletezni. A lélek tehát megérkezik az úgynevezett „mennyországba”, és ott fogadják. Akkor mi történik? Jön az úgynevezett helyreállítás, a regeneráció. Lennél szíves ezt pontosabban megmagyarázni?

A lélek a legtöbb esetben szeretne a rokonaival maradni, s így megtekinti a saját temetését, több-kevesebb örömmel, attól függően, hogy ott mi minden történik. Itt azonban az őrangyal mindig a lélekkel marad, én is, és mi is tanácsoljuk a léleknek, hogy: „Nézd csak meg...!”

Ha a búcsú folyamata lezárult, akkor a lelket arra a szintre kísérik, amit a regenerálódás csarnokának neveznek, hogy számodra a megértést egyszerűbbé tegyem. Ez a felújítás, a helyreállítás tere.

Megpróbálom valamelyest vázolni: igazából mégsem csarnok, de energiája rezgés tekintetében különbözik a finomanyagi világ többi területeitől. Hasonlítsd ezt egy étellel és hanggal teli táncpalota, valamint egy könyvtár, templom, vagy csendes terem különbségéhez. A területet nem az anyaga, hanem a légköre különbözteti meg. A regeneráció frekvenciájának térségét a csend és a békeesség jellemzi, valahogy így.

Pillanatnyilag még nehezemre esik az emberi fogalmak használata, de társalgásunk során jobban megtanulok a ti szavaitokkal fogalmazni. Olykor nehéz olyasmit leírni, amit ti nehezen tudtok elképzelni *(például a fekete-fehér TV-készülék tulajdonosának elmagyarázni, hogyan néz ki a kép színesen. A szerző meg.)*.

A regenerálódásnak ezen a szintjén a lelkeket szinte ágyba fektetik, nyugalmi helyzetbe kerülnek, hogy kipihenjék magukat. Ezen a helyen, az eseményeknek ebben az időpontjában hagyom el a lelket, és távozom - feladatomat teljesítettem. Egy másik nézetem a hátramaradt test átalakításával foglalkozik.

Az őrangyal azonban a lélekkel marad, és vele van a regenerálódás egész ideje alatt, míg a lélek ki nem kerül ebből.

A regenerálódás után a legtöbb lélek szeretné látni a családja helyzetét, korábbi környezetének állapotát. Ez megengedett, ám mivel az őrangyal vele van, elkezdődik az utóbbi élet feldolgozása. Attól függően, hogy a lélek az életét mennyire tudatosan élte, ez a feldolgozás földi szempontból évekig tarthat. Ám ne gondold, hogy a lélek ekkor folyton csak dolgozik, és egész idő alatt elmúlt ügyekkel

szembesül. Nem ez a helyzet, hanem ismételten bepillantást nyerhet más létsíkokba, más dimenziókba, más léterületekre. Utazgathat őrangyala vezetése alatt. Bejárhatja a különböző szinteket, körülnézhet, megismerheti a földi tereket, és vigasztalhatja rokonait. Ezt szabadon teheti. Benne foglaltatik egy csodás szerkezetben. De legutóbbi életének feldolgozását nem odázhatja el. Pontosan megvizsgáltatik, mi volt benne jó, mi volt kevésbé az, és az ebből kapott felismerések képezik aztán egy következő élet feltételeit.

Akarsz erről még többet tudni?

Persze, kérlek szépen. Ha a tapasztalatok netán kevésbé kedvezőek, például az életcél nem érte el, nem jött meg a kívánatos szakmai siker, másoknak bánatot vagy bajt okozott, esetleg bűnözővé vált, vagy a drogok rabja lett... Ki dönti el, hogyan folytatódjon?

Amikor a lélek feldolgozza elmúlt életét, kétféle rendszer áll rendelkezésére. Egyrészt - és most földiül fejezem ki magamat - látja az élettervét, mint valami filmet, tehát azt, amit eltervezett a földi élet idejére. Másrészt látja valóban megtett életútját, mindazt, amit életében megvalósított és elért. Összehasonlítják, hogy az élettervet mennyiben teljesítette. Itt folynak tárgyalások és tanácsadások más szellemlények társaságában is; ezeket a szellemlényeket nevezitek ti angyaloknak. Vannak feloldó beszélgetések, ha például két lélek egymás ellensége volt, életük során rosszat tettek egymással, s ezt a helyzetet, míg éltek, nem tudták megoldani. Ezek a lelkek itt találkozhatnak és kibeszélgethetik magukat.

Ezt persze ne lásd vagy képzelj el úgy mint egy törvényszék előtt játszódo pert. Az érintett lelkeket felkéri angyalok jelenlétében folytatott értekezésre, és megkísérelik - fontos: megkísérelik - megoldani a problémát. Amit viszont így nem lehet elintézni, azt egy újabb inkarnációban, újabb élet keretében terjesztik a lélek elé. A lélek így kap alkalmat, esélyt ennek a tanulási folyamatnak a véghezvitelére. Ez azonban nem büntetés. O, nem! Ez a karma felhasználására céloz. És valamikor valóban megszűnik ez a kötöttség.

Továbbá az is érdekelne, hogy a lélek választhat-e több életút, több életterv közül. Szóval a lélek új életében csak egy bizonyos házaspárhoz mehet egy meghatározott országban, vagy választhat különböző szülők közül, s így - például - három-négy életút közül?

A kérdés jogos, de szeretnék hozzátenni valamit, ami számodra esetleg fontos lehet. Említettem az élet vizsgálatának kétoldalú rendszerét - az egyik oldalon az életterv, amelyet az ember elgondolt magának, a másikon az, amit valóban bejárt. Ezen visszapillantás során azonban az embernek bemutatják más életeit is, évszázadokkal vagy évezredekkel ezelőtt élt életeit, és kielemezzik, hogy azoknak a hasonló helyzeteiben hogyan reagált, a másik életben hogyan járt el. Azzal is szembesül, hogy korábbi életterveket hogyan kezelt, s azokat mennyiben valósította meg.

Próbálom ezt érthetően magyarázni: Lásd ezt, mint valami földi filmet. Megvan a lehetőség arra, hogy másik életekbe belemerülj, ne csak nézzed, hanem az akkori helyzetekbe bele is érezzél. A lélek úgy látja magát, mint valami színdarabban, látja, akkor hogyan szerepelt és hogyan érezte magát. Ebből a lélek tanul, s így az őshibát lépésről lépésre ki lehet javítani.

Szeretnék még kitérni a választási lehetőségre különböző szülők és életutak között egy új megtestesüléshez:

A lélek természetesen megtekinthet három-négy életet, és választhat. Ám minden lélek feladatszerűen köteles mindent átélni, amit csak az emberi lét lehetővé tesz, az alantast, az emelkedettebbet, a jobbát, a rosszabbat! A lelkek olyan életeket is választanak tehát, amelyben fogyatékos testben élnek, hogy az ilyen hátráltatással is megismerkedjenek. Ezek vizsgáztató életek, melyeket a lélek választ magának, azt mondva: „Ilyen életet még nem éltem, ezt is ki akarom próbálni, s ezzel érettségemet további kibontakozáshoz vinni.”

Itt az egyik legfontosabb kérdéshez értünk, ami az embereket mindig is izgatja: sokan panaszkodnak gyermekkorukra, a rossz feltételekre, primitív szülőkre, szegénységre, hogy ütötték verték őket... szídják Istent, és szerintük igazságtalanul bántak övelük. Magyarázataid sze-

rint viszont minden lélek saját kezűleg választja magának önnön sor-sát, tetszőleges okból.

így van - helytállás okából; hogy továbblépjenek a szülők, maga a lélek is, mindazért, amit ez az életterv tartalmaz... A lélek akar egyszer koldus is lenni, akar egyszer nyomorékul is élni, mert tudja, hogy a tökéletességhez vivő úton semmilyen tapasztalatot sem szabad kihagynia.

Ha egy lélek akként panaszkodik, ahogyan mondod, akkor el van borulva, azaz elfelejtette, hogy ő ki most, ki volt és ki lesz. Ezért panaszkodik és vádol. Ebben az állapotban saját magát gyengíti, akadályozza a gyarapodás folyamatát, és csökkenti lelki gazdagságát. Efféle döntéseket pedig nem én hozok, sem az őrangyal, hanem a lélek maga felelős ezért.

Te is panaszkodtál már, Jan... (nevet)

De csak mértékkel... (én is nevetek)

Viszont panaszkodásoddal a helyzetedet élénkítetted, mert a mindenségbe, a szellemi világba küldött panaszodra válasz is jött, amelyet beilleszthetél az életedbe. Aztán panaszkodásodat és vádaskodásodat lezártad - életedben változást eszközöltél ki.

Kértél, és kaptál. Ez a törvény. De ritkán panaszkodtál. Ez javadra szolgál. Nem merültél egyoldalúan siránkozásba mint sokan mások, akik aztán merő nyomorúságból, félelemből és vádból állnak ki. Ez nem kívánatos.

Látnoki képességű gyermekekről azt tudtam meg, hogy lelkeik már a megtestesülés előtt hosszabb ideig a szülőknél tartózkodtak, és leendő szüleiket szinte tanulmányozták, hogy hozzájuk szokjanak...

Ez megengedett, lehetséges. Tehát a gyermekké váló lélek, aki gyermektestbe bújik, kérelmére tartózkodhat abban a házban, ahol leendő szülei élnek, ott körülnézhet és beleélheti magát. De ezt a leírást szeretném bővíteni. Az alkotás mintázata finom szövésű. Ezt

szeretném egy példával világossá tenni. Képzeld el egy lelket, aki röviddel újramegtestesülése előtt áll, és számításba jövő szülőket, egy házaspárt vizsgál. Nos, a lélek esetleg erős szeretetlenséget állapít meg a nyilván szellemileg megkövesedett szülőknél. Így előfordulhat, hogy a lélek csak a születésig marad az anya testében, aztán mindjárt elbúcsúzik. Ugyanis ameddig az anya testében van, addig a gyermek lelke szeretetet áraszt. Most meg kell várni, hogyan dönt a lélek, akar-e az anyánál maradni, vagy sem. Mert ha a lélek csak egy óráig is élt egy testben, már betölthetett mindent, mintha harminc évig maradt volna a szülőknél. Erted? Ilyen finom szövésű az élet.

Úgynevezett reinkarnáció-szakemberek vagy kutatók körei ismételten vitáznak, hogy a lélek a közösülésnél hatol-e be az anyába, vagy csak a születésnél. Többen azt állítják, hogy a lélek sokkal később merül az anyába.

A lélek végignézi az életét. Itt időrend szerint kell haladnunk. Az élet mellett döntött, függetlenül attól, hogy előtte szüleit meglátogatta-e vagy vizsgálta-e előre, vagy sem. Úgy határozott, hogy most élni fog. Ezért a közösülésnél elhelyezkedik az anyja testében, táplálkozik és fejlődik. Belép a földi területre az anya testén keresztül. Persze vannak kivételek, ha a helyzet úgy kívánja, mivel a léleknek esetleg különlegesebb feladata van, vagy a család helyzete úgy kívánja. De a lélek belépése általában a fenti módon történik. Előtte a lélek az őrangyaltól megkapja a búcsú áldását. Ez az áldás ugyanakkor az emlékezetet is eltörli - egy életre. A feledés a játékhoz, az élet-játékhoz tartozik. A lélek beszélt az őrangyallal és velem. Az élet tervezésénél én is ott vagyok, ismerem tehát az eljövendő halál időpontját is. A lélek végignézett az egész életen, látta az élettervet, és tudja, hogy mi várja őt.

A lelkek - a médiumi képességekkel rendelkezőkön kívül - miért felejtik el, hogy honnan jönnek, és miért felejtik el a szellemi világot?

Teljesen soha sem felejtik el. Mindaz a tudás a lelkekbe bele van vésve. Mindenekelőtt a gyermekek rendelkeznek még első éveikben jelentős mértékben a fényvilág emlékével, de a felnőtteknek még nem tudják elmesélni, mert kifejezőmódjuk még fejletlen. Minél idősebb lesz a gyermek, annál inkább hozzáigazodik az anyagvilág rezgéséhez. A lélek lehorgonyozza magát, lassanként beleygőkerezik a Föld rezgéstartományába, és idővel megelégedezik a finom-anyagi létről. - Lehetnek itt különbségek. Ám a lélek most testben van, és elkezdődik a földi élet, a feladatok, a próbatételek és az oktatás.

Egy földi élet mindig vizsgáztatás. De a fényvilágot soha sem felejtik el teljesen. Ez az emberek álmaiban és fantáziájában nagyobb mértékben van jelen, mint gondolnák. Ám magad is tudod, hogy az embereket a nevelés, a pedagógusok, az ország politikai rendszere formálja, és korlátozó információval tömi tele. Így aztán a lélek előtt szinte vastag függöny lóg, mely eltakarja előle a szellemi világot, s azt így képtelen érzékelni. De van egy kapcsolat, a lélek köldöksinórja, az ezüst kötél, mely a lelket összeköti a testtel. Ezen keresztül az ember, bármilyen nagy szükségben is van, összeköttetésben marad a szellemivel.

Mit tesz az ember a szükségben? Eddig soha nem imádkozott. Most szükségbe jut. Ekkor Istenhez kiált segítségért, és íme, abban a pillanatban a szellemihez ismét nagyon közel kerül.

Nem hallottál-e magad is olyanról, vagy meg is élted, hogy egy úgynevezett hitetlen ember nehéz élethelyzetben ismét tudatába jutott szellemi eredetének? Lehet ez olyan is, aki teljesen a testnek élt, az anyaghoz ragadt. Ilyenektől is hallom a kijelentést egy-egy baleset után: „Most aztán tényleg jó őrangyalom volt...!”

így van...

Bizonyára azt is mondhatja valaki, hogy ez csak egy olyan szólásmondás, de nem az, hanem mélyen belülről jön, a lélek megérzéséből. Érzi, hogy van itt valami láthatatlan, mely melegséget, szeretetet és bizalmat sugároz. Az ilyen pillanatban a lélek, az illető ember

érzi a világmindenséget, a végtelen isteni energiát - és az angyalokat... így a leghiteltlenebb is tudja bensőjében: **„Itt találok segítséget, ha szükségben vagyok”.**

Az általad említett ezüst kötélre még szeretnék kitérni, de előbb az érdekelne, hogy mi a helyzet kis gyerekek halálával.

A lélek haza akar menni. Feladatát betöltötte, és hazamegy.

Röviden és fájdalommentesen... ?

Természetesen. Aztán találgatnak, hogy ennek mi lehetett az oka, hogy a szervek esetleg nem voltak rendben... Jön az orvos és vizsgálódik... Ez rendben is van így. Mindez földi sürgölődés.

Ám a lélek elmegy, mert a világot teljesítette; vagy pedig - most jön a következő ok: nem érzi jól magát, mert nem tervei szerint alakul a léte, nem tud fényt elültetni, és kérelmezi a hazajövetelt, hogy újból dönthessen.

Ezt ne lásd a szülők megbüntetésének, nem ez a helyzet. Lehet, hogy a szülők hoztak új döntést, válásra gondolnak, veszekednek. Ez is lehet az ok. Az is lehet, hogy a szülők nem tanulnak, nem akarnak fejlődni. Ilyen oka is lehet annak, ha a lélek otthagyja őket. A házaspár talán éretlen volt, és a lélek azt mondja: **„Jás feladataim is vannak”**, kéri, hogy hazamehessen, s engedélyt is kap erre.

Mi a helyzet a magzatelhajtással - szintén meredek téma. Egyes országokban jóváhagyott, máshol egyenlő egy felnőttnek a meggyilkolásával.

Nézd, mióta világ a világ, és mióta asszonyok teherbe esnek, ez egy probléma, még hozzá rendkívül komoly. Az asszonyok testét a férfiak gyakran erősen kizsákmányolják. Olyan országokról beszélek, ahol a nőt nem becsülték meg, és ma sem becsülik. Az asszonyokat minduntalan teherbe ejtik, de ők nem akarnak folyton gyermeket szülni. „Ne már megint”, mondják. Ezért küldik vissza az ilyen asz-

szonyok méhük gyümölcsét. Ha ezt szeretettel teszik, a magzatot tisztelve, bocsánatot kérnek és imádkoznak, ha van egyetértés, egyrészt a gyermek lelke, másrészt az asszony lelkiismerete között, akkor ez nem egy rossz dolog.

Ám más a helyzet a mai időkben a ti kultúrátokban, ahol a nőneműség jobb helyzetben van. Itt a megtermékenyülést meg lehet akadályozni, és ezzel a lehetőséggel kell élni. Ha a megtermékenyülés elkerülhető, akkor jól meg kell gondolni, miért akarnak egy lelket visszaküldeni. Mi történt?

Gondolom, mindennel így van az életben, a helyes mérték a lényeg. Ebben az esetben mindenekeelőtt az indíték mérvadó.

Egy könnyelmű asszony például, aki esetleg minden évben teherbe esik, és ez ellen nem tesz semmit - nem tesz óvintézkedést, hanem azt mondja magának: „legfeljebb majd hazaküldöm”, vagy még primitívebb kifejezéseket használ, nem cselekszik helyesen. Ez nem jó, mert felelőtlenül kezeli a testet, a lelket és a szellemet is, a saját testét és a leendő gyermekét is. Helytelenül cselekszik.

Nem becsüli az életet.

Mi a helyzet az olyan asszonnyal, akivel visszaélték, vagy akit megerőszakoltak?

Őneki szabad hazaküldenie nem várt gyermekét.

Ám - most jön a következő: tudod, ezt a témát még jócskán ki lehetne bővíteni. Vegyük úgy, hogy egy asszonyt erőszakkal kényszerítettek. Ám aztán testébe egy úgynevezett fénylény költözött be, magas rezgésű lény, és az asszony esetleg megtartja, noha a megtermékenyítés körülményei ijedelmesek voltak. Megérzi, hogy egy különös lélek bújik belé. Látod, itt aztán az anya lelki jellege és a tudata lesz mérvadó, ettől függ a döntése és cselekvése. Látod-e, milyen nehéz dolog ez?

Még egy megerőszakolásból, egy megvetendő cselekedetből is keletkezhet fénylény. Ennek semmi köze a férfihez és az ő bűncse-

lekményéhez, hanem ahhoz, hogy akkor éppen egy fénylényt küldtek le a földre. Ám hogy egy ilyen kivételes esetben hogyan döntenek, melyik lélek megy melyik anyához, abban nem én vagyok illetékes - ezt a lelkek döntik el a végtelen isteni energiában.

Mindig az anya dönt. O a tett után magára marad, és nagyon szenvedhet. Tudatosan kellene döntenie, és mindig beszélnie kellene a gyermek lelkével.

Ez a téma sokrétű és nem mentes problémáktól, az érintett anya elképzeléseitől és helyzetétől az országban, - hogy mennyire vallásos, és milyen az uralkodó politika azon a helyen.

Az őrangyal hová viszi a lelket, miután átadtad neki?

Korábban közöltem, hogy a lélek kezdetben hátrahagyott rokonai-val és más világi gondolatokkal foglalkozik, olykor még meg is van ijedve, ha halála hirtelen következett be, mondjuk egy balesetnél. A gyászszüneteknél a lélek általában ott szokott lenni - de ennek sok változata lehet. Nehezebb a léleknek ott lenni a temetésén, ha a test csatatéren halt meg, s nem lehet őt azonosítani, mivel a lélek kezdetben nem találja a helyét. Ugyanez a helyzet, ha hajó süllyed el, s ezt nem találják meg, vagy ha az embert bomba öli meg. Ám ennek nincsen jelentősége, mert a test akkor egyszerűen feloszlik. Ilyenkor a lélek felkeresi a legközelebbi, vagy közeli rokonokat, és értesíteni akarja őket.

Általában így ér véget a legutóbbi élet. Aztán egyre inkább az őrangyal veszi át a vezetést, és elkezd az úgynevezett regenerációt, amelyet minden lélek több-kevesebb ideig végez.

Ezután jön az élet feldolgozása, ahogyan említettem. Persze vannak makacs lelkek is, akik mindenáron a földön akarnak maradni. Ezek sokáig lehetnek földhözköötöttek, és az emberek őket szellemeknek érzékelhetik. A lelkeket ismételten felszólítják a magasabb szintekre való belépésre, ahogyan egy iskolában jelenti ki a tanár, hogy „most a következő osztályba lépünk”.

Egy lélek olykor meg is bukhat. Egyelőre persze... Vannak egyértelmű törvények, s ezeknek eleget kell tenni.

Hogyan tudod az embereket a halálra felkészíteni?

Már említettem, hogy ott vagyok mellettük, de ennél többet teszek. Kicsit beléjük bújok, vagy hozzájuk simulok, s felkeltem bennük a vágyakozást a szellemi otthon iránt. Azt az érzést adom nekik, hogy eljött az elengedés ideje. Elszomorítom őket, arra serkentem, hogy adják a fejüket búsulásra, hogy milyen az, ha az ember meghal. Azt sugallom nekik, hogy pillantsanak vissza az életükre, idézzék fel még egyszer élményeiket, és fokozom annak az érzését, hogy a fizikai világot el akarják hagyni.

Neked, az átváltozás angyalának, esetleg az őrangyalnak is, vannak-e kérdéseitek, vagy te mindig tudsz mindent?

Ott vagyok az élet eltervezésénél, s így ismerem a lelkek életterveit.

Azaz látod a lélek következő életét szinte filmként, vagy látomásként leperegni?

Igen, úgy valahogy.

Előfordult-e már, hogy egy lelket tévedésből helytelen pillanatban vitél el?

Nem. Ez emberi elképzelés.

Vannak-e érzelmeid?

Szeretlek téged! Tehát vannak érzelmeim. Haragudhatsz rám, én akkor is szeretlek!

Ha egy ember gyilkosságot követ el, vagy őt gyilkolják meg... Érzél te valamit emiatt?

Bármí történik is, nekem nemcsak a tettet kell látnom. Az emberben - akár tettes, akár áldozat - a lélek végtelenségét látom. Te ezt emberileg látod, én másképpen. Úgy vélheted, hogy rettenettel elfordulok, sőt talán az őrangyallal együtt, ha büntett történik - még hozzá gyermekben?

Ez nem így van.

Mint földi bonyodalmakon kívül álló lény, a lelkek inkarnációinak ezrei láttán, ettől messze állok. A halál mikéntjét a lélek választotta, nem én. Én nem értékelek, nem ítélek.

Nem szép, ha ember erőszak következtében veszíti el az életét, de mi, az őrangyal és én, ezt más szemszögből látjuk - a léleknek az egészét látjuk, léte végtelenségét.

Téged világszerte sokan látnak...

Csak sajnos mindig a kaszásnak értelmeznek...

Miért jelensz meg te ebben az alakban?

A különböző emberek egyéni tudata miatt a halál sokféle lehet. Az illetőnek olyan alakban jelenek meg, amelyet a legjobban megért - ha indián, akkor esetleg fekete madár formájában jövök; a te elődeidhez fekete varjú, vagy fekete özvegy formájában jöttem.

Miért? Mivel ismerem belülről az emberek agyát, és tudom, a halált milyen összefüggésekben látják, olyan alakot öltök, amit az illető a halállal, a *saját* halálával hoz kapcsolatba. Mivel sokak tudatalattijában a halállal „kaszás”, vagy fekete ruhás alak kapcsolatos, átveszem ezt a gondolatot, és olyan alakot öltök. Persze az üzenet a mérvadó, amit hozok, hogy most a föld elhagyása lesz ismét soron.

Még egyszer: olyan alakot öltök, amit az érintett ember velem hoz kapcsolatba. Manapság az ember a halált csontváznak, vagy fekete csuklyásnak látja - ilyennek mutatkozom tehát. Ha ezer év múlva a

test elmúlását egy zöld törpének tulajdonítják majd, akkor zöld törpeként fogok megjelenni. Az üzenet a lényeg, nem a külsőm, az embernek meg kell tudnia, hogy hogyan áll.

De miért éppen fekete?

Azért jelenek meg feketében, mert a fekete jelzi a forma végét. A forma a fizikai test, amelyben a lélek tartózkodik. Mivel eljött ennek a testnek a vége, illik a helyzethez a fekete.

Nem kerülte el a figyelmet, hogy ezt a feketében megjelenést az emberek félreértik, de nincs értelme, hogy más jelenséggént jöjjenek. Ellenben fontos megérteni és felfogni a forma végét.

Ha egy lelket elhozok az anyagból, akkor tömörítenem kell magamat, s így sötétebbnek nézek ki. Amikor a lélek behatolásánál közvetítetek, akkor világosabb vagyok.

Azt vedd ki szavaimból, hogy itt gyógyulásról van szó. Számomra az is világos, hogy a te környékeden, a földnek ezen a táján az érkező orvoslót másképpen képzelnék el: fehérben, aranyban, bárhol is. Ám így emberek osztanak ki színeket. Egy egyszerű fekete alak azt jelzi, hogy a formát elhagyják. Azaz egy egyszerű fekete alak most a megváltáshoz illő küldött, mert a formától való megváltásról van szó. Általában nagyon elfoglaltak vagytok, és nem képzeltek el magatoknak más, új formákat. Viszont az átmenetnél először is valaminek az elhagyásáról és a megpihenésről van szó, belépni ebbe a részbe, és élvezni a szünidőt. Nektek embereknek - és ez fontos - meg kell tanulnotok így érteni az egyszerű fekete formát, és örülni neki. Már ez is sokat könnyít a dolgon.

Nos, mások is dolgoztak és még mindig dolgoznak a fekete formával, akik érdekeltek abban, hogy az ember féljen. Ennek a célja az, hogy az emberek félelemből a látható világ formáitól és látszatbiztonságától függőnek érezzék magukat, amiért magas árat is kell fizetniük. Ez a külön fejezet, amely majd bizonyos időpontban figyelmet követel, noha kevésbé fontos. Aki egyszer a formától való megváltást elfogadta és megértette, az már nem fog bedőlni ilyen stratégiáknak.

Tanulj meg az érzéseidre hallgatni, és ne hagyd a figyelmedet elterelni azok által, akik formákat találnak ki, hogy megzavarjanak. Erre szeretném felszólítani az embereket minden látogatásomnál, és most is, amikor beszélgetünk. Ez soha sem más, mint felhívás szeretetre.

A szeretetről jut eszembe. Van valami előszereteted a színeket illetően?

Kicsit furá kérdés... A finomanyagi világban sok terület van, olyanok is, ahol szépek a színek, a lélek tartózkodási helyétől és tudatállapotától függően. Vannak területek, ahol a színek sokkal szebbek a földi színeknél. Most csodálkozol... (nevet). Színek a ragyogó vöröstől a pasztell árnyalatokig, sötét sárgától a világossárgáig... összesereglenek, és olyan színek csodás együttesét adják, amik a földiségben ismeretlenek. Ezek a színek gyönyörű, fantasztikus összetartásban vannak. Az árnyalatok elúsznak, majd előjönnek, élesen világítanak egészen más erővel.

Vedd a szivárványt például. Képzeld el egymásba folyó színeivel, képzeld el ezeket a színeket sokkal telítettebbeknek, vagy sokkal lágyabbaknak, így valahogy képzeld el. Most meg ne kérdezz engem, hogy milyen öltönyben vagyok!

Végül is lehetséges lenne, hogy előnyben részesítéd a feketét...

Nem, nem! Nem viselek feketét (nevet). Csapdát állítasz nekem? Figyelek ám. Szellemlény vagyok, s bármely színben mutatkozhatok, ahogyan akarok. A ti kultúrátok területén feketében lépek fel, mert itt ez a szín a feloszlás színe, és a végtelenséget, a vég nélkülséget jelképezi.

Az én esetemben te álmodban jelentél meg nekem. Vannak azonban olyan hírek is, hogy világos nappal álltál haldoklók ágyánál, az ajtót kopogtattad, vagy a ház körül járkáltál. Nemrég Bécsből kaptam le-

velet egy bizonyos Kovács Tamástól, amelyben a következő eseményt ecseteli:

„Kedves Jan, mai értesülesem szerint újabb könyvön dolgozol, mely a halálról szól. Ehhez szeretnék két élménnyel hozzájárulni.

Az első mintegy öt évvel ezelőtti. Régi, bécsi biedermeier-házban lakom, melynek zárt belső udvara van, s különböző lakásokba csak egy úgynevezett tornárról lehet bejutni. Fekszem az ágyban nyitott ablaknál, éjszaka, szurokfekete sötétségben. Egyszerre csak lépteket hallok a szemben lévő tornárról, s hallom, hogy valaki megkopogtat egy ajtót. Ez kísérteties volt számomra, mert az ilyesmi a másik oldalról nem szokott ilyen hangosan idehallatszani. Az ott lakó asszony kiszólt, s kérdezte: „ki az?” A kopogtató válaszolt: „a halál!”

Mivel nem voltam biztos, hogy nem álmodom-e, felültem, beültem a tolószékembe és az ajtóhoz gurultam. Közben hallottam ugyanazokat a lépteket a szemben lévő lakástól eltávolodni. Másnap értesültem róla, hogy a 10-es számú lakásbeli szomszédasszonyom szívszélhűdésben meghalt.

A másik élmény tavalyi, szintén innen a házból. Felhívott egy szomszédasszony, az éjszaka közepén, hogy átjöhet-e egy pillanatra. Azért fordult hozzám - ezt a jobb megértés miatt meg kell jegyeznem - mert én itt a házban olyan portásféleség és panaszláda vagyok. Amikor ajtót nyitok az asszonynak, ott áll falfehér arccal, és egész teste remeg. Betessékelem. Meséli, hogy épp hazajött, s hívta a liftet, amikor hallott valakit a lépcsőn lejönni, csoszogó léptekkel. Kíváncsian - asszonyok módjára - várt egy darabig, hogy lássa, kijön így lefelé. És kit lát: a halált, fekete, csuklyás köpenyben és kaszával a vállán, aki az asszonyt egy pillantásra sem méltatta, hanem kiment a csukott ajtón. Ezen az éjszakán is meghalt egy asszony a házban.”

Az én kérdésem az lenne: vagy-e abban a helyzetben, hogy bizonyos esetekben materializáld magadat, azaz szilárd anyaggá légy?

Megjelenhetek, ez a lehetőségem is megvan. Ez nem ugyanaz. Számodra ez anyag, anyagosodás, materializáció. Egyszerűen kifejezve: be tudok lépni az anyag rezgésfokába. Ehhez azoknak az erejét használok, akiknek megjelenek. Belépek tehát az anyag rezgéstár-

tományába, és megjelenek; erre létem legkülsőbb elemei tesznek képessé. Ez azonban nem jó nekem. Fellépésem módját és mikéntjét magam választhatom meg. Az anyagi megjelenés nem kedvező számomra, mert lehetőségeim teljes kimerítésével teszem, ekkor vagyok ugyanis a legtávolabb az istenerőtől. Nem is szeretem gyakran megtenni, mert túlságosan megerőltető, és egy kicsit eltávolít az Isten közepségétől. Ám indokolt esetben meg kell tennem, mert ez a megnyilvánulás felel meg azon személy hitvilágának, akinek megjelenek.

A kopogás egyszerű, mert a koppanást én emberek számára, a ti számotokra, a levegőben keltem. Ez egy sűrűlódási rezgés-frekvencia. Lehet ez a rezgő dolog anyaga, amelyben nyugtalanságot keltek. Ily módon a csattanás a fül számára jól észlelhető lehet. Hatok főleg annak a személynek a hallására, a hallási frekvenciájára, akinek az elhívás szól. így az is lehetséges, hogy mások nem hallanak engem.

A transzformálás képezi az egyetlen feladatodat, vagy korábban csináltál mást is? Esetleg később lesz más megbízásod?

Felemelkedtem a most, tehát a jelen és a létezés szerepébe. Gördülő energia vagyok, azaz én magam is a felfejlődés állapotában létezem. Jelenleg ez az én külön feladatam. Mivel lelkekkel dolgozom, képes vagyok felosztani magamat, azaz én is tudok lelki lenni. Ha egy lélek nem akar elmenni, akkor vele vagyok és támogatom, karon fogva mehetünk el. Ebbe a szerepbe - a lelki szempontot illetően - belenőttem. A másik egy magasabb nézet, melyre hivatott vagyok. Az isteniség alkotott engem, és az angyságon jöttem keresztül.

Vagy-e te is néha türelmetlen, mint én?

Nem vagyok! A türelmetlenség az egyik tulajdonság, amin még dolgoznod kell. Hagyd abba a rohángálást, mert van még sok élnivalód és sok dolgod. Emiatt egy kicsit több türelem és több engedékenység jól állna neked.

Miért van, hogy csak egyesek látnak téged, és nem mindenki, aki meghal?

Ez így nem egészen helytálló. Nem lát ugyan mindenki, mint kasszás, de minden lélek jelzést kap, hogy hamarosan eljön az idő. Az egyik arra figyel fel, hogy körülötte mindenki csak a halálról beszél, a másoknak a saját érzése súgja. Egyesek húzódoznak felszállni arra a repülőgépre, amelyik aztán lezuhan...

Az embernek többnyire ilyen érzése keletkezik, hiszen, mint említettem, napokkal, sőt hetekkel korábban odajövök hozzá, hozzásimulok. Olykor egészen nála is maradok - persze csak a részletem, a töredékem - és a halál felé mutató gondolatokat és érzéseket sugallók neki. Ha aztán eljön az idő, akkor be kell végezni. A lélek tudja ezt, csak az ember nem.

Mindig is voltak és most is vannak olyan népek ezen a bolygón, melyek erős kapcsolatban vannak a természettel, és megérik, amikor csatlakozok hozzájuk. Az ilyen emberek akkor leállnak, visszahúzódnak és elbúcsúznak a családjuktól, mielőtt elvégezzem rajtuk az én munkámat. Ennek az eseménynek így kellene lejátszódnia. Ám nekem is van még tanulni valóm (nevet), de elég ötletes vagyok...

Így hát az ember tudatától függ, hogy engem, illetve közeledő halálát érzi-e, és hogyan.

Vegyünk egy példát, egy betegszobát. Ebben van egy ember, akit elszólítottam. Ő észleli és érzi, hogy nincs egyedül. Ez rendben van. Érzi például, hogy őrangyala ott van vele. Emlékezz csak, te is kaptál közléseket haldoklóktól, akik napokkal a fizikai haláluk előtt kijelentették, hogy látnak valamit - világosságot, vagy már elhunyt rokonokat. És a halódó érzi, hogy körülveszik - az ő elődei, ahogyan ti mondjátok.

A szoba tele van lényekkel, akik ezt az embert vonják magukkal. Közöttük pedig, szeretettel, ott van az átváltozás anyyala: én. Pontosabban: egészen közel állok hozzá...

Ezért mosolyognak gyakran az elhalok. Kérdezz csak meg ápolónőket, orvosokat vagy másokat, akik ezt megélték már. Gyakran mosolyog a haldokló, a szobának egy sarkába néz, vagy mutat valahová, és érthetetlen szavakat motyog. O már egy kicsit az én világomban van.

Alkoss magadnak képet erről: Itt van azoknak a felvonulása, akik elviszik őt, ezeknek az élén én magam, a másik oldalon az orvosok, akik menteni próbálják, meg a sírdogáló rokonok. Látod-e, milyen közel van az érkezés és a búcsú egymáshoz?

Honnan tudod, mikor kell egy lelket elvinni? Van valami isteni alkotási terv, isteni forgatókönyv, mely a legkisebb részletre 'is kiterjed, és előír számodra mindent? Honnan tudod, hogy épp XY-személynél kell lenned, aki hamarosan megfog halni?

Azért, mert úgy van. Ezek a dolgok a tudaton keresztül folynak le. Megpróbálom érthetően kifejezni: Van egy szerkezet, ahogyan te mondtad, egy mátrix, amely a legapróbb részletekig tartalmazza az isteni alkotótervet. A kicsinyben, minden sejtben, benne van a nagy. Ez kisugárzódik. Ezt nem sejtik, ezt nem érzik, hanem tudják. Amikor a test energiaforrásai nullára csökkennek, eljövök én, nehogy átbukjanak.

Ebből a szempontból van tehát egy alkotási terv. Az egészre nézve az alkotás terve, ám azon a szakaszon, amelyről te beszélsz, lehet struktúrának, mátrixnak nevezni. Én aztán tudom, hogy itt van egy lélek, akit ki kell oldozni a testből. Azaz a szellem jelzi a lelken keresztül, hogy itt az idő. Akkor jelenek meg a helyszínen. Ez nem valami önműködő automatika, mely jön és megy, hanem a szellem jelzi a léleknek, hogy az életterv teljesült, és a történetet be kell fejezni. Ezt általában az életbelépésnél döntik el, vagy programozzák. Mivel be van programozva, eltérések alig lehetségesek. Kis eltérések adódhatnak talán. A „kis eltérés” esetleg csekély meghosszabbítást

vagy rövidítést jelent. Ám az egésznek a bőségét latba vetve mindig ugyanaz az eredmény. Tehát az alkotás teljesíti önmagát.

Emberi ész számára ez csaknem felfoghatatlan, mert a dimenziós-földi gondolkodásmódon kívül esik. Indulj ki abból, hogy földi szempontból van egy isteni alkotás, melynek a hálózata elő van írva. Ha az idő megérett, akkor én elkezdek működni. Ez az időpont eljött, amikor az illető által a megtestesülés tartamára eltervezett életfeladat-mennyiség megvalósult. Ha ez a mérték betelt, akkor a szellem közbenjárásával segíték a léleknek elhagyni a testet. Azt lehet mondani, hogy a testbe való belépéssel a kilépés is el van döntve.

Ez a helyzet kétdimenziós szempontból. Ám én nem kétdimenziósan dolgozom. Számomra, a lélek elvitelét illetően nem az a lényeges, hogy a programozott 80 év letelt-e, hanem az, hogy amit elhatározott magának, teljesült-e. Előfordulhat tehát, hogy a tervbe vett vizsgákat letette és a tapasztalatokat elnyerte már 79 éves korában. Akkor korábban elvihetem. Ha viszont életében kisebb kitérőket tett, akkor a beprogramozott nyolcvanból lehet 83 is, mert 80 nem volt elég. Nem az A-tól B-ig hossza számít, hanem az A és B között szerzett tapasztalat.

Egyrészt szó van az elhatározott évek számáról, mint valami elemnek a töltetéről, másrészt annak a teljesítéséről, amiért itt vagy. Nem biztos tehát, hogy jönnöm kell, amikor a tervezett korhatárt elérte. Lehet ez később, de lehet korábban is. Ezek lehetnek a kis eltérések. Én felismerem, ha az elem kiürült. Ám nem nekem kell újból feltöltenem, hanem visszahozom a lelket, hogy ő maga feltöltse magát. Én felismerem, ha egy megtestesülés súlypontjában a feladat betöltését a lélek akarja, s hogy ez mikor teljesült. Ha a teljesülés „edénye” megtelt, akkor eljövök és elviszlek, mert az „edénybe” nem fér már egy csepp se.

Néha okoz ez nézeteltérést köztem és azon lélek között, akit el kell vinnem.

Képzeld el egy szorgos kutatót - mint te *(nevet)* -, aki egyik helyről a másikra rohangál, hogy teljesítse feladatát, és magas kort megérve is nyüzsög. Ha feladata már teljesült, akkor jövök és elviszem, mert

a mennyiség megvan. Ilyenkor ütközöm néha ellenállásba, a lélek azt mondja: „**Nem megyek, tovább akarok élni**”. Ám ha egy terv egy feladatot tartalmaz, akkor a teljesülésnél eljövök, ellentmondást nem tűrve.

Vannak tehát hosszabbítások az idő terén, és van a feladat teljesülése, akkor, amikor én megjelenek.

Ezek szerint mi az alkotóerő terve?

Ez könnyű kérdés, amelyre egy mondattal felelni lehet. Az isteni kivonult önmagából, s most úton van visszafelé. Kezdetben az istenség csak önmagában volt. Abban, amit ti ősrobbanásnak neveztek, az istenség kívül került önmagán.

Amikor egy lélek megtestesül, akkor kénytelen-e követni az idő linearitását, azaz a jelenből csak a jövőbe mehet (ha mondjuk, egy lélek a testét 2000-ben hagyja el, és a földi 2006-ban születik újra), vagy születethet mondjuk 6000-ben is Krisztus előtt, vagy akár Jézus korában is?

Ezt aligha érti meg egy ember, mert az ember lineárisan gondolkodik. Az ember a hegyen felfelé gondolkodik, miszerint a földi idő számjegyek növekvő sora. Az emberi agy aligha érti meg a visszafelé-megtestesülést - a kozmikus azonban igen. Vannak a legtágabb értelemben - s ezt nehéz megmagyarázni - idő-körök; zárt körök. Felteszem tehát a kérdést, hol kezdesz körben járni? Hol kezdődik egy kör?

A végtelenség ábrázolását Isten körével írhatnánk le, ez egy önmagában kavargó rezgés. Ezért ábrázolókat ti emberek a végtelenséget a nyolcas számmal. Emiatt ne az életről, hanem életekről beszélj. Lásd az életet nyolcasnak, mint egy vidámpark hullámvasútját. Hol kezded el és hol fejezed be? Vég nélküli...

Az élet hullámvasútján a megtestesülés olyasmi, mint amikor megveszed rá a jegyet és belépsz az ajtaján. Ha átmentél a kasszán és fizettél, akkor a hullámvasúton oda ülsz, ahová akarsz. Lehetséges

tehát úgy döntened, hogy évszázadokat vagy évezredek a múltba mész.

A kozmikusban ez nem szokatlan, hanem szakadatlan történés. Ám a végtelen dolog, az örökkévaló történés túlmegy az emberi megérzés lehetőségein. Mintegy kárpótlásul viszont lehetséges minden, mivel a végtelenségben minden most van, illetve most minden végtelen - a földi lét tudatával ellentétben. A földi tudat ezt nem érti.

Vegyünk egy példát: Inkarnálhatsz, megtestesülhetsz Jézus idejében, és lehetsz ott időd nagyrésztében. Viszont akkor ott kell feladatot betöltened. Semmiképpen sem foglalhatsz helyet az utolsó vacsora asztalánál Jézus mellett Jan van Helsing formájában, nem lehetsz ott a nullás évben egy Jan van Helsing 2005-ös tudatával. Betérhetsz oda egy feladat elvégzése végett. Sőt betérhetsz abba az időbe, hogy a történelmet megváltoztasd, s ezt akkor újra kell írni - ez változást jelentene. Ennek a kérdése azonban, a te kérdésed, egy magasságos kozmikus általánosságot érint. Ez a téma annyira kényes, hogy kozmikus egyetemeken foglalkoznak vele, miközben ti emberek ehhez képest - ugye megbocsátasz nekem ezért a kijelentésért - csak most tanuljátok az ábécét.

Lásd úgy: A dolog lehetséges, ha nem is nagyon egyszerű. Most nem leszel abban a helyzetben, hogy egyénként ilyen változást eszközölj ki, ám kozmikusán képes lehetsz. Ennél mindig is az isteni szempont a lényeg, nem az emberi, nem a mostani lét énközpontúsága. Mintha áttörnél egy hangfalon.

A kör példája nyomán világossá válik, hogy a lehetőség fennáll, mivel a Föld - vedd ezt jelképnek - nem korong, hanem gömb. így aztán az idők folyása, története sem csupán korong, hanem gömb-szerű, s emiatt földi értelemben vett idő a kozmoszban nincsen, hisz a kozmosz nem kétdimenziós. így aztán teljességgel lehetséges messzeföldön és más korszakokban inkarnálni. Ha úgy látod, hogy a Földnek jót tenne valami - például műszaki - fejlemény, akkor inkarnálhatsz két-háromszor más bolygókon, és a megfelelő tudással jöhetsz onnan vissza. Ismét inkarnálsz, megtestesülsz a Földön pontosan abban az időpontban, amikor erre a fejlődésre szükség van. Ilyesmit gyakran meg is tesznek.

Emiatt mindig lesznek államférfiak, akik olyan dogákat tesznek, amiről az emberiség álmodozik. Ugyanígy mindig lesznek kutatók és tudósok, akik szinte a semmiből feltalálnak valamit, melynek őstudását, csíráját, távoli bolygóról hozták.

Viszont a távoli égitest bolygói tudatával nem térhetnek be a Földre. Ez létük rezgésfokával és tettük elismerésével függ össze, így például aki az automobilt feltalálta, nem jöhetett a plejádi naprendszerrel szembe a Földre, mert ott bolondnak tekintették volna. Ha a távoli bolygó frekvenciájával járna a Földön, akkor azzal a rezgéssel ott nem tudna harmóniában élni. A kétdimenziós emberi agy ettől kibillenne egyensúlyából.

A gondolat jól indul, de a magyarázat nem egyszerű, mert az agy erre nem hajlamos. Az emberi agy szerkezete és munkamódszere azért ilyen, mert a Föld az anyagot és a jelenlegi állapotot tartani akarja.

Am kérdésedre a válasz az, hogy más korban, más időben inkább más kozmikusán lehetséges, és teszik is ezt.

Ha már a kozmikusnál tartunk, szeretnék áttérni a következő témára. Tudásunk szerint vannak úgynevezett kozmikus törvények, őstörvények, melyek az egész kozmoszban érvényesek (a „kozmosz” görög szó és rendet jelent). Megnevezném itt az ok és okozat törvényét, amely szerint - jelképesen megfogalmazva - azt aratjuk, amit annak idején vetettünk. Lennél szíves ezt a törvényt és rendet, amelyen a teremtetés alapul, néhány szóval ecsetelni?

A legnehezebbel kezdted. Ezt bővebben kell kifejtenem..

Amikor az isteni forrás megfakadt - nevezheted ezt az ősrobbanásnak -, törvényeket kellett felállítani bizonyos módon; de nem úgy, mint valami országgyűlésen, hanem olyanformán, hogy a törvények önmagukat léptették életbe. Ez akkor történt, amikor Isten kiáradt, és ez a tömeg származott belőle. Ebből lettél te, ebből lettek ti mind, és ebből lett minden. És hát ti, a világ, a kozmika - mindaz, ami az isteniségen kívül van ugyan - mégis csak isteni törvényszerűséggel működhetek. Itt nem kell tehát új, más kozmikus

törvényeket felállítani, hanem kozmikus tudat kell, csakis így működhet, egyébként ugyanis nem lenne isteni.

A főelv - ez tűnik nekem a legfontosabbnak - az isteni életerő összeve.

Ez a súrlódás törvénye. Azért súrlódás, mert általa rezgés keletkezik, amiből a végtelenség energiája kivonatolható. Minden kozmikus törvény a súrlódással függ össze. Ahhoz is, hogy a törvényszerűségek tartósak maradjanak és működjenek, súrlódásnak kell lennie. A súrlódásból a továbbiakban rezgés, és a rezgés által teljesülés keletkezik.

Súrlódáson alapul az adás és elfogadás törvénye is, lényegében az őenergia törvénye. Az adás és elfogadás törvénye isteni értelemben a felvett energia továbbadása, és az adott erő felvétele, mely az őslapotban létezéshez szükséges.

Az isteni hullám fázisa, az ős-nyugalmi állapot volt. Ez volt egyfajta kezdet, a null-pont.

De ez a nullpont az Egyetlennek nem volt elég, hanem tudni akarta mi történik, ha már nem nulla. Ezért az isteni forrás lélegezni kezdett, mint egy lüktető tömeg. Az istenit tehát a lüktető Egyetlennek kell látni, mely arra merészkedett, hogy többet adjon, mint amennyit felvett. Az ősröbbanással az isteni tehát kiáradt, és isteni alkotóelemeket ontott magából. így több lett a „kiadás”, és erről úgy is vélekedhetnénk, hogy „az isteni kimerült”. Ám ez csak egy lélegzet volt, mint amikor te kifújod a levegőt a tüdődből. Minden cselekedetek - kerüljön bár évmilliárdokba - az isteniség számára a kiáramlott energia visszavivésére szolgál. O mindent visszaszív magába, így ezáltal is, és minden tapasztalatotok által nemcsak támogatást nyer és erősödik, hanem tágul is.

Az isteni forrás ezáltal gyarapodik. Ez magyarázza az általad említett törvényszerűségeket.

Fel kell ismerni, hogy ezeket a törvényszerűségeket maga az isteni forrás árasztotta ki együttesen, egyébként ez a rendszer nem tudna létezni.

A legfontosabb törvény tehát az „adni és kapni”. Ide tartozik a lélegzés törvényszerűsége is, mert az isteniségen kívül álló mind lélegzik, az isteni lélegzetben van, és érzi önmagában a lélegzetet.

Ti valamennyien a kilélegzésben voltatok, abban a lélegzetben, amelyet Isten kilélegzett. Most a visszatérés fázisában, a belélegzésben vagytok.

A törvényeket gyakran emberek nevezik el, fontos tehát rávilágítani az érvekre és ellenérvekre. Buzdítsd az embereket inkarnációik törvényszerűségeinek a felfedezésére, mert ezek az adás és elfogadás, s a lét törvényszerűségei.

Mondhatni erre az ó'törvényre támaszkodik a többi törvény, az együttrezgés és a frekvencia, hogy a kicsiny olyan, mint a nagy?

Így van. Ám amire gondolsz, az földi módon van gondolva. Az alap és a felépítés az, amit mondtam. Mindegy, hogyan nevezed. Ha az általad említett törvényszerűségeket megvizsgálod, akkor felismered, hogy ezen az isteni eredeten alapulnak. Nincsen más.

Az isteni törvényszerűség, ezt meg kell állapítani, nagyon egyszerű. Annyira egyszerű szerkezetű, hogy szinte hihetetlen. Valójában ez az adás és vevés a súrlódáson alapul, hogy keletkezhessek valami, amiből teljesülés lesz; egy esemény vagy cselekvés teljesülése, hogy minden most egyidejűleg legyen, mert így jön össze, így egyesül az egész.

Az isteni forrás kitörése miatt ismét visszafolyik önmagába. Önmaga egyszerűségében tulajdonképpen valami pumpálódás. Ki és be. Ebben minden benne van, és minden ebből fejlődik ki. Valójában nincsen semmi más.

A reinkarnáció, az újra megtestesülés törvénye is ezen alapul...

A reinkarnáció törvényét a lét frekvenciájának nevezhetnénk. Még jobb lenne magát a jelenséget energiának tekinteni. A reinkarnációval olyan rezgések léptethetők életbe, melyek energiájával feladato-

kat lehet elvégezni. Tulajdonképpen azért van mindez, hogy fel lehessen tölteni újabb energiamennyiségeket.

A reinkarnáció újraszületés testben, ismétlés, visszahozás. Ahogyan minden ki lett árasztva, úgy az újra-megtestesülés egy visszatérés - ingázás. A reinkarnáció egy ingázás, ismétlődés, mindaddig míg helyreáll az eredeti állapot.

Gondolj tükröződésre. Ha emberi elme számára nehezen elképzelhető is, tükörszférák, tükröződő világok léteznek. Kozmikus szempontból csakis ez lehet a helyzet. Persze egy világ soha sem létezhet tükröződve egyidejűleg, de a Föld energiája nem mozog egyedül a mindenségben, hanem tükröződik egyfajta tükörszférában. Magas-ságos lények ezúton tevékenykedhetnek a tükörvilágban azért, hogy kipróbálják, egy-egy ténykedésük milyen kihatással van a földiségre. Vess csak egy pillantást a korábbi évek politikájára. Gyakran vizsgálták a tükörvilágban azt, hogy kozmikus angyalokként meddig mehetnek el a Földön - mondjuk egy alantas tudatú diktátor képében -, s ez hogyan hat a földi világban. Lehet-e próbálkozni vele, vagy a rend felborul? Ez is jövés-menés, adás és elfogadás, sűrűlódás, amiből rezgés keletkezik. Ezzel az energiával transzport, átvitel keletkezik, az anyag, az ember, sőt a Föld átvitele, megváltoztatása, hogy visszavitessen az istentudatba, az isteni énbe. Minden ezen az egyszerű elven alapul.

Meg tudom-e változtatni a sorsomat?

Te választottad ezt a megtestesülést. Lelked a számos inkarnáció során lelki bőséget, lelki gazdagságot épített fel, tapasztalatokat szerzett. A léleknek ez a gazdagsága fontos a következő életekben. Azért vagy itt. Az ebben az életben szerzett tudásra szükséged van ahhoz, hogy egy eljövendő életben a majdani feladatokat megoldjad - ellenségekkel és barátokkal. Ebből a szempontból ez folytonos gyarapodás - az életterved alapján, az általad választott és magad alakította életmintázat szerint.

Ebben az élettervben természetesen elodázhatsz valamit, ha kitérsz nehéz helyzetek és találkozások elől, ha elbújsz, vagy makacs vagy.

Akkor valamit elmulasztottál. Amikor átviszlek a szellemi világba, és végignézed a befejezett, de nem egészen kielégítő életedet, akkor újabb életet kérvényezel, hogy a mulasztást rendbe hozza.

Van-e olyasmi, mint a vétek, vagy bűn, ahogyan a világvallások bizonygatják?

A bűn egy félremagyarázás. A bűn szóval visszaélnék. A lélek saját felelősségére cselekszik, bármit tesz vagy nem tesz meg, árt másoknak vagy úgymond rosszkodik. Amit másokkal cselekszik, az csupán egy tett, s hogy ezt később hogyan értékeli, azt az őrangyallal folytatott megoldó beszélgetésben fogja fejtegetni.

Ám emberek vétkeisége és az eredendő bűn gondolata emberi és nagyon merev, dogmatikus értelmezés.

Lényegében az Osalkotó az embereket nem bünteti a tetteikért, hanem életüknek az őrangyallal együtt folytatott végigvizsgálása alapján a lelkek maguk döntenek afelől, hogy ha embereket vagy állatokat bántottak, akkor ezt hogyan akarják kiegyenlíteni. Így lehetséges, hogy egy későbbi életben magukon is meg akarják tapasztalni azt, amit másokkal szemben követtek el, hogy a tett kiegyenlítést nyerjen. Ugyanakkor maguk is tanultak ebből.

Ha egy lélek a következő életre fogyatékossgot vagy valami szegényes környezetet választott, akkor az nem Isten büntetése, hanem a lélek saját választása.

Ezt nem szívesen hallják olyanok, akik mindig másokat okolnak és hibáztatnak, mert maguk túl gyengék vagy lusták ahhoz, hogy az okot önmagukban keressék. Ám ez semmit sem változtat a tényeken.

Emiatt oszlik az emberiség szellemileg kiemelt kisebbségre, elite - és ostobákra. Akik hajlandók tanulni, azok rakétaként startolnak, mert a Föld emelkedő energiájával tartanak, a többiek pedig a feneketlen mélységbe zuhannak.

A megoldások átbeszélése az őrangyallal akkor zajlik le, amikor a lélek megérkezett az úgynevezett „mennybe”?

így van. Folytathatsz megoldó beszélgetést egy ellenlábassal is, tehát egy „ellenséged” lelkével a befejezett életből, de az őrangyal akkor is veletek van.

Tehát minden terv szerint, rendjén halad?

Mindent a végtelen isteni energia kormányoz. Minden élet törvényszerű mintázaton alapul, aminek következtében például mindenki azt kapja vissza, amit maga bocsátott útnak. Ha az ember becsapott valakit, akkor majd őt is becsapják. Ha szívesen ajándékozik, akkor őt is megajándékozzák, és általában többel, mint amennyit maga adott.

Ebben milyen szerepet játszik a Föld?

Miután a Föld lakhatóvá vált, kiválasztották a fájdalom és megpróbáltatás bolygóivá. Más lakott bolygóról a Földre hoztak népeket, ide telepítették őket. Emiatt vannak most a Földön különböző kinézetű emberek, mert a csoportokat különböző bolygóról és különböző időkben hozták ide. Ez érvényes egyes állatfajokra is. Sokakat telepítettek ide, s később sokan továbbfejlődtek itt. Ebből az alapból lett a mai állapot. Eközben keveredések keletkeztek és fajok kereszteződtek.

A Föld benépesítését célzó projektben résztvevő lények egy része fizikai testében maradt a Földön, mások itt új testbe inkarnáltak, mindaddig míg a benépesítés sikeresen megvalósult.

Az alkotási terv témájának lezárásaként azt mondhatjuk tehát, hogy ez egy nagy oktató és fejlesztő folyamat, érlelődés és gyarapodás...?

Ez a jövés és menés, az érlelődés és gyarapodás örök folyamata. Persze a megállás is ehhez tartozik, mert mindig akadnak olyan lények, akik nem hajlandók továbbmenni.

A teremtés egy örök, végtelen, és emberek számára kifürkészhetetlen tervezet. Bizonyos mértékig. Ám aztán sajnos keletkeznek emberi elképzelések, melyek a képet jobbra elhomályosítják.

Mit tudnál nekünk, illetve általánosságban a földi embernek tanácsolni, mit tegyen a harmonikusabb élet megvalósítás érdekében? Vagy mit tanácsolsz egyáltalán nekünk?

Csakis a szeretetet, egyszerűen szeretetet az élet minden területén - ez lenne a nagy kívánságom a Földnek.

Mi történik azokkal a lelkekkel, akik születésük előtt eltervezett életcéljukat nem érték el?

Ok visszapillantanak az életükre, s látják, hogy az nem lett befejezve. A továbbiakban attól függ minden, hogy ezek a lelkek akarnak-e egyáltalán a mi világunkon eljutni a befejezéshez.

Ez előfordulhat. Ekkor megoldó beszélgetéseket folytatnak más lelkekkel, akikkel a konfliktusukat vagy próbatételüket nem tudták végleg megoldani. Lehet az családtag, vagy szakmabeli ellenlábas, aki esetleg még a Földön tartózkodik. Vagy a lélek kér egy újabb életet ugyanazokkal a feltételekkel. Ezt a lelkek maguk döntik el.

Mi van azokkal a lelkekkel, akik feladatukat teljesítették?

Ezeket más feladatok elé állítják. Az őrangyal és más szellemi vezetők kíséretében beutazhatják a szellemi világ különböző tereit, ott tartózkodhatnak, tanulmányozhatják, vagy tovább mennek, és valami mást keresnek maguknak. Ha egy lélek például tudományos érdekeltségű, akkor tartózkodhat egy darabig olyan területen, ahol hasonló érdekeltségű lelkek és szellemi lények vannak, majd újra inkarnálhat a Földön vagy más bolygón, és ott folytathat aztán tudományos munkát.

A lelket olykor másik bolygóra küldik, mert ott van szükség bizonyos területen fényimpulzus-hozóra. Lehet a lélek például egy meg-

testesülés tartamára kertész, s ha életútját a terve szerint járja, ami sikerül, ha belső megérzésére, sugallatára hallgat, akkor esetleg valami új növényfajt nemesít ki, felfedez valami gyógynövényt, vagy a termesztés új módszerét fejleszti ki. A lélek számára minden lehetőség nyitva áll.

Ezt csak példának mondom.

Ha tehát egy lélek mondjuk tizenkét életen át katona volt, vagy orvos, akkor esetleg úgy dönthet, hogy most kereskedő lesz...?

Ez lehetséges. Ám dönthet amellet is, hogy koldus lesz... szabad akaratból. Azt mondhatja: Szeretnék egyszer egy koldus sorsára jutni, vagy nyomorék lenni, vagy süket, vagy néma, vagy vak, vagy mindez egyszerre. Ezt a tapasztalatot szeretné megszerezni. Ez is lehetséges.

Ilyen nehéz inkarnációk esetében a szülők leikéivel is konzultálnak, mert őnekik - fogyatékos gyermek esetében - részben több lesz a tanulnivalójuk, mint a fogyatékos gyermeknek. Ez a léleknek egy szeretetszolgálat, aki vállalja a fogyatékoskosságot, hogy környezetét alázatra tanítsa. Ha egy lélek korábbi életében valakit megnyomorított, akkor esetleg újabb megtestesülésében szeretne egy ugyanolyan fogyatékoskosságot vállalni, mert meg akarja tapasztalni, hogy mit tett a másikkal, s hogy az hogyan élte meg ezt.

De a feladatát teljesítő léleknek kell-e újból inkarnálnia?

Nem kell. De teheti, ha akarja. Ő maga választ és dönt. Ha csak nem az a jelentőségteljes helyzet, hogy egy meghatározó tapasztalat az egész lélekrendben hiányzik még. Ebben az esetben a léleknek élnie kellene egy újabb megtestesülés lehetőségével, hogy azzal a teljesség képe kiegészüljön.

Szeretnék még többet megtudni a lélekcsaládok témáját illetően. Ahogy időközben saját tapasztalatomból tudom a tisztánlátó gyermekekkel végzett munkám alapján, egy életúton nemcsak az őrangyal,

az átváltozás angyala, valamint különböző szellemi vezetők kísérek minket, hanem egykori hozzátartozók is - például elhunyt nagyapánk -, akiket mi a mi kultúránkban az „ősöknek”, elődeinknek nevezünk.

Persze..., de nemcsak egyetlen lélekcsaládod van, hanem esetleg tízezrek, attól függően, hogy ezek milyen szinten tartózkodnak, s hogy te hányszor inkarnáltál már. És a dolog attól is függ, hogy rájuk találsz-e, szabad-e megtalálnod, vagy akarod-e megtalálni őket. Érted?

Ha esetleg ezer inkarnációd van már, akkor az ezer család, világi viszonylatban (a Földön) és ezer család a szellemiben. És az a kérdés, hogy ezen lelkek és családok közül melyikekhez kötödsz, mennyihez fűződsz érzelmekkel, és mennyit tanulsz ezekből a családi értékekből, mennyiben képezed magadat tovább. Sok családban vagy otthon.

Nos, az ember bizonyára közelebb áll egyes lelkekhez, mint másokhoz. Például olyan lelkek csoportjánál, ahol egyik életben apa vagyok, másokban nagymama, vagy fiútestvér, vagy lánytestvér, és ezeket a szerepeket ebben a kisebb lélekcsoportban cserélgetem.

Ezek próbatételek - a nemek eltolódása, családtagok, korosztályok cserélődése miatt, hogy egyszer nagypapa vagy nagymama, másszor unokatestvér vagy. Ehhez jön a rang. Lehetsz egyszer tábornok, máskor csupán közkatona, vagy fordítva. Ez is csak példa. Ezek az összeállások szükségesek ahhoz, hogy a lélek minden szempontot felismerhessen, bennük kiigazodhasson, és természetesen a tanulás során hasznosíthasson is.

Még egyszer képletesen: ha az elődöknek egy nagy csoportjával, egy nagy lélekcsaláddal, mondjuk harminc, negyven lélekkel, melyekkel sorozatosan szerepet cserélek, minden változatot végigpróbáltam, akkor továbbmegyek... ?

Természetesen továbbmész, mert visszacsúszás nincsen. Ám aztán lesznek más lélekcsaládjaid és más lélekcsoporthaid. A fejlődés állandó jelleggel folytatódik - te mindig előnyben vagy, és mindig te határozol, hogy akarsz-e valamit vagy sem.

Ha netán egy bizonyos személyt nem szívlelsz, lélekként sem (nevet) - csak viccelek - és ennek a léleknek hadat üzensz szellemi szinten is, akkor te, illetve mindketten valamiféle bíróság elé kerülök, ahol a megoldásról fogtok beszélgetni. Itt a lelkek tisztességesen elbeszélgetnek, és esetleg úgy döntenek, hogy a következő életben újra találkoznak, és a próbát nem ellenségekként, hanem barátokként állják meg.

Azért ezt még se nézd valami törvényszéknek - néha nehéz nekem a ti szavaitokkal kifejeznem magamat -, hanem egyfajta bíró-an-gyalféleségről van szó; ezt a megjelölést a ti világiságotokból vettem át.

Csak a Földön vagy-e tevékeny, vagy más bolygókon is, ahol az élet testi formában létezik?

Engem a mindenség hatalma bízott meg, rendelkezem a mindenség hatalmával, azaz szerkezetem átszövi valamennyi dimenzió korait és tereit. A földiségben végzett tevékenységemhez ebből az istensugárból, ebből a struktúrából egy lassabban rezgő testem képződött, de én behálózom az egész mindenséget. Egyetlen vagyok, mint valami szövetség. így önvalómnak egy része a Földön intézkedik, más része minden más, étellel ellátott bolygón, mert azok is az isteniségből lettek. Lásd ezt valamiféle szövédékné, rugalmas kötélháló-nak. Szerkezetemet megszüntetni nem lehet, de fel lehet osztani, azaz lényem egy része hat minden bolygón. Az egésznek a szüleje azonban én vagyok - egységes vagyok -, a szellemiség legmagasabb pontjától az elérhető legmélyebb pontig.

Ne nézz engem hozzád hasonló lénynek. Tarts inkább valamiféle Napnak, melynek összes sugara képezi a Napot, de minden sugár maga is melegít.

Említetted, hogy gyógyító tevékenységet is folytatsz a lélek és a szellem között. Lehetséges lenne-e röviden megmagyarázni a lélek és a szellem különbségét?

Ez bonyolult lesz, ezért engedd meg, hogy messzebbre kitérjek. A lélek a szellem és a test kapocsa, összekötője. A lélek a test mozgatója. A lélek elárasztja és áthatja, mintegy beburkolja a testet. A lélek az isteniség eszköze, legmagasabb fejlettségében angyali. A szellem eláraszthatja, áthathatja a lelket. A lelket áthatja az isteniség, a lélek áthatja a testet. Lehetséges tehát, hogy az isteniség a testben a lélek által hat, mert a test az isteniséget csak a lélek által bírja hordozni. A test ruha, burok a lélek számára, a lélek pedig burok az isteni számára, az isteninek a teste.

Én, mivel az isteniségtől származom és annak vagyok alárendelve, a lelkeséggel dolgozom. Képes vagyok tehát a lélek megszólítása révén, mely ezt a megszólítást a testnek tükrözi, mindkettőt gyógyítani. A velem fennálló kapcsolatod és munkád által képes leszel jobban eleget tenni lelki rendeltetésednek.

Meg kell jegyezmem, hogy kettőnk kommunikálása csekély ahhoz képest, mint ami lehetséges lenne. Százalékban kifejezve azt mondhatjuk, te csupán egy százalékomat, olykor talán három százalékomat éred el, a létem jellege miatt. Többre nincs lehetőség. Ha létedet az én létemnek szenteled, akkor érintkezésünk ebben az életben öt százalékra is felmehet. De ez elég is lesz, mert tudok a lelkeddel érintkezni. Ha üdvösségre vágysz, akkor kezdj velem beszélni. Akkor megérintem önvalód lelkét, s- te tudni fogod, hogy mi a lélek, mert azjelezni fog a testednek.

A dolgok három részből állnak: testből, lélekből és szellemből. A lélek közvetít a szellem és a test között. Az átváltozás, a transzformáció angyalaként, feladatod szerint akkor kell tevékenyvé válnom, mikor a lélek elválik a testtől. Ekkor a lélekbe Isten üdvösségét töltöm.

Ha az ember ezt nem veszi fel, azaz a test nem fogadja be az isteni üdvösséget, akkor elbutulás, elmegyengesség keletkezik, megzavarodás, bizonytalanság, mert a test elveszíti a tájékozódás képességét.

Ez az általatok demenciának nevezett jelenség akkor keletkezik, amikor az isteniséget hordozó lelki tényező kifelé tart, avagy már el is távozott a testből. Ez azért van, mert az isteni üdvösség kivonja magát a testből annak jeléül, hogy a testnek be kell fejeződnie.

Ez az isteni üdvösség, melynek közvetítője vagyok, csak akkor mehet vissza a testbe, ha az ember megnyitja magát az isteniségnek, imádkozás által, vagy a nihilizmus megszüntetésével. *(A nihilizmus az élet értelmének és céljának a tagadása. - A szerző megj.)*

A demencia esetenként rövid időre gyógyítható, ha az ember felismeri, hogy közeledik idejének lejárta, az elmúlás. Ez egy összejártás. Akkor azt is felismered, hogy „a lélek” így nem létezhet. Csupán valami ködös képződmény. Lásd lobogva folyékonyan. Lásd a lelket közvetítőnek, az isteni, kozmikus szellem hordozójának.

Lehet-e tehát a szellemet áramlásnak látni, mely a lelket is és a testet is élteti és keresztülfolyjak

Igen. A szellem az áramlat, a szellem az istenerő, az ős-erő. A szellem, az isteniség egy önmagában zárt képződmény. Képzeld a szellemet gömbszerűnek, mert így lehet a szellemet a legegyszerűbben elképzelni. A szellem önmagának hordozója.

Az önmagában-mozgás által keletkezik a végtelenség folyton mozgó energiája. Az isteniség szinte örvény, mert mozgása körkörös, a végtelenség. Ez a mozgás energiát szabadít fel - vedd ezt tűznek, mely folyton önmagát gyújtja meg. Ez a véghetetlenség egyszerűsége.

Mivel az isteniség, mindenestől, amit képvisel, önmagában zárt rendszer, magától nem mozoghat, hanem hordozók által viteti magát. Ha az isteniség elhagyja önmagát teremtés céljából, akkor sűrűsödést, tömörödést formál. Mivel besűrűsödik, mint valami felhő, anyaga sötétedik és szorosabbá válik, míg aztán elkezd magából kicsepegni, így változtatja az isteniség - a te fogalmaid szerint - a halmazállapotát. Mert nehezebbé válik, így önmagán kívül is lehet. Minél mélyebbre kerül, annál nehezebb lesz. Ám maga az istenerő nem képes földi módon haladni.

Ezért alkot lélektestet. Az isteniség átítatja, átáramolja a lelket, mely részéről is testet alkot magának, hogy mozoghasson és cselekedhessen. Minden tevékenységeddel és mindennapi életed tapasztalataival információkat adsz a sejtmagban a lélekségnek, mely ezt beülteti az isteniségbe. Ez részben akkor történik, amikor te ismét belefolyasz az isteniségbe, részben pedig azzal, hogy továbbadod az angyalságnak.

Emiatt oly fontos, hogy békességben és üdvösségben legyél mind azzal, amit teszel. Az információk, a megtapasztalásaid, felkavaró élményeid - gondolj csak a szerelemre, mely a véredet felhevíti -, szinte mint egy tölcseren keresztül magasabb tudati szférákba transzformálódnak, például az angyalsághoz, az arkangyalsághoz, mely felszívja, ezzel erősödik, és létének legmagasabb pontján visszafoly áthatja az isteniségbe. Ezek alapján könnyebben megérted, hogy egy arkangyal nem valami néven nevezhető személy (*mint pl. Rafael vagy Mihály; a szerző megj.*), hanem alkotott fényerő, olyan szerkezet, amelyre a rezgések alsó részén a te információidat „ráakasztod”, s ez az egész angyalságot emeli, úgy, hogy az angyal te-teje, csúcsa, visszajut az isteniséghez. Ez áramlik, mint valami folyó. A visszakerülés forrása te vagy. A te cselekvésed révén, a buzgalmad és a sok fénymunkás buzgalma által az áramlás „visszafelé” igyekszik, és így táplálja az örökkévalóság tengerét, az isteniséget.

Ennek közvetítője vagy te, ennek közvetítője az alacsony, illetve alsó asztrális terek léleksége, egészen a legmagasságosabb angyalságig. Valami név szerinti angyal nem létezik. Az egy áramló építőkö. Ekkor felötlik a kérdés, hogy *„ha minden patak a folyót táplálja, akkor a folyó meddig csupán folyó?”* Vagy az energiára vonatkoztatva: *„Egy angyal mikor csupán angyal?”*

Az angyalt az emberiség tette személlyé. Az angyal legtalálhatóbb jellemzése az lenne, hogy „magja szerint, lényegében angyal”.

Emiatt minden ember úton van ahhoz, hogy angyallá váljon akkor, amikor a test, az anyag feloszlik, és az emberekben lévő szellemről az anyagot nem tudja megtartani. Azaz minden cselekvéseiddel lassan feloszlátjátok az anyagot, így nem lesztek képesek a testet megtartani.

A földiségben ezen leválási folyamat következtében az ember többé nem fogja tudni megenni az állati eredetűt, mert az ember fénylő anyaga a húst, a testet nem tudja megtartani. Nem elvetendő, ha az ember az állattal táplálkozik, de csak abban az esetben, ha ez valóban szigorúan csak táplálékfelvételre szolgál, ha az állatot éhsége csillapítása érdekében maga öli meg. így egyenesen csatlakozik az állat lelkéhez, és a velem való érintkezés is adott, mert az állat lelkét én oldom el a testétől. Ám ez a találkozás, ez a közvetlen érintkezés a te kultúrád emberiségénél nagyrészt hiányzik. Ha fénnyé változásod folyamata előrehalad, akkor az öldöklő-gyárból eredő húst nem tudod majd megtartani a testedben. Kiűt rajtad. Ez az állatok megevése ellen szóló legfontosabb ok. Az emberek így hamarosan azt fogják megállapítani, hogy a „rossz” húst, mely nekik nem bocsátotta magát rendelkezésre, mert értelmetlenül tenyésztődött, nem fogják tudni megenni, mert megbetegszenek tőle. Ez azért történik így, mert ez a hús már nem megevéésre szolgál, tele van kínnal, fájdalommal és szenvedéssel. Ez az, amit most felvesztek, ez adatik nektek: kín, fájdalom és szenvedés - az állatok szenvedése.

Hamarosan azt is felfedezed, kedves Jan, és embertársaid is érezni fogják, hogy az adóantennák és bolygótok frekvenciák általi behálózása garázdaság, valami csíny. Mindaz a kimondott és adóálmások által kiküldött értelmetlen beszéd belefolyik az agyak szerkezetébe, mert az emberi agy elektromágneses rezgései mindezt tudat alatt beültetik. Ez sejt-információvá válik. Sejtinformáció mindenben. Ezért zavaros az egész emberiség. De ezzel egy kicsit eltértem...

A lélek a szellem hordozója, a szellem egy áramlat, folyó a tökéletesedés tengeréből, vagy vedd a testedet megérintő napsugárnak. Ennek a közvetítője a lélek.

Bocsásd meg az elkalandozást, de ezek a dolgok megvannak benned, s most megnyílnak, jobban, mint bármikor is.

Megbocsátom neked... (nevetek)

Hadd kíséreljem meg még egyszer másképpen, hogy a három test szövetségét jobban érthetővé tegyem:

A test egy folyómeder. A test olyan, mint egy folyó teknője és a partjai, és Isten persze tudja, hogy vannak szép partvidékek, ahogyan a testek szépek.

Most nézd a lelket: a lélek az, ami a testben árad, a testet átítatja, mint a víz a folyót. A víz mossa a folyómedret, ahogyan a lélek a testet, sőt áramlik a test körül is.

És mint az aranyláz idején az aranyrögök a vízben, olyan az isteni szikra, a szellem. Az isteniségnek, a szellemnek a hordozója a lélek, s így a szellem is átáramolja a testet.

Most képzelj el, hogy a folyó áramlása az aranyrögöket összehordja egy helyre. Lásd így az isteni szikrákat is a lélekben, melyeket a tapasztalatok megtestesülésről megtestesülésre összehordanak, míg nem egész halom kerül össze, s együtt nagy, fényes, isteni szikrát alkot.

Tehát az istenség azon tapasztalatok által gyarapodik, melyeket te szereztél, általad növekedhet.

Lásd tehát a testet az ő lomhaságában, ami szinte mozdíthatatlanság, átáramolva a lélek által újra és újra, míg nem a testben a lélek miatt felkel a vágy, hogy maga is folyjék, áramoljon. A test szeretne nem csupán meder lenni, hanem maga a folyó, majd - ha testiségből lel-kiségre váltott -, szeretne az az arany lenni, amit magával hord.

Így lesz a három részre oszlott, a test, a lélek és a szellem egységes, egység.

Ez az út, ez az általad egy korábbi kérdésben felvetett sors, az ember sorsa. Ez úgyszólván a rendeltetés, az út, és végül a szabadság is, amelyen az ember mozog: a partból/testből folyóvá válni, végül pedig aranynak / Istennek lenni.

Ebből a szempontból azt mondhatjuk, hogy én vagyok az, aki segít a halmazállapotokat helyesen elválasztani. Én vagyok aki visszavezet. Én vagyok illetékes az eredeti állapotba való visszavezetésben.

Emiatt a jelenlegi út nem a szellemtől a lélekhez, majd a testhez vezet, hanem én a test és a lélek elválasztásával egyengetem a test útját

a szellemhez, míg végül a lélek ismét lélek lesz, test nélkül, és én a lélek fejlődését továbbvezetem a szellem felé.

Lehetséges tehát az is, hogy miközben te ezt az elmédben megerősítet, én a fény szféráiban is tevékeny vagyok, ahol már nincsen inkarnáció. Ezzel a fényesebb frekvenciákban levőeknek segítek továbbhaladni az isteniség felé.

Ezekben a dimenziókban aztán már nem vagyok az általad úgynevezett halál-angyal, mert ott már nem a testtel van dolgom, hanem inkább a fény, a világosság szféráiban működöm, ahol a testiség frekvenciája nem létezik, de az a töménységi fok még nincs elérve, amin az istenegység meglelhető.

Ahhoz az isteniséggel való egybeolvadás folyamata szükséges.

Te miből, mivel táplálkozol?

Nekem nem kell táplálék, ahhoz, hogy legyek. Engem az isteni energia tart fenn.

Ám a kérdés bizonyos tekintetben jogos és érdekes. Ha elhagyjuk a kozmikus szempontokat, bemegyünk a földi frekvenciába, a testi megoldásba, a történésbe, akkor azt mondhatnám, hogy belőled, a te energiádból táplálkozom. Táplálásomat a te erőd szabályozza. Ha erős vagy, akkor távol maradok tőled. Ha életerőd gyengül, sőt ki-alszik, akkor léted kihunytt tereit az én energiám foglalja el és tölti meg. Ezek szerint tehát én, a halál, képes vagyok téged fokozatosan birtokomba venni. Ha meggondolom, innen eredhet a *haldós beteg* és a *haldoklás* fogalma, mert ez már az az idő, amikor elkezdek dolgozni. Végül is a te tapasztalatod táplál engem. A te tapasztalatodtól, a te energiádtól leszek én erős.

Hasonlítsd ezt egy szerelmes emberhez. Ő a szerelmesség tapasztalatát teszi, s egy véleményen vagy velem, ha azt mondom, hogy szerelmességed idején több az energiád, jobban örülsz és vidámabb vagy, mint egyébként. A szerelem élménye több energiát szabadít fel.

Aztán van az ellenkező eset:

Rossz tapasztalatok miatt, illetve a tapasztalás hiánya miatt, ha életburkodik erre nem képes már, mert a tapasztalat terei tele vannak, bizonyos tekintetben gyengeség keletkezik. Én behatolok ebbe a gyengeségbe, és elhozlak téged, a lelket, mivel elég erős vagyok ehhez a te tapasztalataid által. Ez az én számomra is annak a jele, hogy „az *időeljött!*” Ez egy szabályozott történés.

Ezzel ellentétben lásd a *kegyelem angyalát*. Ő behatolhat a gyengeség tereibe, és segítséget nyújthat, úgyszólván ismét elvezet tőlem. Ez azonban nem az erők játéka, hanem szigorúan meg van határozva a most, a jelen isteni tervében.

Hol vagy te megtalálható a földi területeken, tehát amikor nem vagy az ósanyagodban?

Én mindenütt ott vagyok. Mivel mindenütt vagyok, a húsban is benne vagyok, abban a húsban, testben is, mely meg van alázva. Így benne voltam egy Jézus testében is, amikor azt meggyalázták, éreztem, amit ő érzett, tudtam, amit gondolt. Benne vagyok az anyag minden részében, abban az anyagban is - ne csodálkozz - amit az ember átalakított, például genetikailag megváltoztatott.

Benne vagyok - bár ez is furcsa lehet - olyan dolgokban is, melyek halált okozhatnak. Nézd, benne vagyok egy egyszerű cigarettaiban is.

Mindenütt ott vagyok, ahogyan Isten mindenütt van, s mivel egy cigarettaiban is benne tudok lenni, megértheted, hogy a füstnek nem kell feltétlenül halálosnak lennie, mert a halál az én frekvenciámnak felel meg, amit én sugározok. Ha egy cigaretta élvezésénél nincsen gyengeség benned, mert például nem a szenvedély függőségében szívod, hanem valami vidám ünneplés közepette, akkor tevékenységgemmel nem tudok mélyebbre hatolni tebenned, és nem tudom elvinni a lelkedet.

Így aztán folyamatos kommunikálásunk során mindig értesíteni tudlak afelől, hogy amit teszel, az halált hozhat-e, vagy pedig megfelel az élettervednek, tehát életterved megvalósítására szolgál.

Most szeretnék ismét valami egyszerűbb dologra kitérni. Tudsz-e még egy kicsit mesélni a szellemi világról? Annak azon tereiről, ahová az őrangyal viszi a lelkeket, amikor éppen megérkeznek a Földről. Ok akkor mit észlelnek?

Azok a szintek ahol a lelkek tartózkodnak, legalább olyan sokré-
tűek, mint a földiek, sőt még terjedelmesebbek. A dimenziók alsó
szintjein még látni színeket, tájakat, épületeket. Vannak állati és
növényi szintek, ahol társaloghatsz állatokkal, például elhunyt ku-
tyáddal, mely valamikor közölni akart veled valamit a pillantásával
- ezt most végre megérted. Vannak víz-szintek, ahol azok a lények
tartózkodnak, amelyek ott érzik jól magukat. Aztán létezik a ter-
mészeti szellemek területe, akik az elemeket látják el energiával,
hogy a növények növekedjenek, hogy a föld termékeny legyen; ele-
venítik a vizet, és erőt adnak a tűznek.

Vannak erősen földhözkött terek is, melyeknek az energiaszintje
alacsonyabb. Itt tartózkodnak az olyan lelkek, akik a Földtől nem
akarnak megválni, elmúlt inkarnációjuktól nem akarnak elszakadni.
Ezeket nevezik az emberek „szellemeknek”, kísérteteknek, vagy
megszálló lelkeknek. Ezek a terek, ezek a szintek nem földiek már,
de nem is túl világosak. Itt nyüzsögnek olyan lelkek is, akik szere-
tik becsapni az embereket, s például az ingával babrálókát vezetik
félre. Ezekkel az eszközökkel, például az ingával is, csak kevesen
tudnak helyesen bánni.

A lélek tartózkodási helye függ a tudatától, és az élettervétől, pél-
dával, hogy gyakran akar-e még inkarnálni, esetleg kutatóként, vagy
orvosként, mesteremberként, illetve zenészként, vagy művészem-
berként. Megvan az artisták szintje, a mesemondók és a költők tere.
Aztán vannak egyetemi szintek, ahol tanulnak és tanítanak. A lel-
kek ott új megtestesülésre készülnek fel és tapasztalatokat cserélnek.
Vannak olyan szintek is, ahol lelkeket különböző gyógy módokkal
kezelnek. Nem földi értelemben - de ha egy lélek sokszerűen, hir-
telen halt meg, vagy például halálra kínozták, akkor lehetnek rajta -

földi kifejezéssel élve - elpiszkolódások, vagy megragadhatott rajta valami, mint a félelem, illetve bevésődött képek, amelyek a fejlődést gátolhatják.

Ha valaki épp befejeződött életében gyilkos volt, vagy katona, aki embereket ölt, akkor a lélek ezeket a képeket magával viszi, s ezek gyötrik őt a szellemi világban is. Ez az, amit olykor pokolnak neveznek. Az ilyen lelkek gyakran kerülnek össze hozzájuk hasonlókkal, akik szintén öltek, s így még jobban szenvednek az elmúlt élet kegyetlen benyomásaitól.

Ha egy lélek rájön cselekvése helytelenségére, akkor igényelheti fényes lények segítségét, például az őrangyaláét, s így olyan szintekre kerülhet, ahol foglalkoznak a lélekkel.

Ám sok lélek nem akar tanulni, noha földi cselekedetei következtében szenved. Ilyenkor a sötét erő is befolyásolja őket, mely megpróbálja őket nem kiengedni a lelki sötétségből, a haragból, a nem-megbocsátásból vagy a vádaskodásból. Ott uralkodhat veszekedés, de egyhangúság és közömbösség is, szellemi szegénység, mert a lelkek nem akarják levonni a tanulságokat. Magának a léleknek kell ekkor úgy döntenie, hogy a fény felé fordul. Akarnia kell megváltását. Nem győzködik, nem „térítik"! Ez egy „pokoli" terület - földi fogalmakkal élve.

A lélek ott tartózkodik, ahol a legjobban érzi magát. Ha aztán valamikor magasabb szférákba emelkedik, akkor körülötte a tájak is kiritkulnak, anyaguk finomabbá lesz, mivel figyelmét kezdi elfordítani az anyagtól.

A lélek mindig lát világosságot, de a fényforrást nem tudja azonosítani, ahogyan ti például a Földön a Napot látjátok. Olyan zenét hall, ami nem földi, inkább őshangok ezek, amit az ember talán nem is érzelné vagy nem nevezne zenének, de hall hangokat, ha ezt akarja.

Aztán vannak olyan síkok is, ahol a bolygók billióinak valamelyikén megtestesült lények tartózkodnak a legkülönbözőbb kifejezési formákban, egyszer szilárdabb anyagban, máskor kevésbé kötött-

ben. Vannak terei azoknak a lényeknek, akik soha sem inkarnálnak, és vannak az őrangyalok területei, meg a náluk is magasabb lényeké.

Egy léleknek szabad más területeket meglátogatnia, ahogyan ti is elutaztok más tájakra, s megtekintheti azokat, hogy eldönthesse, esetleg szeretne-e ott élni. Ha valamelyik dimenzió nagyon megtetszik neki, akkor megérdeklődheti milyen fejlődés árán kerülhet oda. Az őt kísérő szellemi lények e tekintetben ellátják tanáccsal.

Még egyszer szeretnék utalni arra, hogy a szellemi világ, a különböző szintek nem a Földön kívül vannak, a Föld és a Hold között, vagy bolygók sztratoszférájában, hanem egy lépésnyire van tőled bármely dimenzió. Csak egyet lépsz, és a közbülső világban vagy, vagy az ötödik, a hatodik vagy a tizenkettedik dimenzióban. Ez nem távolság, hanem frekvencia, rezgésfok kérdése, melyet észlelsz, s amelybe átléphetnél, ha tudnál. Minden egyidejűleg van itt. Ha hihetetlenül hangzik is, vagy nehezen elképzelhető, mégis így van.

Az egyházak, illetve vallások tanításai szerint van menny, és van pokol. A gonosz, vagy rosszat cselekvő lélek a pokolba jut. Mit mondasz nekünk, létezik-e a pokol?

Nem létezik. Az úgynevezett poklot - ezt a kifejezést nem szívesen használom - minden lélek viszi önmagában, mert azt az állapotot maga teremtette magának. Például, aki gyilkosságot követett el. Világi bírók megbüntethetik, de mindenféle kifogással kihúzhatja magát, vagy ügyvédje oly ravasz, hogy felmenteti, világi szempontból tehát nem részesül büntetésben. Ám a tettet elkövette, az eseménytől nem menekülhet, magával viszi a szellemi világba, és ott - ahogyan mondtam - szembesül vele.

Ám menjünk tovább egy lépéssel: miért volt benne az élettervében az emberölés, miért volt ez a sorsa része? Fontos volt-e? Ölt, hogy egy másiknak az életét megmentse? Háborúban ölt, névtelenül, pa-

rancsra? Vagy gyűlöletből tette, vagy kedvtelésből, netán kéjvágyból? Sok változat lehetséges.

Ha a lélek gyűlöletből ölt, akkor elhozom őt, s átadom az őrangyalnak. Ekkor ez a lélek végignézi az életét, mindent lát és átérez, ami abban megtörtént, a gyilkosságot is. Ez a tett, ez a gyilkosság meggátolja a lélek szellemi fejlődését. Jelenleg nem léphet tovább. Ez a lélek szüntelenül szembesül a képekkel és benyomásokkal, amelyek az öléskor játszódtak le; és ez a **pokol**, ha ezt a szót akarod használni.

Aztán azzal folytatódik, hogy ez a lélek most megtanulja vétkét teljesen tudatosítani. Őt sok esetben szembesítik azzal az emberrel, annak az embernek a lelkével, akit megölt. Ekkor megoldó beszélgetéseket folytatnak, fényes lények támogatásával.

A lelket nem száműzik, ha hajlandó tanulni. Ám ha nem hajlandó, és nem hallgat a szellemi kísérőkre, akkor megmarad a gyilkosság képei közepette, hasonló rezgésszintű lelkek társaságában.

Senkit sem ítélnék el. Minden a lelken belül van. Az úgynevezett pokol őbenne rezeg, égeti őt, a képek sorvasztják a lelket. A lelken múlik, hogy rádöbbenjen, megbocsásson, kiegyenlítsen. Ez az adás és elfogadás törvénye.

Lehet-e a poklot azzal azonosítani, amit az imént ecseteltél, a legalacsonyabb rezgésű szellemi síkkal, ahol hasonszőrűek találkoznak, gyilkosok, bűnözők, erőszaktevők, sátánisták...?

Hát, körülbelül... A lelked érettségi foka miatt te magad nem jutnál oda, még csak nem is érintkezhetnél vele. Ha mégis megtennéd, akkor nagyon szomorú lennél, mert olyan lelkekre bukkannál, akik sem tanulni nem akarnak, sem világosságra nem vágnak, holott az ott van előttük. Annak a térnek a rezgése téged nem bánthatna, de nagy nyomást, rettenetes nehézséget éreznél, mint valami földi börtönben, vagy kórházban, ahonnan örülnél, hogy kiszabadulsz. A rezgés ott is mindenki számára érezhető.

Erre szeretnék még példát mondani: a szellemi világ különböző szintjei mind egyidejűleg vannak itt, ahogyan egy nagy városban vannak előkelő negyedek, tele a legszebb házakkal, és ahol minden nagyon ápolt. A kertekből klasszikus zene szól, a kertész rózsákat metsz, gyerekek háziállatokkal játszanak. Mindenütt harmónia.

Aztán szép új autóddal tovább hajtasz, s olyan területre kerülsz, ahol minden az ellenkezője az előbbinek, ellenkezője annak, amit harmonikus otthonodból ismersz. Ott asszonyok a testüket bocsátják áruba, drogokat és alkoholt fogyasztanak. Vannak ott olyanok, akik az utcán élnek, nincs tető a fejük felett.

Autóddal elhajtánál mellettük, de érintkezésbe kerülni nem akarnál velük. Miért? Mert az a sötétség frekvenciája, te pedig a világosságból, a harmóniából jössz. Ott a frekvenciák taszítják egymást, nem rezegnek együtt. Ezekkel az emberekkel együtt éreznél, sajnálnád őket, esetleg elszomorítana a nyomor, amit látsz és észlelsz az emberek arcán is, de segíteni aligha tudnál.

A szellemi világban szintén szétnézhetsz, de nem lesz kedved sötéten rezgő lelkek között tartózkodni, akikben ott van a pokol, ahogyan az előbb ecsetelt sötét városnegyedben sem akarnál letelepedni.

Más szinteken például diktátorok, kényurak vannak, akik nem voltak feltétlenül gonoszak, tehát nem tettek szándékosan rosszat, de olykor nagyon brutálisan uralkodtak, mert nem láttak más megoldást, hogy az országban az embereket együtt tartsák. Ezek is hasonlókra lelnek. Ezek nem voltak fejletlen lelkek - már magas tudatuk volt és van nekik -, de a hatalomnak nem tudtak ellenállni. Azokon a szinteken az olyan lelkek együtt tanulhatnak. Ám az is lehet, hogy ott kell maradniuk, míg az általuk bántott utolsó lélek is meg nem bocsátott nekik. Ez persze hosszú folyamat lehet.

Egy további lehetőség szerint az ilyen kegyetlenül uralkodó lélek azt a feladatot kapja, hogy egy újabb megtestesülés során ismét uralkodjon, de akkor jól, vagy legalábbis jobban.

Ha legjobb szándéka ellenére ez a lélek ismét csak hatalma fokozásának él, akkor visszakerül, és megint megbukott. Aztán újabb

esélyt kap... Ez az élet játéka, melyet földi szemszögből gyakran lehetetlen megérteni.

Vegyünk egy másik példát: élhet egy hadvezér egy kegyetlen uralkodó szolgálatában. Harcba száll, és küzd országáéit és népééit. Jó ember, aki katonáival igazságosan bánik, és egyetlen kívánsága, hogy a harcban a hazáját védje. Uralkodója politikai sakkhúzásait nem ismeri és nem érti.

Amikor hadseregével kivonult hazája védelmére, akkor végül is valami jót tett, tette indokolt volt. Segíteni akart átvitt értelemben. A harctéren mégis tűrte a kegyetlenségeket. Ez egy polaritás.

Ahogy korábban említetted, a lelkeket nemcsak elviszed, hanem hozod is, illetve ott vagy, amikor a lélek behatol a fizikai testbe. Ezt hogyan kell értenünk?

A helyzet a következő. Mivel a kozmikus törvényszerűség adás és kapás, így egy olyan mozdulat, ami csak elvesz, nem lehetséges. A kozmikus végtelenségben csak úgy maradhatok meg, ha az általam kivitelezett elvívés kiegyenlítődik hozatal, azaz adás formájában. Ahogy én - az erőm - szerkezete felépíti az elvitel energiáját, úgy szükséges - mint a be és kilélegzésnél - az adás is. Segítek az isteni szerkezetet beültetni a lelki szerkezetbe, hogy meg lehessen írni egy lélek életének új fejezetét.

A lelket besegítem egy testbe, ahogyan egy férfi feladja egy aszszonyra a kabátot. A lélek energiájának segítek megformálni a gyermeket azzal, hogy a fényt besűríttem.

Az isteniséget elhagyó fényszikrát - vedd úgy - az én kezem, az én szerkezetem ereje tömöríti, míg anyag lesz belőle, és gyermek keletkezik.

Így hozok életet és viszek el életet. Így erősíti Isten lélegzetét, az isteniség fényáramát, a lélekkel ellátást az én munkám.

Ez a kilélegzés. Az élet meghozatalát hasonlítsd kilélegzéshez, mely az isteniség leheletét, az Egyetlennek a lélegzetét beülteti; ezt a fo-

lyamatot támogatom. Mivel az isteni önmagában véve hatástalan lenne, az én erőm segítsége kell neki, melyet azonban szintén ő alakított.

A belélegzés az élet-lehelet elillanását jelenti. Én belélegzem, és ezt az erőt az áramlásban, a folyamban továbbadom az istenerőnek. Képzeld el ezt az áramlást. A belélegzésem által áramlás keletkezik, az áramlás folyik, s én felerősítem ezt a folyást. A belélegzést támogatom, s emiatt az istenerő, mely egy lüktető elem, összehúzódik, és így képes a te tapasztalataidat, egyiket a másik után, felvenni. így lesz minden adás és elvétel, jövés és elmenés, mint valami rezgés.

Ebből a szempontból mi emberek hogyan képzeljük el magunknak az angyalok lényét?

„Az” angyal nem létezik. Az angyalság az isteniséghez tartozik. Az angyalság a legmagasabb fokán - legyen ez az arkangyalság - közel van az istenihez, de az istenin kívül van. Ha az angyalság isteni lenne, tisztán isteni, akkor maga Isten lenne. Az angyalokat nézd valamiféle viseletnek, megjelenési formának, isteni segítségnek, az isteniség kitüremlésének, mert az isteni önmagától semmit sem tehet.

Az isteni jelenség egy önmagában zárt dolog, önmagában ép. Amikor az isteni önmagából kimegy, akkor az angyalerőt veszi használatba, mely isteni jelleget visel - ám a kívül lét tömörltségével. Maga az isteni tiszta, és önmagán kívül helyezkedni csak besűrűsödés révén képes, tömörebb lesz és angyalszerűségbe folyik át. Ez bennem is van, benne van az én cselekvésemben, egészen lennig, a besűrűsödött anyagig. Engem tehát, mint transzformátort, egyrészt csókol az angyalok istenisége, másrészt lelkiiségi vagyok.

(Az átváltoztatás, illetve a halál angyala a médiumnak megmutatkozik egy képlékeny alakban, mely olyan, mint mikor a rágógumi két kéz egy-egy ujjához ragad és nyúlik, nyújtható.)

Képes vagyok lemenni, és képes vagyok felmenni. Maguk az angyalok táplálnak engem, az istenerő, mert amit én teszek, ahhoz energia kell, erő. Az energia másik részét megkapom az elviendő lélekkel végzett munkánál. Egyenesen felülről táplálódok, és ezt az erőt vezetem lefelé. Érts engem kedvesnek, ajándékozónak, mert ezt az erőt továbbadom.

Az én feladatom nemcsak a lelkek elhozása, hanem a mulandónak a kalauzálása is - a testeteket az örökkévalóságba kísérem, és magukat testeket is átváltoztatom. Ezek a hústestek nem mások, mint öltönyök. Az angyal öltönyére, és eredetére nézve isteninek tartandó. A test nem megy tönkre, a test nem széthull, hanem feloszlik, hogy önmaga természetes részeibe visszaolvadjon. így aztán nem csupán az elmenő lelket kísérem, hanem a halottnak vélt testet is, azt, ami állítólag „visszamarad”. Eközben mélyen benne kell lennem a testiség frekvenciájában és a transzformációban. Emlékeztetnem kell a sejtmagokat arra, hogy tele vannak élettel, ám amit vittek és tartottak, az testiség. A test is világosság. A test is isteni. A testet pedig vissza kell kísérnem a lét anyagához, az ősbé, az ősenergiába.

Ahogy említet a fizikai test feloszlását, melynek szerkezete megváltozik - elrothadás vagy elégetés folytán -, kérdem én, hogy például a fizikai testnek a hamvasztása van-e hatással a lélekre? Médiumok adnak hírt lelkek közléséről, miszerint őket túl korán hamvasztották el, tehát mielőtt a lélek elvált volna a testtől. Tudod-e igazolni ezt?

Nekem olykor gyorsnak kell lennem. Ha elhunytak médiumokon keresztül közlik, hogy a lélek bántalomban részesült a test elhamvasztása által, akkor ez bizonyára megtörténhet egyes esetekben. Ám az elmenetelt, a meghalást a lélek terve, az életterv adja meg. Mivel én benne vagyok mindenben, és mindenben **most** vagyok, soha sem érkezhetek későn. Ha valaki, aki ilyesmit állít, gyerekes ártatlanságában azt hiszi, hogy nem vagyok ott vele is, az téved.

Én mindig itt vagyok, ha szükség van rám. Mindig ott vagyok, ahol az idő megérett, ahogyan egy szelep automatikusan megnyílik, ha megjött a nyomás. Nem lehetek nem ott, az lehetetlen.

Ha valaki hirtelen elég, balesetben, vagy bomba robbanásakor, vagy bármilyen óriási tűzben, akkor ez az esemény a másodperc töredékében is lejátszódhat. A hamvasztás azonban hosszabbidőbe telő folyamat, amikor több földi idő telik el. És ez egy nyugodt jelenet. Az idő viszont nem tényező a jelenlétemnél, amikor egy lélek elhagyja a testet. Ez kizárt dolog, mert én mindenütt most vagyok.

Maga az elégés gyakran az akarat kérdése. Ezt a léleknek meg tudom magyarázni „most”. Ha nem érti, hogy épp elbúcsúzik - például robbanás következtében, hirtelen -, akkor be tudok avatkozni, s erre szeretnék röviden némi világosságot vetni.

Létem alapján, mivel egyenesen Istenből keletkeztem, az isteniség egy hozzá hasonló erővel látott el: létem folyamatos áramlásban van, ami miatt időtlenül mindenütt a mostban lehetek. így aztán, ha a lélek nem hajlandó továbblépni, bár már közeledik a hamvasztás, vagy a baleset melyben el kell égnie, az idő szerkezetét úgy változtathatom meg, hogy a lélekkel akár (számára) egy hétig is vitatkozhatom. Az én erőmtől függ tehát, hogy a tűz addig ne kapjon bele a lélekbe. Ha egy lélek annyira ragaszkodik az anyaghoz, hogy nem és nem indul, akkor úgy is beszélhetek vele, mint egy kisgyerekekkel, azt mondom neki: „a gyertyaláng forró ám”, nem verek az kezére, hanem csak figyelmeztetem. Jóságosan és nyugodtan beszélek vele, mint te a fiaddal. Aztán bekövetkezik a megtapasztalás, s mint a gyermek ujja a gyertyalánggal, lehet, hogy a lélek kicsit megperzselődik.

Ám egy lélek soha sem gyulladhat fel... Olyan esetben ugyanis az őrangyal engem venne kezelésbe (nevet). A lelki jelleg azzal jár, hogy egy lélek nem mozdulatlan, a lélek tapasztalatokon megy át. Valóban megtörténhet tehát, hogy a tűz „beleégetődik” a lélekbe, az elégés tudata belefolyik a lelki struktúrába. Én ezt nem veszem túl komolyan, mert ez a gyermek élményéhez hasonlítható, aki megégeti az ujját.

Egy ilyen lelki élmény persze ülhet olyan mélyen, hogy a lélek ezt magával viszi egy új életbe. Ez az ember álmodhatja, hogy őt elége-

tik, vagy főbiája lesz tűztől, mert egy korábbi életben mondjuk máglyahalált halt.

De visszatérek a temetkezési formára. Hamvasztás mindig is volt - az indiánoknál, az ősnépeknél, vagy a germánoknál; ott is lobogott a tűz. Ha a lelket ilyen esetben bántalom érné, akkor minden elégettben benne lenne ez a dolog. Ez azonban nincsen így. Az emlék élhet, de a lélektest szerkezete érintetlen marad.

Lásd, én a lelket a fénybe viszem, minden esetben, azét is, akinek a teste szét van marcangolva. Ebben én a végtelenséget képviselem, az isteni szerkezetet. Lássatok ti bármit a fizikai világban, én a szellemben tudok működni, kívül az idő pillanatán.

Meg kell mondanom: a fizikaiban akármit is teszten a testtel, az nem befolyásolja az én szellemi munkámat. Ellenben az érzélemvilágot olykor terheli az eset. Nem is annyira a tűz keltette ijedelem nyomasztó voltáról van szó, sokkal rosszabb ennél az, ha a lelket gyűlölet terheli, ha az embert gyűlölet fertőzi.

Nézd a magasabb tudattal rendelkezőket, akik meditálnak, vagy az imádkozás gyakorlatával élnek, akik ihletükre hallgatnak, és a lelkükkel társalognak, akik dolgoznak önmagukon, és folyton emelik a rezgésfokukat, a frekvenciájukat. Ezek nekem a legkedvesebbek, mert tele vannak szeretettel, nem ismerik a félelmet engem illetően, és könnyen odahagyják a testüket. Ezek sajnos nincsenek annyian, mint a többiek.

A többiek szeretik ugyan a testet, de harcban állnak, háborúban más emberekkel, vagy háborognak a mindennapi életben, mert irigyek, féltékenyek, és tele vannak kívánságokkal. Az ilyenek lélekanyaga igenis tartalmaz szenvedést. Attól is szenvednek, ha testük elhamvasztódik; hisz az anyag híveinek, a materialistáknak a test az, amihez mindig is ragaszkodtak, mert másban, lelkiben és isteniben sosem hittek.

A földbe temetetteknek más a helyzet, mert a lélek akkor szeretett testét a maga teljességében látja sírba helyeztetni, ahol aztán az évek során méltóságban bomlik azokra az elemekre, amelyekből megalkottatott.

Ha most azt kérded, melyik temetkezési mód jobb, akkor erre én nem tudok válaszolni. Ezt csak maga az ember döntheti el. Ha a testet annyira szereti, hogy belefájdul a feje már az elhamvadás gondolatába is, akkor csak részesítse előnyben a földbe temettetést.

Ha ellenben eljutottál odáig, kedves lélek, hogy a test elhamvasztásánál látod a füstöt belefolyni az istenibe, akkor a testet hagyd elégetni.

Ebben a környezetben mit tartasz az ázsiai sír-kultusról, ahol minden csontocskának megfelelő módon kell feküdnie?

Ez - bocsáss meg - éretlenkedés. Éretlen és értelmetlen dolog, akkor - ezzel most provokálok -, ha ez csak a sírnak szól. Továbbvivő akkor, ha az emberi fejlődést szolgálja. Ezt a „szolgálatot” szeretném megmagyarázni: Ez a szolgálattételt érinti. Mit használnak a sírnak a virágok, ha a virágok miatt feltúrod a földet, meggyalázod a Földet, hogy virágokat termessz? Mit használ a siráncokzás a sírnál, ha amúgy a Földön nem átallsz gyilkolni? A sírnál soha sem fog szellemi virág nyílni, mert a fejlődés nem a sírnál zajlik. A fejlődés a szívben van. Annak a szívében, aki elmegy, és annak a szívében, aki visszamarad - ha a szolgálat ennek szól, akkor a sír kultusza lehet nem okkult tevékenység. A csontok elrendezése olyan, mint az elmúlt élet frekvenciáinak megválogatása. Ha a hátramaradott ezt azért teszi, hogy ő maga rendben legyen, akkor jó. Ám ugyanezt megtehetné otthon is, a szobájában, a szívében.

Csontok, csontocskák, sőt koponyák elrendezése az emberiség fejlődését nem tudja továbbmozdítani, hát még a rezgésfokot emelni. Nézd csak meg a földi lét sírhelyeit - haladás onnan nem eredhet. Nem a kaszás vagyok, akik pusztán fejekezt arat. Az vagyok, akik egyik fejlődésből a másikba segít át.

Ezek a gondolatok lesznek itt eltemetve. Azok közül való vagyok, akik továbbsegítenek a fejlődésben. A sírkultusz azt mutatja, hogy a halált itt nem értik meg, nem értik a szellem, a lélek és a test elválasztottságát.

Itt a szenvedést helyezik a középpontba, a fájdalomra összpontosítanak. Lásd tehát: a sírkultusz sem a szellemet, sem a lelket, sem a testet nem szolgálja. Hátráltatja az elbocsátás folyamatát a hátramaradottaknál, és újabb fájdalmat okoz a sír minden látogatásánál. Ha ez kell neked, akkor csak csináld.

Ez a dolog a legnagyobb szolgálatot a földi vallások vezetőinek teszi, no meg mindenekelőtt a fájdalom angyalainak - ahogyan számomra a *halál angyala* nevet választottad -, a sötét hatalom *fájdalom angyalainak*, a démonoknak, akik a sírkultuszt serkentik. Azok abból a fájdalomból élnek, amit az emberek a síroknál éreznek. Ezen élőködnek.

Lásd csak, a temető és sírkultusz mennyi fájdalmat produkál, és mennyi tudatban csak megsokszorozza a kísérteteket, az agy szüleményeit.

Én ezt egyfajta felkapaszkodó kultusznak nevezem, ez valamiféle nem-kultusz. Ám mind a finomanyagi világ sötét oldala, mind a földi hatalom sötét oldala támogatja ezt, hogy fokozza azoknak a félelemét és szenvedését, akik egy sírt vesznek körül.

Nézd csak a siratóasszonyok intézményét, a szülőpár női tényezőjét, amely a haladást nullapontra akarja visszazorítani, a történeteket mintegy meg nem történtté tenni. Ez nem visz előre, semmi haszna nincs. Lásd: a siratóasszony a fájdalmat szülő. Mindez csak nehezíti a dolgot, számomra is, az őrangyal számára és a többi ember számára is. Többet segítene inkább felvetni a kérdést, hogy a lélek, akit most temetnek, milyen útra tér, hová megy. És erre a kérdésre csak a szív tud válaszolni, nem valami ceremónia a sírnál. A lélek sokkal jobban örül, ha a hátramaradottak nem gyászolnak, hanem úgy gondolnak rá, mint aki a fényben van - nem pedig keseregve.

Szépnek tartom annak az ötletét is, amikor minden síron egy könyv fekszik, amelybe az elhunyt az ő tudását és bölcsességét jegyezte fel, felismeréseit, melyeket az utókorra szeretne hagyni. Ez sokkal értelmesebb, mint virágokat szórni a sírra, vagy csontokat szortírozni. Úgy az emberek sokkal közelebb lennének a lélekhez. Gondolkodj el ezen.

Jobb lenne egy halottra a feljegyzett gondolatai révén odafigyelni, mint gondosan lefedni őt földdel. Ez megtörténik más civilizációkban, melyek sokkal fejlettebbek a tiéteknél. Nem ártana ezt ellesni tőlük.

Ez történik a kozmikusban is, mert amikor a lélek átvált a szellem birodalmába, akkor az isteni tudás könyvtárát, az úgynevezett Akhasa-krónikát tölti fel a saját tapasztalataival. Ha részesedsz a mindenség hatalmának kegyelmében, akkor hozzáférhetsz minden élet tudományához, nemcsak a magadéhoz, hanem mindenhez, ami csak létezik. A tudás átadása minden világegyetem minden testi lényénél megtörténik, amikor a lélek a testből kivonulva megnyilvánul.

Fogj hozzá, hogy ezt felismerd, hogy folyton a tudásban légy, állandóan létezésed tudatának örömeiben élj! Kezdd ezt felismerni, hogy változhass és tudhass!

Mi a különbség egy őrangyal és egy szellemi vezető' között?

Az őrangyal mindig veled van, folyton kíséri a lelkedet. Szellemi vezetők pedig olyan lelkek, akik a lelket szintén kísérik és tevékenységét támogatják de inkarnáltak már emberekként is. Ok bizonyos életszakaszokon, korokban járnak együtt a lélekkel, amikor az szakmailag, vagy más téren fejlődésen megy keresztül.

Ha például egy személy a kereskedelemben tevékeny, akkor általában olyan lélek van vele, aki különböző életekben kereskedőként szerzett sok tapasztalatot, és üzleti dolgokban ad úgynevezett sugallatokat. Vagy ha valami sportra kaptál kedvet, mondjuk repülésre, s meg akarod szerezni a pilótaengedélyt, akkor esetleg olyan lény lesz nálad, aki előző életében pilóta volt, s ő támogat téged. Ha azonban ezt a tevékenységet abbahagyod, akkor ez a szellemi vezető távozik tőled.

Ha szakmai kiképzésed közben hirtelen meggondolod magad, és inkább orvos, vagy szellemi gyógyító lennél, akkor olyan vezetőt állítanak melléd, aki a szellemi világok azon szintjéről jön, ahol orvosok tartózkodnak; ő fog téged vezetni, amikor megállapítod a di-

agnózist és a gyógymódot. Hirtelen beugrik, hogy a páciens betegségét mi okozhatta, s mi a legjobb gyógykezelés, anélkül, hogy ennek előtte mindez ismeretes lett volna számodra. Aztán csodálkozik, hogy ötleted helyesnek bizonyult. Ezt a sugallatot akkor minden valószínűség szerint szellemi vezetődtől kaptad.

A te esetedben, amikor mesterséged tanulása közben elkezdted könyvet írni, atyai nagyapád csatlakozott hozzád, ő támogatott. Azt mondtad, nem tudtál aludni, és ötleteid támadtak, hogy egy könyvet, egy tartalomjegyzéket hogyan szerkesszél meg, noha korábban nem foglalkoztál ilyesmivel. Akkor nagyapád segített neked írni. Látod, ő egy szellemi vezető, és vezet téged szellemi értelemben!

Ki dönti el, hogy melyik lény vagy melyik lélek lesz a szellemi vezető?

Sok esetben az őrangyal. De általában a legtöbb lélekkel még megtestesülése előtt történik a megegyezés arról, ki lesz az, aki eljön hozzá.

Most hol van az én őrangyalom?

Ott áll melletted. Mit gondoltál?

Az is lehetett volna, hogy közben elmenekült... Légy szíves kérdezd meg őt, hogy nincsen-e olykor kétségbe esve miattam, mert én olyan kalandvágyó vagyok.

Nevet, és bizonygatja, hogy soha sincsen kétségbe esve. Legalábbis veled soha nem unatkozik. Szeret téged, és ismeri az élettervedet. Tudja tehát, milyen megpróbáltatás következik, és mi munkál benned. Gyenge pontjaidra figyel, és megpróbál utalásokat adni neked, általában a gondolataidon keresztül. A gyengeségeidben teszel le vizsgákat, és a vizsgák által leszel érettebb.

Megint nevet - őrangyalodnak jó humora van -, és azt mondja neked, hogy nem ritkán valamelyest meg kell rendszabályoznia, mert

gyakran kirúgsz a hámból. Persze csak olyankor ha erre a ráncba szedésre magad is vágysz hiszen szabad akaratod van.

Most visszavonul, mert társalgásunkat nem akarja megszakítani. Ezen a médiumon keresztül mindig rendelkezésedre áll, ha lennének kérdéseid. Üdvözöl téged, s kijelenti, hogy téged egész létével szeret.

Nagyon szépen köszönöm.

Ha most a hátsó sorba ül is, szeretném még megérdeklődni tőle, hogy kíséretemet önként választotta-e, vagy ezt büntetésből kell tennie...? Es miért éppen velem van?

Már sok élet óta ismeritek egymást egy másik bolygóról. Azért van veled, mert ismeri a te struktúrádat, mely más, mint a földieké. Téged jobban tud ő vezetni, mint más szellemlények. O is kalandor, de inkább tudós és kutató. Azelőtt másik őrangyalod volt, de ebben az életben ő van veled. Megnézte az élettervedet, és úgy döntött, hogy az az ő számára is kihívás lehet és tanulságul szolgálhat. Megint nevet.

Nem, nem - azt mondja - örömmel kísér téged ebben az életben. Noha, megvallja, a te kultúrád, a te társadalmad kicsit nehézkes a számára. Túlságosan földi. A világűrben érdekesebb lenne, és azt mondja, te tudod, mire gondol.

Valóban így van. Akkor ez mára elég is lesz, és még egyszer szívből köszönetet mondok...

Most jó lenne nagyon mélyre hatolni, és arról elbeszélgetni, ami elől sokan szeretnének kitérni - ez az alkotás sötét oldala, az árnyak birodalma.

Az alkotás sötét oldala az alacsony frekvencia, a lentről eredő rezgés. Lentről a földi szempontból. A sötét birodalom, az árnyak birodalma messze esik a fénytől.

Az árnyékbirodalom, jelképesen Lucifer az az erő, mely a sötét oldaladat tudatosítja benned, arra vet világosságot, ez az ő feladata. Ez az erő - nevezzük lucifererőnek, hisz sem nem személy, sem nem egyedi lény - a lehető legmesszebb van az istenitől, mely eltávolodott önmagától. A lucifererő isteni eredetű, de rezgés tekintetében oly messze elment, hogy már alig tud lélegezni. Alig kap „levegőt”, mert az istenforrástól annyira eltávolodott, hogy ezt a forrást alig képes érezni már. Obelőle ered minden háborútok, amikor marcangoljátok egymást. A lucifererő benne van mindegyikőtökben, minden emberben. Lucifert ne lásd ördög alakjában, hanem lásd az érzelmek terén, az istenitől messze eltávolodott érzésekben. Emiatt az embernek meg kell gyűjtania a világosságot önmagában, hogy a lucifererőt kiűzze, illetve fénybe burkolja.

Ezt az erőt, a sötétet mindenki hordozza magában. Emiatt Lucifer gyakran a tükör a lélek létében, a démon vigyora. Gyakran démonpofaként tükröződik a belső kép.

Az ördög, ahogyan a vallások ábrázolják, a Sátán, nem létezik. Az ördög te vagy, bármikor, amikor akarod és megengeded, hogy az légy, amikor ezt az erőt felkelted magadban.

Ez mit jelent...

Azt, hogy nem vagy az ördög, ha nem akarod. Ez egy döntés, polaritás.

Tehát a teremtés játékának része...

Ez a teremtés. A teremtés, mint az inga kilengése. Amikor az isteni kivált önmagából, a lucifererő eltávolodott az istenitől. Ti emberek most a fordulóponton vagytok. És te, Jan, vagy egyike azoknak, akik erről hírt tudnak adni. Még sok mindent megírsz a könyveidben, ám nem azért, hogy az embereket felrázzad álmukból - ezt nekik maguknak kell megtenniük -, hanem mert az emberek el kell oldozni. A fordulóponthoz értetek tehát. Mint egy óra ingája. Ti, emberek jelenleg a visszalendülésben vagytok, mert az elemek vál-

toznak. Belementek egy magasabb fénydimenzióba (*a Halak korszaka a Vízöntő korszakába megy át. A szerző meg*). Ezen a ponton a férfítényező, a hímnemű erő nem akar mozdulni, mert sok Földön át uralkodott. Ha, kedves Janóm, visszapillantasz az időkre, a korszakokra, akkor meglátod, hogy itt sokkal többről van szó. Csak a hímnemű, a férfiasság, mely eddig itt élt és uralkodott, nem akarja beadni a derekát, változást nem akar elismerni, mert vélekedése szerint veszít a hatalmából. Ám ez tévedés. A férfi mivolt nem hatalmat veszít, hanem nyereségre tesz szert azért, hogy a sejtek információtartalma megoldódik, eltörlődik, megváltozik. A sejtstruktúrák változnak meg. Erről tudsz majd hírt adni.

Mivel a sejtstruktúrák megváltoznak, az, ami eltörlődik, ami megoldódik, az új információkhoz jut. Ez lesz új, ez hoz a világnak gondot, mert sokak ragaszkodnak a régihez, s a múlthoz tapadnak.

Említéd a férfi-erőket, melyek fogják bolygónkat és kapaszkodnak. Ezeket az erőket neveztem el könyveimben illuminátusoknak, akik magukat megvilágosultaknak tartják, mások viszont inkább a sötétet és annak céljait szolgálóknak nézik őket. Ok azok akik évszázadok óta ügynököznek titokban, irányítják a pénz világát központi bankokon keresztül, kormányokat iktatnak be vagy eresztenek szélnek. Bolygónkat többé-kevésbé ők tartják kézben, még pedig mindenekelőtt anyagi, pénzügyi hatalmuk révén.

Ők az anyagi világ valódi urai. Ezek a titkos struktúrák mozgatják a zsinórokat a háttérből. Sötét fonalakat szőnek rejtve, mint valami pókhálót, s így akarják meghódítani a világot. De ez nem működik... (nevet)

Tudsz-e valamit közölni róluk? Milyen szerepet játszanak az alkotás tervében, a földi színpadon? Mennyiben Isten akarata az ő tevékenységük, vagy csak önmagukat szolgálják, az egót, s így az alkotás sötét oldalát?

Minden Isten akarata! Ezek a struktúrák csupán anyagiak, testiek, férfias cselekvésre épülnek. Ezért fontos megérteni, hogy mi is a férfias cselekvés. Ha láthatnád, felismernéd a kromoszómában.

Ezek az - ahogyan te nevezed - illuminátusok a Föld igazi urai, akik a Földet az árnyékból kiviszik a világosságra, akkor is, ha ennek nincsenek tudatában. Az ördög cimboráinak lehetne tartani őket. Azok is, meg nem is. Isteniek, abban az értelemben, ahogyan a lucifererő, a sötét is az isteni történéshez tartozik.

A Földön felismerhető, hogy a férfiasnak a lehetőségei kihasználódtak, kiélték magukat, s most a nőiesnek kell jönnie. A nőiesnek, mely a formák bőségében lesz megünnepelve. Ez addig fokozódik, míg majd telítettség keletkezik, és a nőies egyenlő lesz a férfiassal. Ha a nőies - évmilliók után - egyenlő lesz a férfiassal, elkezdődik az egybeolvadás, azaz beleötvöződés az Egyetlenbe. Fontos volt tehát a férfiaszt a végletekbe vinni. Így megy át a sötét a világosba - s ezt teszik az illuminátusok.

Ebben az összefüggésben szeretném röviden megjegyezni, hogy jól választottál a spirituális médiumok között, akiken keresztül velem beszélgetsz. Mindkét polaritást választottad, a férfit és a nőt is, mert így lehet megtalálni a középutat. A Föld energiája kibillen valamelyest, aminél a nőies a mérvadó. Azaz az eddig rövidebbet húzó nőies felerősödik.

Lennél-e szíves még kitérni a sötét oldalra?

Az elválás az isteni gondolattól Lucifer (ahogyan te nevezed) eltávolodásával kezdődött. Kivált az egység köréből. Tettében nem az emberiség, hanem a férfiasság gondolata volt előtérben. Hatalmát most az uralkodók énközpontúsága, az egocentrizmus növeli. Ám nézz körül, lásd, mi történik... A vihar egykor összetörte Atlantist, a Karib-tenger vihara összetöri Amerika déli részét, amelyet te Floridának nevezel, és a Kelet vihara (*Ázsia, a szerző meg!*) a pusztulás kezdete. Nem az emberi faj vége, hanem a férfias faj vége, hogy a „nő”, a nőies bevonulhasson. Az énközpontúságot képzeld el a hús,

a test önállósodásának. A hús az emberi test formájában az isteni-nek az információját viseli, hordozza. Az isteni magtól való erős eltávolodás miatt a hústest kikerült a melegből, és a hidegben landolt, így keletkezett az énközpontúság, a hideg, mely ágaskodik, felépíti magát, ahogyan egy gleccser növekszik.

Ennek most Isten megálljt int. Lásd a világot, mely reng, mert a világ: élet. A túlkapás, a háborúk: énközpontúság. Az alkotás ereje ezt megállítja - most. Emiatt nemcsak a Föld forrong, hanem a frekvenciák is befejeződnek.

Szokj hozzá, hogy azt is megállítják, amit ti számítógépnek neveztek, meg azt, ami éjszaka az éterben lopakodik. Ez már sok. Az emberi cselekvés frekvenciáit, az emberi tudás és értelem énközpontúságát a fény frekvenciája megállítja, mert akik a világűrből és a térből őrködnek felettetek, alig képesek már lenézni rátok. Ez most megfordul. Az áldatlan káoszt, a zavarodottságot most kibogozzák. Könyveidben nevezheted tehát az illuminálódottat megtestesült énközpontúságnak, a test önállósodásának, mely elhagyta az istengondolatot.

Emiatt aztán hamarosan vizionlárod azokat is, akik űrhajókban vigyáznak erre a bolygóra, akik ezt felügyelik és figyelik. Eljön az ideje, és megtudod, hogy te is egy ilyen hajóról jöttél és landoltál a Földön.

Az lehet mondani tehát, hogy az illuminátusok az alkotás tervének részét képezik, s feladatuk, melyen nem is tudnak változtatni, a férfiasság túlzott kiélésének fogható fel?

Kiélnek - fogadd ezt az „igent”, anélkül, hogy meg kellene értened, anélkül, hogy az embereknek ezt meg kellene érteniük. A Földet feltétlenül vissza kell vezetni, mert nincs mindenki egyazon fejlődési szinten.

Jelenleg a Földön arra tartunk, hogy mindent számítógép irányítson. Terveznek egy világkormányt „új világrend” néven. Emberekbe apró komputercsipeket kezdenek beültetni, és ezzel akarnak a világon mindent felügyelni és ellenőrizés alatt tartani. Ez a jelenség megint csak az illuminátusokra vezethető vissza. Hogyan látod te ezt a fejlődést, és mi róla a véleményed?

Ez a túlkapás meg lesz állítva, mert a világalom többé nem a férfiaké. A túltengés elkezdődött, s emiatt sokan elmennek majd - tragikus események következtében is -, hogy újjászülessenek, részben a kozmikus birodalomban, mert onnan a földbolygónak energiát küldhetnek, részben pedig a földön születnek újra gyermekeként. Az emberek, akik most elmennek, azok lesznek, akik újra eljönnek, hogy a külsőt, a kozmoszt összekössék a belsővel, a Földdel.

A jelenlegi fejlődést a szellemi világ nem akarta. A Földön sokfelé bevezetésre kerül az, amit ti csipnek (chip) neveztek. Ám a nagy felhajtás, hogy a világon mindenki mindenhol hozzáférhető, ellenőrizhető és megfigyelhető legyen, nem válhat valóra. A technika kudarcot vall.

De még szorgosan dolgoznak rajta. Például az utak mellett felszerelt készülékek nemcsak arra szolgálnak, mint ahogy most állítják, hogy haszonjárművek, teherautók útidíját ellenőrizzék, hanem hamarosan mindenkit bemérnek, aki az utakon mozog. Ezt kezdettől így tervezték.

A Föld átváltozása elkezdődött. Akiiket te illuminátusoknak nevezel, azok túloznak, mert a változást felismerték, és félnek a veszteségtől.

Ennek a cselekvésnek a kényszerűsége kormányokat dönt meg, de az illuminátusok hatalmát is.

Világkormánynak nem szabad keletkeznie, mindenesetre nem ebben a formában. A világ még nem érett a majdani világkormányra, a hatalomvágy ahhoz még túl erős.

Azért kérdem, mert olvasók kérdezősködnek nálam a jövő felől. Ezek a titkos szervezetek és struktúrák mennyire tudják majd elérni a céljaikat? Sokan félnek ettől a jövőtől...

Senkinek sem kell félnie attól, ami jön, mert amit most megélték vagy megtapasztaltok, az a létező legtermészetesebb! Ez az élet játéka, jövés és elmúlás, kísérletezés és megvizsgálás - a hatalom és hatalmasság játéka, amit fel kell adni a szeretetért.

Hegyek elvándorolhatnak; tengerek szintje emelkedhet; rég kialudt tűzhányók ismét kitörhetnek; földrészek szakadhatnak szét, vagy kerülhetnek közelebb egymáshoz; elmerült szigetek felbukkanhatnak; rejtetten élő népek, melyekről fogalmatok sem volt, hirtelen előkerülhetnek, éppígy rég elfelejtett civilizációk épületeinek maradványai. Minden lehetséges.

És az állítólag hatalmasok játéka hirtelen megállhat. Megemlítenéd a világúrból jövő látogatók megjelenése is. Semmi sem marad úgy, ahogyan volt, sem ahogyan sokan álmaikban is elképzelték...

Ez a Föld kockázata. Pedig mégsem kockázat, mert minden ember, állat, növény lelke az Örökkévaló kezében van, a szeretetteljes alkotóerőnél, Aki semmit sem büntet, semmi gonoszat el nem töröl bosszúból. A bűn szó is helytelen. Nincsen bűn, hát még eredendő bűn, mert egy lélek csakis azért felelős, amit maga követett el.

Tudom, az emberek hajlandók azonnal értékelni, ítélni és bírászkodni. Aztán jönnek a hamis papok és a hamis próféták, egyazon szándékkal: megsemmisítés, bosszú, vádemelés, bűn... Ez nem helyes. Szedjétek össze magatokat!

Ismételten hallani olyan történetekről, amelyekben egy személyt (fiatalt, öreget egyaránt) nyilvánvalóan megszáll valamiféle sötét lény, hozzátapad valami idegen energia, mely befolyásolja a cselekvését.

A megszállások gyakoriak. Egy megszállás a kicsiben olyan, mint nagyban. Akár egy ország megszállása, olyan országé, amely vesztett, gyenge, és hiányt szenved. Például a te országod (*Németország*,

A ford. megj. Lehet, hogy rendeltetése szerint a háború kezdetétől fogva veszteségre ítéltetett. Ezt az országot sok nemzet szállta meg. Nézd Irakot, mely jelenleg meg van szállva, vagy más országokat. Miért vannak megszállva? Mert gyengébbek voltak a megszállóknál. Ez csak példa. így egy test is ki lehet téve megszállásnak, ha gyengébb a megszállójánál. Ez az egyik szempont. Sokak vannak kitéve megszállottságnak, és lelki bántalmakat szenvednek. Sok érzékeny van ezek között, akiket nyomaszt a Föld, mert gyengébbek a föld-frekvenciánál. Egy érzékeny ember idegeit gyakran nyomasztja a földiség, mert a frekvenciája, a rezgésfoka magasabb, az ideg-köntöse finomabb szerkezetű, és a Föld frekvenciája mintegy ránehezedik. Ezek az emberek akkor valamivel gyengébbek, és „megszállottak” lehetnek. Ez normális, felismerhető és ki lehet egyenlíteni azaz, hogy az illetőn un. leválasztást végeznek.

Ám itt kezdődik az emberi hozzánemértés, mert leválasztás történik, s csak igen ritkán megváltás. Ez azt jelenti, hogy a leválasztottak repkednek a kozmoszban, mint a szúnyogok vagy legyek egy szobában. Egyik falról a másikra csapódnak, s esetleg vissza arra, akiről leválasztották őket, vagy máshová tapadnak. Az emberek szorgosak a leválasztás folyamatait illetően, de nem kitartók. Feloszlatniuk kellene. Feloszlatni.

Ha a lucifer-fogalmat vesszük, akkor azt is mondhatjuk, hogy a lucifererők, a démonok foszlányai azok, amelyek egy érzékeny emberen megtapadhatnak. Azaz Lucifer mélységeiben, az ő frekvenciában adódnak lehasadások, melyek egy erős, egészséges embert is megszállhatnak, mégpedig az ő gyengeségeinél fogva, ahol ő ezt megengedi, ahol támadható területet nyújt.

Ha ilyen megszállók, ilyen démonok feloszlattatnak, akkor bemehetnek a fénybe. Ez egy nagyon fontos részlet. Megszállásokra tehát szükség van, hiszen így Lucifer gyengül és csökken, amikor részei bemennek a világosságba. Minél inkább az isteni felé törekszik a Föld, annál többet veszít Lucifer az ő erejéből, mivel olyan részeit adja fel, melyek nincsenek feloszlatva, hanem a térben zümmögnek, s így megtapadhatnak fényes lényeken, embereken, s ezeket megszállhatják. Ez egy energetikai tényező.

Az olyan betegséghez, amelyet az ember maga választott egy megtestesülés tartamára, egy megszállottságot visz magával már a születésétől fogva.

Másrészt Lucifer azért is ad le, mert vissza is akar kapni. Erősödni akar tehát. Ez az a küzdelem, amelynek során a gonosznak gondolt, a lassúbb rezgésben lévő erősödni szeretne, ahogyan a világosság is erősödni akar. Ez a népek háborúja a Földön. A németek háborúja a franciák ellen, az indiánok harca a gyarmatosítók ellen... Ahogyan a szellemben van versengés, úgy a Föld is bizonyos versenyben él. Itt erősítgeti Lucifer az ő erejét, az alacsony rezgést, mely szeretne megerősödni; és itt parancsol Isten megálljt.

Ez olyan formában történik, hogy az isteni nézet segít az embernek fejlődésben maradni. Ezek a megszállások tehát sokfélék, számos szemponttal.

Kezdd el megérteni, hogy a megszállásnak, az elfoglalásnak egy további szempontja én magam vagyok. Hiszen érzel engem, benned vagyok tehát. Ahogyan életed társa is elfoglal téged akkor, és pusztán azzal, hogy rá gondolsz. Mivel az emberek érzékeny lények, mindig is érezni fogják, ha velük van valami, ami valahogyan hozzájuk tartozik. Mindez megszállottság, elkerülhetetlenül, mert mindenki kapcsolatban van mindenkivel.

Elfoglalás és megszállás sok helyen előfordul, számos változatban. A fenti lehetőségeket neveztem meg neked.

A sötét erőnek, a lucifererőnek ezeket a foszlányait, ezeket a sötét lényeket, akik megszállják az embereket, lehet démonoknak is nevezni...

Természetesen...

De lehetne őket a próbatétel angyalainak is jelölni? Mert egy embernek a megszállása nem véletlenül történik, hanem az erő vizsgáztatja őt, hogy elég erős-e, van-e benne elég világosság.

Tudatosan és célzatosan. Az embert ez egyrészt próbára teszi: ez a földi szempont. Mondd inkább megtekintésnek. Azt akarják megtudni, hogy az energia-térfogat mennyi erőt tartalmaz, a léleklény mennyi erőt bír elviselni, mint valami súlyemelőnél, hogy van-e elég izom a súly felemeléséhez. Persze itt felvetődik az értelem kérdése: mi értelme van a súlyemelésnek?

A súlyemeléssel az ember erősödik, s az erő változása miatt a téged vezető angyalság is cserélődik. Amikor az életnek egy fejezete, a tudatnak egy fejlődése véget ér, vizsga következik földi szempontból, mint a földi oktatás terén. A kozmikusban próbára teszik az embert, hogy a következő lépést meg tudja-e tenni önállóan. Létét tudja-e magasabbra vinni, új tudatban lenni és ezzel az új tudattal bánni is? A ti fogalmaitok szerint vizsgáztok tehát, hogy bírjátok-e. És az ilyen próbatételekben az ember nagyon magányosnak érzi magát, noha nem az. Vizsga idején a magányérzet erős, mint a földi vizsgákon is. Ez azért van, hogy megmutasd, te magad mit tudsz, nem pedig a szomszédod tudásának a tükrözését, hogy milyen jól tudsz puskázni tőle. A szavak szóképeit magadnak kell megtanulnod. Ami benned van, az létezik valóban. Lásd tehát, a luciferi lények azt jelentik, hogy valami nincsen megoldva.

Abból vizsgáztatnak, azt kérdezik tőled, hogy mi az, ami körülvesz téged, mi kering körülötted a térben. Ekkor az istenerőbe vetett bízalomnak kell uralkodnia, a képesség felismerésének, hogy a körülötted settenkedőt fel tudod oszlatni. Akkor is, ha démonpofák lennének. A feladat a feloszlatás, nem pedig rémült kiabálás, mert a félelem a dolgot csak sokszorozná, a tér sötétedne, s akkor a fény oda-siető angyalai azt látnák, hogy korán van, védencüknek még nem jött el az ideje.

Bármikor is jönnek a démonok, töltsd meg őket világossággal, hogy attól feloszlódjanak. Világossággal feltölteni nem azt jelenti, hogy őket a fénybe küldeni. A fényhez vezető utat ismered-e? Azt egyetlen ember sem ismeri, mégis mindent a fénybe küldenek...

Kezdd el - és elkezded, hisz körül vagy véve próbatételekkel - mindazt, ami körülötted nem a világosságból való, az esemény színhelyén megvilágítani. Kezdd el azt megtölteni világossággal,

hogy azonnal a fényben álljon, s így feloszlódjon. Fenti kérdésedet tehát, hogy próbatétel-e, „igennel” kell megválaszolni.

Viszont nem vizsga az, amit te választasz magadnak, ha az ördög útját, a teher, a nehézség, az alacsony rezgés útját választod. Ha gondolataid sötétbe merülnek, akkor az nem vizsga, hanem a te döntésed.

Azaz ha valaki haragos, gyűlöl, agresszív, akkor ezeket az erőket vonzza magához.

Ezeket erősíti. A harag agresszió kitörése, felhevült pólus, ugyanakkor a hatalom igénye. Ha valaki így akarja fokozni a hatalmát, akkor használatba veheti a démoni erőt: hatalmát azzal fokozza, hogy ezzel az erővel másik emberben félelmet kelt, démonok által, az éjszaka sötéttségével. Ez lehetséges.

Azr mondtad, a démonikus erők feloszlátását nem a fénybe-küldésükkel kell megkísérelni, hanem az adott helyzetben, illetve a próbatételben helyt állni azzal, hogy az ember a konfliktust békésen oldja meg.

Még pedig azért, mert te magad fény vagy. Aktív cselekvésre térsz rá. Nem fogod kézen a sötétet és nem nyújtod tovább, hanem mivel a tudat magasabb fokára váltasz, a legmagasabb tudatszférákba kerülsz, még inkább abban a helyzetben leszel, hogy alkothass, tehát magad is feloszlass. Magad fogod akarni, hogy felismerhesd: egy vagy az alkotóval, te is képes vagy alkotni.

Csodálkozol, ha kívánságaid teljesülnek. Vannak könyvek, melyek a kívánság erejét és csodáját taglalják, s hogy hogyan kell kívánni, hogy az teljesüljön is. Ezek csak a tett nézetei, az azonnali cselekvésé. Mivel tudatilag egyre inkább a jelenbe, a mostba nyomulsz, semmit sem fogsz elküldeni akarni, hogy majd a távoli jövőben teljesüljön, hanem az öncselekvés akciójában leszel, hogy most azonnal megoldódjon! Ez azért lehetséges, mert tudat tekintetében emelkedsz. A láthatár tágul, de a választható cselekvés lehetősége szűkül. Semmit sem küldesz el azzal, hogy „menj és old meg ma-

gad", vagy „a sötétet elküldöm Jézushoz, ő majd csak gondoskodik...", hanem minden most lesz, az aktivitásban. A szellemi utat akaró emberek ezt egyre jobban megértik, és belépésükkel az új időkbe elkezdik tágítani a láthatárukat. A láthatár-tágítás azt jelenti, hogy az emberek, az emberi kultúra energiaközpontjai feljebb kerülnek. Bekerültek az új időkbe, azaz tudatotok, felettes tudatotok és távolba látásotok élesedik. Az emberek láthatára tágul, mert a harmadik szem erősebben fog lüktetni. Mivel az ember többet észlel, látóvá válik; mivel lát, cselekedni akar; mivel cselekszik, a jelen pillanatban cselekszik, így a megoldás most megy végbe. Vagyis a cselekvés, a mozgás és a haladás folytatódik ugyan, de ezek a dolgok önmagukba fordulnak, vagyis növekszik a most-tudat, a jelen pillanat tudata.

Sokan vontak magukhoz idegen energiát, ez tapadt rájuk, mert élethelyzetekkel nem tudtak megbirkózni, vagy úgy gondolták, hogy erre képtelenek. Lehetnek ezek társkapcsolati vagy munkahelyi gondok, családiak, sportegyletbeliek, melyekkel nem mernek szembeállni, hanem ezek elől és a döntések elől kitérnek. Haragot, gyűlöletet, agressziót vagy depressziót éreznek, mert a problémák nem megoldva, csak halogatva vannak. Ezzel idegen energiákat vonzanak magukhoz. A boldogtalanság és a gátlások a társkapcsolatban, vagy munkahelyi gondok, válthatják ki sötét erők odatolakodását, és azt, hogy ezek az ereik az embert próbára tegyék.

Még egyszer felteszem a kérdést, hogy megbizonyosodjam, jól értettem: Ha a személy itt és most megoldja a problémáját a társkapcsolatban, házasságában, a munkahelyén, a főnökével, vagy bátran megpályáz egy új munkahelyet, vagy kibékül ellenfelével, szeretettel, akkor a sötét lények is elhagyják őt, mert megállta a próbát, és megváltozott, pozitív értelemben?

Legtágabb értelemben igen. A terület, amelyre kérdésed utal, nagyon nagy. A balszerencse - az emberiség démona - maga a baleset, a szerencsétlenség. Az embereknek a szerencsét, a boldogságot kellene keresniük. Az Én boldogságát, a szilárdságot, az állandóságot.

Ebben a pillanatban, a földi nyüzsgés eseményei közepette, a Föld odáig jutott, hogy elért egy magasabb rezgésű energiaréteghez. Maga az emberiség elkíséri a Földet ebben a felemelkedésben, s most a magasabb tudatosodás szintjén kezdi elfoglalni a helyét. Ezért jönnek sokan világra médiumi tehetséggel és érzékenységgel, a tisztán látás, hallás és érzés képességével. Ám ebben még nem biztosak. Mivel a Föld átmegy a magasabb frekvencia terére, az ember is átmegy oda, és meg kell tanulnia ott járni. Ebben a helyzetben könnyen elveszíti a biztonságát, mert még nem tanult meg szilárdan állni mindkét lábán. Sokan álldogálnak egy lábon, fejüket égneк meresztve. Ebben a helyzetben nyújtózkodnak, és nem állnak biztosan. Sokat kell hát fáradoznia a kozmosznak, és magyaráznia nekik: *„Értsd meg, hogy a Földön vagy, és azért vagy a Földön, hogy földi legyél”*.

Sokak, akik jöttek és jönnek, akik az életben állnak, erre a képességre még nem tettek szert. Kiált tehát nekik a kozmosz és szólítgatja őket minden őrangyal: „Földeld magadat”. Nagyon lehetséges tehát, hogy sokak lába alól ki van húzva a talaj, és azok - mivel nem voltak leföldelve - depresszióban, azaz sötétségben landolnak, és fejüket kétsége esetén a fénybe tartják, hogy megtalálják a kiutat. A kijelentéssel, hogy a megszállás feloldódik, ha valaki működni kezd, és szeretettel megoldja konfliktusát, igazad van.

A szeretet azonban lehet megnevelő, heves érvényesítés is. Pedig mindennel összhangban kellene lennie. Csak akkor megoldó. Valamiről lemondani szeretetből nem feltétlenül feloldozó, nem oldja meg a problémát. Ha azonban valaki aktív és cselekszik, akkor valami teljesül, ez az ember a teljesülésben van. Ez egy a teljesülésbe vezető út.

Az utak annyira sokfélék, hogy a könyvek százait írták már róluk. Irányzat tekintetében igazad van, de a magyarázatot szeretném még valamelyest kibővíteni.

Kísérelj meg a jelenséget egy kicsit semlegesebben elképzelni: Lásd a megszálló lényt vizsgáztató angyalnak; ezt a fogalmat használtad az imént. Lásd szigorú tanárnak, aki a tanulót próbára teszi, hogy az megtorpan-e és ezzel tönkre akar menni, vagy viselkedés- és gon-

dolgozásmódján hajlandó-e változtatni. A sötét ragadvány működése ugyanakkor próbára teszi a megszállott személy környezetét, a munkahelyet, családot is, és ekkor az a kérdés, hogy a vizsgáló személy elbukik-e a kísértés előtt, hallgat-e a vizsgáztató angyal, a démon szavára, vagy sem. Ha a megszállott személy megváltoztatja az életét, eláll a félelmektől, vagy drogoktól, akkor a megszállottság valószínűleg megszűnik, mert feladatát - a vizsgáztatást - betöltötte, a vizsgáló helyesen döntött. Ez persze az életervtől is függ. Ha a próbára tett személy nem elég erős, akkor a megszállottság őt esetleg a halálba kergeti. Akkor a vizsgában megbukott. Ám azt se feledd, hogy ugyanakkor több angyal is van mellette, s egyikre sem hallgatott. Szabadon dönthetett. Mindenki maga választhat.

Senki sem mondhatja, hogy őrangyala hangját nem hallja - mindenki hallja. A legtöbben ezt aztán „rossz lelkiismeretnek” nevezik, és ebben a helyzetben pontosan tudják, hogy a jó ellen cselekedtek és a megszállóra, a démonra hallgattak. Az ember mindenkor rendelkezik a szabad akarral és szabadon dönthet!

Ha elhatározza, hogy abbahagyja a romboló viselkedést és gondolkodást, akkor más emberektől is kaphat segítséget. Vannak, akik el tudnak távolítani átkokat, és helyeket, házakat képesek megtisztítani idegen energiáktól. Óvatosságnak kell lenni azonban annál, amit ti ördögűzésnek (exorcizmusnak) neveztek. Az ördögűzés ismét erőszak. Ez nem sokat használ. Mivel az ördögűzésnél egy idegen személyt befolyásolnak, nem pedig a megszállottat, nagy a valószínűsége annak, hogy a démon visszatér és folytatja a szolgálatát. Csakis akkor hagyhatja ott a vizsgáztató erő a megszállott személyt, ha az maga dönt élete megváltoztatása mellett.

Ez csak szeretettel, a szereteten keresztül működik... És az ördögűzés nem szeretet.

Látod...! Az ördögűzés lehet nagyon goromba és heves. Gyakran visszahúzódik a megszálló erő, és nevet, mert a dolog ilyen módon

nem működik. A vizsgázó megpróbálja magát kivonni a vizsga alól, s hát ez nem lehetséges! A vonzás törvénye miatt a megszálló visszajön, amíg a vizsgázóban ott van félelem. A félelem vonzza a sötétet. A megértés és a szeretet tudja feloldani. Ám ahhoz tudásra van szükség, hogy az ember bánni is tudjon vele. Azért írsz könyveket, hogy a sötétségre világosságot vessél.

Nézd csak más oldalról is: Lásd a szolgálatot, amit a sötét erő tesz neked. Ne feledd: mindig adásról és kapásról van szó. Ha a vizsgázó vállalja a próbatételt, akkor kap is valamit. Hasonlítsd ezt egy nagy harcshoz. Amikor az karddal a kézben az ellenféllel viaskodik, akkor magát is edzi. Egyszerű ellenfelekkel kezdi, és egyre erősebbeket választ. És minél erősebb lesz ő, annál erősebbek az ellenfelei is. Ellenfelei révén emelkedik, egyre bátrabb, mind jobban harcol, és így nő a dicsősége.

Ez egy harci példa. Ugyanez van a másik oldalon, a békétűrésnél is. Könnyű megbocsátani valakinek, aki csak kevés kárt okozott. Ám minél fájdalmasabb a sértés, annál nehezebb a megbocsátás is. Ha azonban neked sikerül nehéz helyzetekben is megbocsátani és továbblépni, akkor fokozódik a világosság benned, nő az isteni mag benned, s bárhová megy, a fény megy veled, és az emberek ezt érzik!

Nos, szeretnék visszatérni saját tevékenységed területére. Van dolgod neked ezekkel a sötét lényekkel, a démonokkal? Mondok egy példát: Elhozol egy lelket, kórházból, vagy balesetnél, vagy büntett következtében, és a lelken ül egy megszálló, aki ezt a lelket esetleg maga hozta ebbe a helyzetbe a kijelentéssel: „Döfd le, öld meg...”

Ezt hogyan kezeled? Megoldódik a megszállás? Mit teszel, ha a megszálló még ott van, amikor a lelket elhozod?

A megszálló gyakran van még ott. Megszállás a legszűkebb keretek között is lehetséges, például ha hozzátartozók ott ülnek és sírnak. Ilyenkor elveszem a gyászt, mely az elhunyt emberben van, félrevonom, hogy a lélek hazamehessen. Azaz itt megszüntetem a meg-

szállást tényét a leieknél, szeretettel. Mivel ezt szeretettel oszlatom el, hirtelen hiányzik, s így gyakran a veszteség érzete erősödik a hátramaradottaknál, ami a gyászt erősíti. Ez egy frekvenciaprobléma, melynek további kezelése nem az én dolgom. Ezt szabad továbbadnom a hátramaradottak szellemi vezetőinek, az ő őrangyaláiknak.

Ha egy büntett megszállottság révén jött létre, mert a vizsgáló - ve-
gyük úgy - megbukott, veszített, akkor a démon kijelenti: „győz-
tem”. A démon győzhetett, de az ember nem feltétlenül vesztes. Itt nehéz átmenetet teremteni, hidat verni a világosságához. Itt isteni tanácsra van szükség ahhoz, hogyan kell eljárni. Érdekes módon ilyenkor gyakran csatlakozik hozzám a *kegyelem angyala*. A kegyelem angyala, az isteniség fényessége, mely engem is át tud áramolni, megjelenésemkor beburkolja azt, akit el akarok vinni. Ekkor hármas beszélgetés alakul ki. Ez a háromság. Ez az isteni lét működési őseivé. Ilyen esetekben könnyen lehet, hogy az elmenni készülő kap még egy esélyt, az ismétlés kegyelmében részesül. Ez az isteni szempont legmagasságosabb nézete - a szeretet. Ha a kegyelem angyala nem jön, akkor én oldom fel a megszállottságot, mert én „kegyetlen” vagyok. Feloldozok, mert ez a feladatom az isteniség megbízásából.

Tehát te megszüntetted a kapcsolatot.

Megszüntetem.

És a démon? Visszavonul?

Elválasztok, megszüntetem a kapcsolatot, hogy a lélek megszabaduljon a tehertől. A terhet, a démont, félrehúszom, saját kezemmel, mely kardként hat és elválaszt. Félrehúszom, és a lelket elválasztom tőle. Ám lásd, hogy én sem vagyok tökéletes, mert én nem vagyok Isten. Meglehet tehát, hogy a démon egyes részei annyira összeszővődnek a lélek részeivel, hogy gyógyító erőre lesz szükség. A lelket ilyenkor nagyrészt elviszem a világosság birodalmába, de egy mara-

déka, amelyen a démon tapad, amit nem tudok eloldani, egy ideig még a földiségben marad. Ezeket a lélekrészeket aztán földsúlyúnak lehet mondani, földhözkött szellemlénynek lehet nevezni, aki egy darabig még a földiségben botladozik. A ti bolygótok érzékeny lényei számára ez ám lehet csapda is, mert ez a tévelygő, kóválygó gyakran keres magának egy érzékeny, szellemileg rugalmas embert, így keletkezhetnek összegabalyodások és behálózások. Ilyen esetekben a védő kísérő, az őrangyal szeretete és jósága kell a probléma rendbe hozásához. Ez nem jelenti ebben az esetben az én tehetetlenségemet, hanem itt olyan finom összefonódások létezhetnek, amiket nem tudok egyedül megoldani. Segítségre van szükségem. Lehetséges tehát, hogy - a ti szavaitokkal kifejezve - földhözkött lélekszövet marad vissza. Ennél az isten-nézet fog közreműködni, hogy ezt a problémát megszüntesse. A földi időszámítás csupán rövid rezdülés, kozmikus szempontból nem számít, hogy a probléma mikor szűnik meg, a gubanc előbb vagy utóbb mindenképpen megoldódik. A földiségben sok évig tarthat, de a kozmikusban ez rövid idő. Ha én magam valóban nem tudom megoldani, akkor az isteni nézet oldja meg. Hasonlítsd ezt egy anya segítségéhez, aki mellém áll. Ha én nem tudom, átadom anyámnak - ő megteszi.

Ezek a földhözkött lélektöredékek azok, akiket az ember szellemeknek vagy kísérteteknek nevez?

Lehetséges, persze. Mivel a lény botladozik, nem gördülékenyen mozog. Gömbszerűsége tojásdad formájúra nyúlik. Inoghat úgy, mint egy bűgőcsiga, mint a huzat, mint a szélvihar, és a bűgőcsiga-szerű dülöngélés miatt keletkezhet kopogás vagy csapkodás hangja. A lélektöredékeket a legtöbb esetben átadom az isteniségnek, s ezt a dolgot akkor annak kell megoldania. Ha tehát eszedbe juttatod isteni jellegedet, akkor ezeket a jelenségeket, a földhözkött lélektöredékeket a benned lévő isteniséggel feloszlathatod - a benned lévő Istennel és a vele való kapcsolattal. A töredéket megtöltöd fény-nyel, s így az azonnal feloszlik. Egyes esetekben a lélektöredék annyira súlyos, hogy a te erőd nem elég, ahogyan bizonyos súlyt

már nem bírsz megemelni. Mihelyt azonban ti, emberek is magasabb szférákba fejlődtek, jobban fogtok tudni majd feloszlatni, ilyen problémákat megoldani.

Mi a helyzet általában a kísértetekkel? Az ember ellátogat például egy kastélyba, és látja ott annak volt tulajdonosát, aki ott halt meg. Médiumi adottságú emberek, érzékenyek látják a személyt ködösen, gyakran az akkori ruházatban, s ezt közlik másokkal.

Mi az oka ennek a földhözragadtságnak, és mit lehet tenni az ilyen lelkek felszabadítása vagy megváltása érdekében? Ezek a lelkek nem hajlandók az őrangyalukra vagy terád hallgatni?

Ezt ti nem értitek meg egykönnyen. Megpróbálom elmagyarázni. A földi rendszer háromrészes: test, lélek és szellem. A szellem kommunikál a lélekkel, azaz a szellem feltölti a lelket. A lélek tölti meg és veszi körül a testet, a húst. Minél mélyebben van lehorgonyozva a szellem és a lélek a testben, annál messzebbre terjed a testi jelenlég. Minél mélyebben benne van a lélekben a szellem, annál terjedelmesebb a szellem.

Megtörténhet tehát, hogy ha gyermekedet erősen ösztönzöd és támogatod, akkor gyönyörűen fejlődik, és bizonyos területeken önállósodik. Szóval jó dolga van. Ugyanígy ha az isteni nézet, meleg szeretettel, a testben és a lélekben aktív, akkor a test az ő tevékenységének területén önállósodik, ahogyan a lélek is önállóbb lesz. Azaz nekik túl jó dolguk van.

Ilyen esetekben a lelket elhozom ugyan, de az érzelmi összetartozás miatt bizonyos lélekrészek ködfelhősen visszamaradnak. Képzeld el a lelket, mint árnyszerű képződményt, melyből ködfoszlányok és szálak állnak ki.

Lehet tehát, hogy a lélek a testben önállósodott bizonyos mértékig, és környezetét továbbra is szívesen megosztaná a testtel. Amikor a lelket kiveszem a testből, akkor a test és a lélek barátsága, kapcsolata és együttműködése annyira szoros, hogy egyes lélekködök továbbra is ott lebegnek az eddigi életben. Ugyanis amikor a lelket elhozom, akkor az úgynevezett lélekfonalak, szálak erősen tapadnak

a testhez, a húshoz, és nem el oldódnak, hanem el szakadnak. Emiatt az elmúlt élet részletei továbbra is tudatosak a tartózkodás és tevékenység helyén.

Ezért történhet meg egy régi házban, ahol mondjuk a konyhában tartózkodsz, hogy hirtelen megérzed a nagymama jelenlétét, érzed az illatát, vagy kopogtatni hallod, esetleg lépéseket hallasz a felső emeleten, noha a ház üres.

Ez azért van, mert a szálak szakadtak, oldódás helyett. A kapcsolatok nem bomlottak fel helyesen, hanem a test önállósodása miatt elszakadtak.

Ezt a dolgot megoldani a legtöbb esetben könnyű. Ám ilyenkor nem a fénybe kell küldeni őket, mert onnan jövök én, és ott már voltak egyszer, most azonban elszakadtak. Olyanok, mint a hirtelen haragú emberek, vagy a gyerekek. Meg kell nekik magyarázni. Ilyen esetben kapcsolatba kell lépned velem, mert ez az én feladatom. Nekik pedig meg kell mondanod: az idő lejárt, a földi szakasz, fejlődés véget ért, rá kell térni a hazaútra. Ezeknek a lélekrészeknek világossá és érthetővé kell tenni, hogy a földhöz tartozó dolgokkal kapkodnak a fény után. Emberköntösben, embertestben ehhez magasabb, tudatosabb szellemiség szükséges. Mert egyébként mit mondhat az neked, hogy ezen tevékenységed közepette a lélekszalagok egyszer csak a nyakad köré tekeredhetnek, s szorgoskodásod közepette beléd fojthatják a szuszt. Vagy mit jelent az, hogy megterhelnek téged? Az ebben fáradozónak tehát mindkét lábbal szilárdan a földön kell állnia, csakis úgy dolgozhat ilyen értelemben, ha abszolút biztos, hogy a világosság ott van őbenne és őnála. Ilyen kiűzéseket és eloldozásokat gyakran végeznek kiképzetlen emberek, akik aztán emiatt „meg vannak babonázva”. Mivel a bolyongó lélektényezők nincsenek helyesen feloldozva, belekapaszkodnak az emberbe. Nagyon fontos tehát ezeknek a lélektényezőknek mindezt világosan megmagyarázni.

Most azt kérdezhetnéd: *Ha már isteniek, akkor Isten nem tudna-e rájuk mennydörögni, ezeket a telekrészeket - hiszen az ő részei -parancssal magához inteni.* Ám nézd ezeket szinte gyermekeknek, isteni

gyerekeknek, akik nem cselekedhetnek másképp, jobban, és ezt a tapasztalatot is meg kell tenniük. Hozzátartozik a tanulási folyamathoz.

Mi a helyzet az évszázadok óta elhunyt személyek lelkéivel? Ők miért nem lettek feloldozva?

Mert a lélek úgy döntött. Ahogyan mondtam, a lélek döntheti el, hogy mit akar, világosságot vagy sötétséget, helyben maradást vagy továbbfejlődést. Ha egy lélek súlyos földhözköttöttség miatt például egy épületben ragadt, akkor azt bizonyára ő akarta így. Más lehetőségeket az imént soroltam fel.

Ha egy lélek saját akaratából marad kötött, akkor is ismételten eljönnek hozzá fénylények, az őrangyal, Vagy más lények a világosságból, és mondogatják neki, hogy „gyere már velünk"! Ám ha a léleknek nem akaródzik, akkor egy ideig megint nyugton hagyják.

Egy ilyen lélek emberként olykor egész életén át abban az épületben lakott, amelytől nem akar megválni. Esetleg a család nem akarja elengedni. Lehet irigy is, vagy haragos, hogy az épület más tulajdonos kezébe került. Vagy a lélek egy földi személytől nem tud, nem akar megválni, társától, leányától, unokájától. Viszont a gyermek ettől szenved, mert ez is bizonyos megszállás. Az elhunyt nagyapa lelke az unokáját persze nem akarja bántani, mégis akadályozza a gyermeket a szabad fejlődésben. A gyermek még hozzá bele is betegedhet ebbe - testileg vagy lelkileg.

Lehetséges az is, hogy egy szellem vagy kísértet egy eltévedt lélek? Az eltévedés talán nem a helyes meghatározás. A lélek esetleg nem látja az őrangyalát, vagy nem is akarja látni?

Nem akarja és nem hajlandó... A választott helyen akar maradni. Ez a lélek szabad akarata. Sok olyan hely van, ahol ilyen lelkek élnek. De ezek mind földhözragadtak.

Ez érdekes téma, melyhez saját élményem is fűződik. Vannak régi helyek, mindenekelőtt nagy csaták helyei, ahol rövid idő alatt sokan haltak meg, részben egyszerre, mondjuk bombatámadáskor, vagy természeti katasztrófák során. Szerintem ezek a lelkek nem vették észre, hogy a testüket elveszítették, tehát meghaltak. Véleményem szerint azért, mert egyszerre sokan mentek ki a testből és ekkor sok más lelket is láttak. Nekik nem tudatos, hogy már nincsenek testben. Lehetséges ez?

Helyes elgondolás. Ezek a lelkek egy darabig haláluk helyén bolyongnak, de sem engem, sem az őrangyalt nem akarják látni, nem akarják elhinni, hogy meghaltak. Bolyonganak és viaskodnak tovább, felkeresik rokonaikat, és hazaérve csodálkoznak, hogy őket senki sem látja, mert - ugye - meghaltak... Ám őket is megszólítják a fény lényei, és egymás után valamennyiüket magasabb rezgésű területekre kalauzolják. Szükség esetén itt a kegyelem angyala jár el.

Bocsásd meg a félbeszakítást, de te nem egészen húsz évvel ezelőtt megélted velem, ahogy a fának csapódtam a piros autómmal. Akkor talán tíz percig voltam testemen kívül, lebegtem nyolc vagy tíz méterrel a baleset helye fölött, nézegetve a jelenetet. Eltartott egy darabig, amíg észrevettem, hogy ott lent az autóban az én testem fekszik. Ha pedig nem hallatszott volna az őrangyal hangja, hogy térjek észre, akkor aligha tudtam volna, hogy mi történik. Akkor jeleneteket láttam az életemből, gyerekkoromból, de korábbi életeimből is...

Pontosan. A lelkeket bizonyos idő után - mint nálad is - felkarolják, megszólítják, és állapotukra felhívják a figyelmüket. Te akkor nem voltál halott, csak kívül kerültél a testeden, s ez figyelmeztetés volt, hogy ha nem változtatsz az életeden, akkor hamarosan új testet választhatsz.

A lelkeket összehozzák a lélekcsaládjával, s aztán általában először is a regenerálódás állapotába helyezik őket. Azután lesz szó arról, hogy a lélek mit akar, vagy mit nem. Itt is a lélek szabad akarata mérvadó.

De még egyszer: Egyetlen lélek sem megy veszendőbe, akkor sem, ha ezer évig lakik egy kastélyban...

Emlékszem még egy helyre a Limes-nél, ahol ma is harcolnak... Ott jártam tisztánlátókkal, és ők mindannyian látták a halottakat.

Ahogy elmondtam, az angyalok jönnek, és el akarják vezetni a lelkeket. De ha azok tovább akarnak ott verekedni, akkor képzeletben küzdhetnek tovább.

Tud-e itt ember segíteni, például imádkozással?

Az imádkozás mindig segíthet. Hívjál engem, ahogyan korábban ecseteltem. De ez nem sürgős.

Ám egy csatatéren más energiák kerengnek, mint egy várkisaszszonynál, aki egyedül szállong egy várkastélyban. Háborús eseménynél mindig a sötét energia van túlsúlyban, és ott óvatosnak kell lenni.

Minden az ott összesereglett lelkek összekapcsolódásaitól függ. Hasonló a helyzet, amikor ketten párbajoznak, és egyszerre halnak meg. Ezek is össze vannak láncolódva.

Ilyenkor mindig kapnak megoldási javaslatot, hogy ez a két lélek feloldozhassa energetikai és érzelmi összeköttetését. Különböző feloldozási programokat tárnak eléjük, hogy a konfliktus szellemi szinten is megoldódjon, és a lelkek továbbmehessenek. »

Ilyesmi van olyan embereknél is, akik „fojtogató szerelemben” élnek. Azok ketten ezt szeretetnek vagy szerelemnek nevezik ugyan, de annyira korlátozzák egymást, hogy nem haladnak már eltervezett sorsuk útján. Szeretni vélik egymást, de az már csak szokás, menekülés a saját feladat elől, és ragaszkodás viselkedés-mintákhoz. Ez is összekapcsolódás, és, noha nem háború, a lélek fejlődését gátolja.

Hasonló a helyzet közös öngyilkosságnál: „Ha én meghalok, neked is meg kell halnod...” Az emberiség történetében ez gyakran meg-

esett már. Vagy egy apa, egy anya kioltja a családja életét. Látod? Tett valamit - kioltott... Egy életforma eltörlésére vetemedett, és ez is összeláncolódás. Ez egy nagyon érdekes téma, s ha akarod, legközelebb jobban elmélyülhetünk benne.

Ám fontos, hogy ezeknél a dolgoknál ne általánosítsunk, ne ítélkezzünk! Minden helyzet más és más, és minden léleknek, mely valahol megreked, megvan az ő saját története!

Nem a vétkeket kell megállapítani, hanem megoldásokat kell keresni!

Az ember túl hamar ítél. Például természeti katasztrófáknál. Azt mondják, szegény emberek és ártatlan utazók estek áldozatul. Ám, hogy ezeken a helyeken az emberek mit tettek egymással, milyen karmikus összeköttetések állnak fenn, mit tettek például gyermekekkel (*pedofília. A szerző megj.*), azt a dologgal nem látják összefüggésben.

Azért olyan fontos a mi beszélgetésünk, mert én neked a másik oldalt is megmutatom. Sok olvasód nem lát rá az egészre, amit mutatni szeretnél, hanem kiragad valami részletet, hogy azzal a saját világnézetét igazoltassa. Sokan hoznak ítéletet és találnak egy gonoszt, aki ellen küzdeni kell. Beszélgetésünk ahhoz járuljon hozzá, hogy az ilyen előítéleteket megszüntessünk az élet különböző szempontjainak a derengő megértése révén.

Sokan nem fognak egyetérteni azzal, amit beszélgetésünkkel napvilágra hozol, mert a régi, kényelmessé vált gondolkozási mintákat nem hajlandók elereszteni. Nekik te vagy a gonosz, mert megpróbálsz a régit megkérdőjelezni és újat felkínálni.

Nekem is ez a gondom. Munkámat félreismerik, félnek tőlem, vagy haragszanak rám, mert elhozom a lelkeiket - noha ebben úgy egyeztünk meg. Velem úgyszólván szóbeli megegyezést kötöttek a lélek szintjén, részemről betartom a szerződést, és a megbeszélrt időpontban eljövök. De nem minden lélek akar is akkor elmenni... És a végén rám haragszanak. De ezzel én jól elvagyok... (*nevet*)

Vedd tehát éppoly higgadtan, ha téged megtámadnak. Tudod, hogy jó hátvéded van... (*megint nevet*)

Vannak jó emberek, és vannak-e gonoszak? Vannak-e jó lelkek, és vannak gonoszok? Azért kérdezek, mert egyes gyerekek az általános légyszárny- és pókláb-kitépésnél továbbmennek, kéjes örömmel kínoznak állatokat, kiszúrják a szemüket, eltörik a lábukat. Ez akkor megszállottság, vagy az ilyen lélek a gonosztól, a sötétből származik?

Ezt gyakran a megtestesülés szintje szabja meg. Az inkarnációk sora életről életre erősen változhat. Legutóbbi életében a gyerek lehetett emberevő, vagy sebész, aki az új testet kutatásra használja. Amit a gyerek tesz, az megfelel elmúlt élete sebészkedésének. Lehet ez egy kutató ösztön, mely nincsen megértéssel az élet iránt. Ami első pillantásra hidegvérnek néz ki, az lehet a fájdalom nem-értése. Lehet a személy távoli bolygóról való, aki első ízben van a Földön, és mindezt most fedezi fel - mint valami kutató. Ezáltal fedezi fel, hogy a test fájdalmat érez - az állat teste is.

Kérdésem, hogy vannak-e jóemberek és rosszak, túllépi az én tudatomat. Ezt én nem tudom. A cselekvés az, ami jó vagy rossz, - a pillanat, nem maga az ember. A démoni a pillanatban cselekszik. Em-lített példában nagyon lehetséges, hogy a kis gonoszban vannak ördögi vonások. Ám figyelmeztetek - és nagyon komolyan -, ne ábrázold az embert mélyebben. Azt mondani, hogy egy gyerekben a sötétség munkál, feleleveníti a régi félelmeket, melyek boszorkányüldözéshez és egyházi visszaélésekhez vezettek.

Mégis tedd fel magadnak a kérdést, miért inkarnál egy sötét lény? Miért jelennek meg démoni erők a Földön? Azért, mert emberek akarnak lenni és továbbfejlődni az inkarnációk során. Sötét eredetűek ugyan, de a fény felé akarnak fejlődni, azért jönnek ide. így már más a helyzet. Ebből a szempontból az eredmény számít, a fejlődés. És hát a fejlődésnek van egy kezdete, ahonnan elindul.

Ha a magasabb lét evolúciója szempontjából nézed, a Földről, akkor számodra kegyetlennek tűnhet. Ám annak, aki így jön, az első lépés az ő fejlődésében.

Az érdekelné engem, hogy ismeretes-e számodra az a személy, akit a Földön Jézusnak ismerünk?

Jézus hasonló egy országgyűlési képviselőhöz, ami azt jelenti, hogy sokat vitatkoznak felőle. Sok krisztus-erőt viselt magán. Ám alakjába sok mindent belemagyaráztak, és belemagyaráznak ma is. Korának emberei nagy szükségben éltek, és alkottak maguknak egy vértanút, hogy nagyobbakká és ismertebbekké váljanak.

Ami Jézus körül kialakult, az nem az ő munkásságának köszönhető. Ami ma létezik, az egyházi képződmény, melyet a hatalom felépítésére használtak. Maga Jézus nem az volt, ahogyan ma ábrázolják. Ember volt, fényt kellett hoznia és tágabb tudatot kialakítania. Erős médiumsággal, érzékenységgel és éles ésszel volt megáldva, de emberségét kihasználták valaminek a felépítéséhez. Valóban magasságos fénylény volt, és megvolt a feladata, de emberként jött.

Az egyház ebből hatalmi rendszert teremtett, felépített egy csalóka képet, hogy az embereknek bemagyarázza a szenvedést, a mártírságot, hogy azt mondhassa: a szenvedésből tanulunk. Ezt évszázadokon át beadták az embereknek. Ez az egyházi tudat bástyája. Itt leigázás keletkezett, a parasztok jobbágyi állapota. Erre épült az egyházak pompája. Senkit nem izgatott, ha egy katedrális építkezésénél sokan életüket vesztették. Jézus ezt soha sem akarta, ez neki soha sem tetszett volna. Itt egy embert kihasználtak.

Jézus gondolata azonban jó volt, mert így született a kereszténység, a krisztuserő, ezen a bolygón. Az ember így tudta meg, hogy az isteniségen kívül a krisztuserő dolgozik. Önmagán kívül Isten nem cselekvőképes. Küldi tehát az erőket: Krisztust - az angyalok energiáját.

Miért jött 8 a Földnek éppen ezen a részén, és miért ehhez a néphez?

Ez próbatétel volt azon a helyen azoknak az embereknek. Szeretniük kellett volna őt. A próbát nem állták ki, megbuktak. A vizsgát nem voltak hajlandók letenni, ezért megtagadták őt. Ennek ellenére választott népének sok tagja hisz abban, amit Jézus tanított. Fénye

nem aludt ki, ha el is telt kétezer év. És gondold meg, épp attól, hogy el akarták őt tüntetni, lett híres az egész világon, és terjedt el tanítása az egész Földön, annak ellenére, hogy megtagadták.

Tudod, a megtagadott világosság is világít, ha háromszáz évbe telik is, míg feldereng.

Látod, milyen finom szöttek az Alkotó hálója, és hogyan tartja össze a világmindenséget? Semmi sem történik ok nélkül, és minden sötétben van valami kis fény. Mindennek megvan az értelme. És aki egy vizsgát ki akar kerülni, azt annál erősebben állítják elébe...

A lélek, aki egykor Jézus volt, megtestesül-e újra?

Ez az erő, a krisztuserő jön, és évek óta itt jár már. Ám ez a krisztuserő nem Jézus képében jelenik meg, hanem minden emberben. Mindenki tud lenni, aki kész szeretetet és erőt tartani, vinni a szívében. Járni fognak a Földön olyanok, akik ebből az üdvösségből többet birtokolnak, akik többet tudnak elviselni másoknál. Olyan egyedülálló, magányos, ember, egy messiás, aki Jézus, egy úgynevezett Megváltó alakjában járna újra a Földön, nem lesz többé, mert ezúttal ez mindenkit érint.

Lehetnek vallási vezetők a jónak a szolgálatában, akik embereket gyűjtenek maguk köré; ám ezekben és milliókban benne lesz az erő, amellyel elkezdik elhagyni a földbolygót az isteniség irányában. Kíváncsú, hogy egyre több ember viselje, hordozza magában a krisztuserőt. Ez esőként fog az emberekbe hullani. Lásd a krisztuserőt felhőnek, esőfelhőnek. Krisztus ereje elkezdi esőként az emberekbe hullani. Aki kinyitja a száját, az ihatja ezt a vizet; ezekbe a krisztuserő lelkét lehel.

Ezt a nézetet megélheted a fény-éjet legmagasabb szintjein. Ha a krisztuserőt felveszed magadba és szívedet megnyitod a szeretetnek, akkor eléred a te tudatodban, hogy az isteniség szeme, az Istenszem végre nézhet általad, rajtad keresztül. Ha van erőd meggyújtani az isteni tüzet, ezt hagyod felizzani és világítani, akkor a krisztuserő képessé tesz téged arra, hogy az isteniség rajtad keresztül lássa a világot.

Akkor sikerült neked felfejlődni az evolúcióban. Ahhoz, hogy ez viszont nem csak egyesek kiváltságos képessége legyen, hanem sokaké, ez az erő kezdi szétesztani magát, és behatolni azokba, akik készek erre.

Ez az alakulásnak már régóta tartó, hosszú folyamata a Földön. Mindez pedig azért történik, mert a Föld átváltja a frekvencia-szintjét.

Mi emberek azt mondjuk, hogy a Halak korszakából a Vízöntő korszakára váltunk át.

Ez a ti földi elképzeléseitek. De erre a témára szeretnék kitérni. Ismerd fel, hogy a hal nem ember, a vízöntő azonban igenis félig ember, ennek jelentése az, hogy az önállóság és a tudatosság fokozódik. Ez most történik, mert átmeneti időket élünk. Most sokakat kell az istenerőnek megöntöznie, hogy sokan élhessenek a kozmikus tudat képességével. Ezért nagyon sok munkám lesz a változás angyalaként, a halál angyalaként, és sokak életét elveszem, hogy a Föld könnyebben elvégezhesse a felemelkedést, mint bármikor is, mégpedig azokkal a lelkekkel, akik rajta vannak.

Akik ezt nem tudják követni, azoknak segítek egy még alacsonyabb rétegbe menni. Ám akik földiek, és ezt vállalják, ezen együttműködnek, azok a Földön maradnak. Akik viszont nagyobb könnyebbségre tettek szert, és a földiségből ki tudnak emelkedni, azokat besegítem a világosság birodalmába.

Pontosan ezek azok *-n* testek, amelyeket akkor feloszlatok és visszadok a fénybirodalomnak, hogy visszamehessenek a bolygói eredethez, az út kiindulópontjához, ahonnan egykor elindultatok, hogy elhatoljatok a Földre. Emiatt testeteket mindenképpen át kell vennem és fel kell őrlőnöm. Porrá lesznek, hogy visszaadhassam a világosságnak. Mert ahová mentek - gondold át ezt - a testnek ezt a lomhaságát nem vihetitek magatokkal. Új testetek lesz, új szerkezetű. Finomabb és más szövésű. A régi testet nem vihetitek fel egy magasabb tudatsíkra, azért okoz oly sok halálesetet a Föld viharos-

sága is. Azért, hogy ezek a régi szerkezetű testek ne járjanak már a Földön.

Az idők fordulópontja eljött, s így a testszerkezeteknek is meg kell változniuk. Új testeket szőnek. Ezt neked tudnod kellene. Nem írtad-e azt a könyvet az új idők és az új gyermekek miatt? Épp ezen a ponton vagyunk, és ez a nagy nehézség is, mert az emberek, akik egyoldalúan az anyagnak szentelik magukat, ezt nem akarják majd elismerni. Meg akarják tartani a húsukat, az anyagot. Így aztán én elveszem tőlük a húst, szétmorzsolom azt, és máshol építem fel újra, ahol aztán élhetnek. Szóval a Földön meghalnak és egy másik bolygón születnek újra, ott, ahol azoknak a lelkeknek szabad inkarnálniuk, melyek nem akarnak gyarapodni, hanem az anyagjátékát akarják tovább játszani.

Jelenleg úgy szól a határozat, hogy az emberiséget három részre osztják. Az emberek egy része elmegy - de nem lefelé -, mert az új Földön, a transzformált Földön nem tudja tartani magát, mert az a Föld túl magasan rezeg az ilyen ember számára. Ezeknek az embereknek a lelkei olyan szintre mennek, ami nekik való. Ez egy másik, alacsonyabb rezgésű bolygó lesz.

A másik rész a Földön marad, és csodás időket ér meg. A harmadik rész pedig olyanokból áll, mint te is; ezek ismét távoznak.

Még sokan fognak elmenni. Az idő, amit itt tartózkodásra választottatok, nem kellemes, csak vidám kedéllyel és sok humorral lehet elviselni, így sikerül a korlátozottságon túltenni magatokat. Akkor jó.

Lehet ezek szerint azt mondani, hogy a krisztuserő (vagy „keresztényerő”, ahogyan te nevezed) az Ősalkotó szeretetereje?

Egyrészt igen. De az akkor a férfi lenne, vagy a nő? Hiányzik a női tényező. Mivel a krisztuserő, a keresztényerő az istenin kívül van, belsőleg nem olyan tiszta, mint az istenerő. Azaz ha Isten önmagában százszázalékosan önmaga világossága, akkor a krisztuserő isteni

ugyan, de nem százszázalékosan világos, egyébként ugyanis maga Isten lenne.

A krisztuserő az isteniség szeretetereje önmagán kívül. Mivel azonban kívül van, az isteniségen kívül, kell neki ellenpólus - a női. Az egyház ezt Mária-erőnek nevezte el - nekem nem adtak nevet. A Mária-erő a szív ereje, a krisztuserő a szeretet.

Vedd tehát Jézust és Mária Magdalénát férfinek és nőnek. Összességében a keresztény, a szeretet, az isteniség kitüremlése, kisugárzódása. Ez az isteni lét első foka, mert férfi és nő, plusz és mínusz a legnagyobb tökéletességben. Ez alatt jön minden szellemi lény, egészen a kemény anyagig.

Ebből a szempontból a te elképzelésed teljesen helyes, de soha se feledd: ez az erő az isteniségen kívül van. Ezért a krisztuserőt nem szabad Istennel azonosítanod. Mert ha Isten lenne, akkor önmagában lenne. Ám az istenin kívül van, az istenegységnek az a teljesítménye, hogy önmagát besűríti. A krisztuserő tömörített istenerő, emiatt hatékony, tevékeny lehet.

Ha ennek az anyagnak, a krisztuserőnek egy cseppje elér téged, akkor te hatékony lehetsz; ez az erő átfolyik rajtad, és rajtad keresztül hat. A „keresztény”, a Krisztus szövetkezik a lélekkel, hogy a testet mozgatva cselekedhessek.

Az előbb azt mondtad, hogy inkarnálnak sötét erők. Legalább kétezer éve létezik a jövőndőlés, hogy a mi időnkben megszületik a Földön az úgynevezett antikrisztus, az ördög megtestesülése úgyszólván, és itt a Földön tudatosan működni fog, hogy világaluralmat rendezzen be az ő kényurasága alatt. Ez csak mítosz, vagy megfelel a valóságnak?

Ez a mostani történet. Emlékezz az isteni törvényekre! Létem egyszerűségében kijelentettem neked: minden élet őstörvénye a súrlódás, hogy teljesülés történjen, hogy valami teljesüljön - adás és elfogadás. Ha most aztán jön a fény, a keresztényerő, és belecsepeg az emberiségbe, akkor az antikrisztus is itt lesz. Ennek lehetnek különböző nézetei, azaz a mi szempontunkból azt mondhatod: „A gonosz közeledik!”, és valaki uralkodik.

Ha ez az uralkodó az isteniség lenne, akkor az áldás volna. De az isteniség nem lesz egyedül, a nem isteni is jelen lesz, mert ti a Földön a kettősségben vagytok - lent, mint a fent, mint fekete és fehér. Így hát a Földön benne vagytok a keresztény és az ellenkeresztény rezgésben is. Ez a fejlődés esélye, az evolúció menete, az adás és kapás, mert ezek között van a súrlódás - a teljesülés.

Az antikrisztus tehát tény. Ezzel a démon születése is tény. Ahol világosság van, ott a törvény szerint, van árnyék is. Ez kényszerűség. És bizonyos tekintetben a nagy esély is, a fejlődés motorja. Mint a villamosságban, ahol van plusz és mínusz, ott van áram, elektromosság. A szellemiben pedig a poláris erők fejlődést eszközölnek ki súrlódás által.

Ez a lény megtestesült-e már, és készül-e a hatalom átvételére?

Ez a lény létezésben van, inkarnált. Ez a lény létezik, de nem személyiség, ne lásd csupán egyetlen lénynak. Ezt a lényt lásd az egésznek a szerkezetében, a struktúrájában. Ha eljut feladata csúcára, akkor fejként áll mindennek a tetején, de az emberiségnek az lesz az előnye, hogy ő csak egy paprikajancsi, melynek zsinórjait sokan húzgálják. A paprikajancsiság nem azt jelenti, hogy semmit sem tud, semmihez sem ért, hanem a hatalmi apparátus őalatta nagy és erős. Az alattvalói közül senki sem akar lemondani, mindenki dönteni akar, mindenki meg akarja sütögetni a maga peccsenyijét. A csúcson egy bábu lesz tehát, akit viszont sok kéz mozgat.

Az antikrisztus nem lesz egyedül. Ahogyan a krisztuserő sokakban megszületik, úgy az antikrisztus sem lesz csak egy valakiben, mert ez nem tudna megfelelni egy fejlődés keletkeztetésének. Hamis súrlódás keletkezne, illetve a súrlódás nem tudna rendesen elkezdődni, nem tudna fejlődésbe lendülni. Mint valami ország vezetésében, ahol az előljáró beszél, de szavai az alatta lévőktől származnak, mint a földi pápánál, aki azt mondja, amit a bíborosok suttognak a fülébe.

Ez fájdalmas lesz. A főnök olyan szavakat ejt ki, amit alattvalói mondanak neki, s amiből ő semmit sem ért. A dolgok ebbe az

irányba haladnak. Mindig is az lesz a nagy veszélye a politikai és gazdasági gondolkodásnak: énközpontúságának tündöklésében a felső, a főnök - és ott ül a testet öltött démon - azt hiszi, hogy ő vezet, de őt az áramlatok viszik, ahogyan te az isteni tudatban, az isteni erő áramlatában vagy.

Ez a másik oldal. Vedd ezt ellentétnek. Közöttük a súrlódás, a szikrák. És épp ezek a szikrák, ez a súrlódás kelti a csattanást. Hasonló ez az ősrobbanáshoz, amikor minden kiáradt az isteniből. Most azonban itt fog csattanni. A szikra most a Földön is lesz - ez lesz az összeomlás a Földön.

A robbanás minden szinten megtörténik - a természetben, a politikában, a gazdaságban, az iparban, a munkaerőpiacon, a vallásokban, a családban; és mindenekelőtt magában minden emberben!

Volt politikai robbanás Napóleon idejében, volt egy Bismarck idejében, és annak az idejében akit ti Adolfnak neveztek, egészen Bush-ig. Ám ők mind azoknak a bábjai voltak, akik a pénzt adták nekik, és hátulról a fülükbe suttoztak.

Ezek a háttérben álló férfiak egyengetik az antikrisztus útját, és akarnak abból hasznot hajtani. De meg fognak lepődni, mert nem ismerik annak az igazi mivoltát. Vannak kívánságaik, elvárásaik ezzel az erővel, ezzel a csokorba fogott, megtestesült energiával szemben. A lucifererőt ismerem kezdettől fogva, és kíváncsian várom, hogy az emberek hogyan fogják kezelni.

A fiadnak egyszer felolvastad a könyvből a „Varázsló inasa” meséjét. Ott valaki megidézett egy erőt, amivel aztán nem bírt. Így járnak az illuminátusok is. Ismerni vélik a lucifererőt, de tévednek (*nevet*). Ha emberekként úgy vélik, hogy ezt az erőt használatba vehetik, akkor majd rájönnek, hogy nem tudják. Rászedi őket ez az

it
ero.

Ebből a szempontból az, ami most a Földön történik, nagy csattanás, robbanás lesz, mely meglódítja a fejlődést, az egyik oldalt a magasba lendíti, a másikat a reménytelenségbe sodorja.

Lehet-e tehát a szerkezetet, a kezeket, melyek az antikrisztust tartják, az illuminátusoknak nevezni?

Ők is hozzá számítanak. De az illuminátusokat ne csak az ő magasságukban szemléljük, hanem lássuk rengeteg segítőjüket és a segítőik segítőit is a maguk énközpontúságában, akik énjük testiségében élnek, és tartják a markukat, hogy nekik is jusson. Ezeket nevezitek vérszopóknak és kígyóknak - ezek a csatlósok. És ezek az igazán kártevők, mert megszámlálhatatlanok. A rengeteg csepp a tengerben, akik ezt a tevékenységet aktívan megengedik.

Mind, akik az antikrisztusra, annak a hatalmára várnak, meg fognak lepődni, mert nem azt hozza majd nekik, amit szeretnének. És az nem lesz tekintettel rájuk.

Egyet azonban mondhatok neked a lucifererővel kapcsolatban: O jobban kedveli a bátor ellenfelet, mint a meghunyászkodót, aki térdre hull előtte, és imádja őt. Jegyezd meg!

A Földön sokan ellenzik ezt az ügyködést. Ezek az ellenzők a fény erőihez tartoznak, és azért vannak a Földön, hogy a többiekben tudatosítsák az eseményeket, hogy aztán ezt könyvkiadás formájában teszik, vagy gyógyítóként magyarázzák el a páciensnek... Mindenki maga dönti el, hogy ezt hogyan tegye. De az út a fény hozatala, hogy a másikat feloszlassa, elválassza. Ez történik most, s ezért robbanékony a Föld jelen ideje.

Ezt a kérdést azért tettem fel még egyszer, mert az imént úgy nyilatkoztál, hogy a háttérhatalmak, az árnyékkormányok, a pénzmágnások, az illuminátusok végső fokon a fényt szolgálják...

Az egész egy fényfejlődés.

Azaz hosszabb távon a fényt szolgálják, mert az emberiséget kihívják.

Vedd ezt fénynek és árnyéknak. Maga az emberiség megkapta a fényt. Ha az ember csupán a fényben áll, akkor eléghet, mert test szerkezete a fényt nem tudja elviselni. Ezért kell neki az árnyék. Szükség van az illuminátusokra, meg a démonira is, mert ezek kép-

viselik az árnyékot. A fény és az árnyék sűrűlódik, energia keletkezik, ami robbanáshoz, s így fejlődéshez vezet. A végén a kettő egyesülni fog.

A kijelentés tehát, hogy a démoni is a fényt szolgálja, tulajdonképpen helyes. Ez a kozmikus szempont. A földi szempont - bocsáss meg, a te elképzelésed -, valamivel egyszerűbb, mert te ennek az életnek az időszakára földi gondolkodást, földi agyat választottál. Ha a kozmikusban, a felettesen tudatos gondolkodásban vagy, meditálásban, vagy ha kiszálltál a testedből - ennél én neked szívesen segíteni fogok *(nevet)* - akkor felismered, hogy az úgynevezett démoni a kozmoszban nem démoni. Ott kedvesebb, jóságosabb nevei vannak. Nálatok az egyházi tanok, a vallások pecsételték meg.

Ki mondhatná, hogy az árnyék károsabb a fénynél? Kell nektek a világosság a viruláshoz, de az éjszaka is, a pihenéshez, hogy a fény felszabaduljon és kipihenhesse magát. Majd az isteniség felé haladásnál rövidülnek az árnyékok, mert jobban elbírájátok a fényt és jobban kijöttök vele. A kettő tehát összetartozik.

Megmaradok tehát az állítás mellett, hogy a démoni a fényhez tartozik - a kozmikus tudatban.

Ha a démon kifejezést túl szigorúnak tartod, akkor ti, különösen te magad, hogyan nevezed ezeket a lényeket vagy ezeket az erőket?

A démoni természetesen az árnyékhoz tartozik. A fénybirodalomban itt fivérrel és nővérről beszélnének. Felötlik tehát a kérdés, hogy melyik jobb, a fiú vagy a lány? Hogyan is van azzal a plusszal és mínusszal? Melyik jobb? Az egyik a fény, a másik a nemfény. Ezek csak szavak, hogy érthetőbb legyen.

A szellemi világban te ezt megérezni fogod, érzéssel ismered fel. Az egyik a világos, a meleg, a viruló, virágos, a nevetés, az illat - az isteni. A másik az inkább semleges, mely *még nem* olyan illatos, *még nem* olyan viruló, *még nem* olyan ragyogó. Azaz csak érzelmekkel tudod kifejezni.

A „még nem olyan” azt mutatja, hogy már úton van afelé, afelé fejlődik. Mi a szellemiben nem látjuk olyan szélsőségesen, sem olyan

negatívan, mint ti emberek, akik a kettősségben éltek. Az még nem fejlődött odáig. Erre én sokkal higgadtabban tekintek.

Most hallgass ide jól: a démoni azért növekszik, mert *még nem* világít annyira. Hogy így nevezem meg, azzal neki esélyt adok arra, hogy olyan legyen, amilyen most. Ha elutasítanám, akkor durcásan visszavonulna, mert nem világosság. Működésemnek nem az a célja, hogy az árnyék megsértődjön és gonosz legyen. Nehogy azt mondja: „*Nem vagyok fény, de hát nem is akarok az lenni*”.

Az istenáramlat, az istenszerkezet mindig is int, és esélyt ad. így lett megalkotva a kegyelem anyala - a kegyelem energiája; ő megkegyelmez az isteni frekvenciára támaszkodva.

A démoni még nem virul annyira, hanem kegyelemben és esélyben részesül, azaz emelt fővel és egyenesen nézhet szembe az istenivel, nézhet Isten szemébe, és nem kell szégyellnie magát. Esélyt kap a fejlődésre.

Próbáld ezt érzelemmel megérteni. Nehéz szavakkal kifejezni.

Azzal az erővel, amit beszélgetésünk során lucifererőnek nevezünk, kerültél-e érintkezésbe, ismered-e őt, vagytok-e...

(félbeszakít) Gyakorta, de velem nem tehet semmit sem, legfeljebb rám förmed, hogy „*létem végén majd meggyűlik a bajom*”. Ez rendszerben van, csak nevezhetek. Mintha kisgyerek ráncigálná a szoknyám szélét. Ezt minden jó anya megengedné, hiszen így sohse szakad meg a kapcsolat az istenivel. A lucifererő gyakran azért piszkál értetlenül, hogy a munkámat ne folytassam. Ám hagyom piszkálni, s néha mélyebbre is beengedem őt magamba, hogy megvilágíttasson. Olykor eltávolodok tőle, s ekkor felém kell tartania, hogy megbirkózzon velem. Hozzám jön, én pedig magammal vonom a fény felé, az istenforrás felé.

Ez felsőbbrendű kozmikus megértés. És megvallom, hogy olykor egészen szívesen birkózók. Máskor viszont kellemetlen, elegendem van belőle, ahogyan olykor a földi gyerekek is idegesítőek. Ez lehet néha megerőltető is.

Ám ez az erő is az összességhez, az egészhez tartozik. Gondolj egy asztalterítőre a szélben. Ha fúj, akkor súlyok kellene a lefogásához. Amikor az Egyetlennek, Istennek a lehelete árad, akkor kell a lucifererő, hogy a „terítő sima maradjon”. Ezeket a súlyokat tehát Isten valóban akarta. A Föld most kilengése végén áll, a lucifererőre most szükség van. Ez valami háló, amelyet húznak. Az ingának ez a szélső kilengése egyszerűen tény, valami súly, teher a sötétségben, mint valami háló, mely az egészet tartja. Ez fontos.

Mivel most visszafelé tartunk az isteni egységbe, - az én erőm is, az angyalerő is - elkezdünk az isteniség felé mozogni. Így aztán a lucifererő sem tehet mást, mint hogy utánunk jön, mert nélkülünk nem lehet, hiszen ez az erő is csak a be- és kilélegzésben, az adásban és kapásban tud létezni.

Lásd ezt a Föld és a Hold hasonlatában: Ha a Föld közeledik Tejútja központjához, a forráshoz, akkor a Hold sem tehet mást, vele kell mennie. A Földhöz kötődik, ahogyan a sötét erő a fényhez.

Az egész világmindenség az istenforrás felé mozog; szóval Isten ismét belélegzik.

Földi szempontból a sötét erő szabályellenes lehet, de a mindenség egészében, az egyetemesben szükséges, mert hozzátartozik a ki- és belélegzéshez. Vannak tehát heves harcok, de én mindezt szenvtelenül nézem, mert hozzátartoznak az egészhez.

Ha ezt a kérdést egy napon megismételed, akkor esetleg ingerülten válaszolok. Most azonban én vagyok maga a nyugalom, mert a Föld elvégezte a felemelkedést, ezt elintézte. Azt mondom tehát: *„hagyjuk a gyermeket ficáinkolni”*. A kozmosz idegei erősebbek most, mint bármikor is, mert a Föld jó erőben van. És mert a Föld lendületes és erőben van, az emberek idegei ezt megsínylik, egyre inkább szükségük van az angyalerő segítségére, és az én kiegyenlítetttségemet is kihívás éri. Minél nyugtalanabb a Föld, annál nyugodtabbnak kell lennem - az áttekintés miatt. Lehet ez tehát egyféle riadó, vihar előhírnöke: minél higgadtabb a kozmosz, annál nyugtalanabb lesz a Föld. Mert a kozmosz erőt gyűjtött, hogy figyelemmel kísérhesse a Föld viharait. És a viharfelhők gomolyognak. Időtök jól van megvá-

lasztva. Korszakotok a világi középkori cselekvéstől a mai napig is idegölő korszak.

És az eljövendő évek során több dolgom lesz a Földön, mint bármikor is. Ha érted, hogy mire gondolok.

Tájékozott vagyok...

Mivel régen kísérsz már engem, tudod, hogy 2003-ban közvetlen, személyes találkozásom, illetve szembesülésem volt ezzel a luciferi, sötét erővel. Ez az erő egy negyedévvél korábban bejelentkezett és előkészített engem az eljövételére. A kísérőjelenségek alapján az a gyanúm, hogy ennek az erőnek nem valami „kis segédje”jött hozzám, hanem a párbeszédnek színvonaláról is ítélve valami nagyobb potenciál.

Ezzel az erővel több, mint negyedévig társalogtam az alkotás tervében játszott szerepét illetően, ám aztán megszakítottam a kapcsolatot, mert elegendő lett belőle. Ugyanis rongálni kezdte az állagomat. A kis fa a házam előtt elpusztult, forgalmam a felére csökkent, villanykörtek durrantak szét sorjában a közelemben, stb. Hogyan látod te ezt? Valami próbatétel volt?

A tanulásnak egy lépése volt, amelyet magaddal hoztál ebbe a földi tervbe. Emlékezz a kívánságodra, hogy mindennel meg akartál ismerkedni. Emlékeztetlek ötödik életévedre. Gondolj vissza! Már akkor azt kívántad, hogy mindent megtudhass, mindent tudj. Emlékszel, mennyit mentél jó apád idegeire, mert mindent tudni akartál. Ezért is vonzottak aztán téged távoli országok, mindent fel akartál fedezni, megismerni. Most akkor ne reklamálj, ha mindenhez hozzájutsz! Minden lehetséges, ha a saját középpontodban vagy. Meg kellett ismerkedned az ördögi erővel, ez fontos volt, mert így értesülhettél az árnyék létezéséről. Van árnyék, mert süt a Nap. Nem fogsz tudni mindig a napon tartózkodni. Néha árnyékban kell lenned, hogy azt is megértse. Minden tényezőt fel kell ismerni. Ez fontos. Lásd ezt vizsgának.

Már fiatalon elhatároztad, hogy ha egy témát illetően felvilágosítással szolgálsz, akkor saját tapasztalatodra akarsz támaszkodhatni. Ezt akkor tudod most a Lucit illetően is - ahogyan te nevezed... *(nevet)* Ez a tanulásnak egy lépése számodra afelé, hogy mindenben benne lehessél. Mivel azonban az embereknek segítséget, nem pedig romlást akartál hozni, ajánlatos volt a társalgást befejezni. Az nem a te utad. Az úgynevezett középkorban jártál már azon az úton; akkor boszorkánymester voltál. Arra akkor szükség volt, hogy hozzájut hassál ehhez a kapcsolathoz. Most aztán, ha ismét jönne, el tudod utasítani.

„Ismerlek” - mondhatod neki -, tisztelettel adózok neked, elismerlek az alkotás részesének, de én a saját utamra akarok összpontosítani.

Ezt korábban nem tudtad megtenni. Ezért volt fontos neked ez a szembesülés.

Az emberi fejlődés útjához hozzátartozik, hogy az ember legalább egyszer közvetlenül szembesüljön ezzel az erővel, ismerje fel, érezze, de ne féljen tőle. A fényösvényre rátérők előtted is sokan álltak szemben a sötétséggel. Pillants csak vissza a Föld történetére. Nem te vagy az első, sem az utolsó, akit az az erő megkísértett és próbára tett.

A megtapasztaltból vedd át, amit el tudsz fogadni. Szűrd át a kapott tudást a te világosságoddal, és szépen fog gyümölcsözni. Akkor álltad a próbát, letetted a vizsgát.

Ez az erő mindenkinben, minden emberben benne van, mert a polaritás része. És minél magasabbra emelkedsz a fejlődésedben, annál nagyobbak lesznek a vizsgák is. A nagy vizsgáknál pedig nagy anyagok illetékesek...

Ez a polaritás játéka: Ennek az energiának, mely a fény ellentéte, itt kell lennie, hogy a játékot játszani lehessen. Csakis így teljesül az örök isteniség terve, az örök önfelelőség, a szabad akarat!

Lásd ezt sakktáblának; ennek vannak fehér és fekete mezői. Játék átvitt értelemben. Az a kérdés, hogyan vannak elhelyezve a sakktáblák. A sakknál a kéz mozgata, a leieknél az ihletés, az intuício, a

lélek által elnyert értékek. Megmutatkozik, hogy a lélek hogyan bánik ezzel.

Elméletileg ugrálhatnál és tartózkodhatnál csak a fekete kockákon. A fehér kockák hívogatnak, de te megülsz a feketéken. Úgy döntötél, hogy a fekete úton jársz, miközben a fehérek szólítgatnak: „Gyere, gyere mihozzánk!” Ez a te felelősséged. Ha megállsz a saját meződön és nem mozdulsz, akkor a játékot nem lehet játszani, mert nincs változás, mozgás (súrlódás). A megállás halál, a változás élet.

Ezek szerint értelmetlen is küzdeni a sötét ellen, mert lehetetlen, mert nem tud odébbállni, ahogyan a világűr sötétsége sem múlik el attól, hogy én itt mécsest gyűjtök. Am én magam lehetek a környezetben világosság, s kivilágíthatom ezt...

A természetnek egy ereje ellen, egy kozmikus erő ellen nem lehet harcolni. Itt van, ahogyan az éjszaka is létezik.

Akármennyi háborút kezdeményezel a sötét oldal ellen, nem győzhetsz, a háborúban mindenki vesztes. A szeretet a győzelem!

Az élet olyan finom szőttes, hogy a sötétséget nem lehet elválasztani a világosságtól; egységet képeznek.

Nem szabad szétválasztanod! Ha elválasztasz, azt mondd például valamire, hogy elvetendő, sötét, gonosz vagy démoni, másra meg hogy világos, mennyei, isteni és szép, akkor az életet választod el. Ami számodra ma kellemes és mennyei, az másvalakinek, akinek más a vallási elképzelése, a származása, vagy más érdemei vannak, lehet nem jó, sőt rossz.

Emlékezz társalgásodra Lucival - ahogyan te nevezed. Mire tanított meg téged? Nem mondta-e: „*Soha se mondd, hogy soha*”. És megmagyarázta: „*Ha valaki valamire azt mondja: soha, akkor álláspontot foglalt el. Eldöntötte: így helyes. Es logikus, hogy akkor amúgy helytelen. Ezzel engem hívott be az életébe, mert az én feladatom őt meggyőzni az ellenkezőjéről.*”

Ha például azt mondd: „soha sem leszek megvesztegethető, vagy soha sem fogok ölni”, akkor a lucifererő kijelenti: *fogadjunk, hogy megtalálom az útját, s téged olyan helyzetbe hozlak, amikor pontosan azt teszed, amit soha sem akartál? Ha ez évekbe telik is, amikor kijelentésedre már nem is emlékszel. Akkor elcsíplek, mert nekem van időm. Rengeg időm van...”*

így sikerül neki - ami végül is a feladata - a léleknek megmutatni árnyékos oldalait. Ez a fényhordozó, a Lucifer feladata: Oda kell fényt vetnie, ahol a te árnyaid vannak. Rávesz téged arra, hogy tudatosítsd a gyengéidet, a félelmeidet, a szenvedélyeidet. Ezeknek a meglátására kényszeríti az embereket.

Mit tehet az ember, ha érzi ezt az erőt önmagában, érzi, hogy próbára teszi őt?

Meg kell vizsgálnia az álláspontjait. Az élet kétoldalú. Ha valaki az egyiket választja, és azt jónak és helyesnek tartja, akkor ezzel a lucifererőt belekényszeríti az életébe, hogy az neki megmutassa az árnyékot is, ahogyan ti mondjátok: az érem másik oldalát.

Figyeld meg azt, akinek nincsen pénze. O vádolja a gazdagokat, a vagyonosokat, de nem veszi észre, mennyi szorgalom, kitartás, tanulás és-vagy tapasztalat kell ahhoz, míg az ember életébe beköltözik a siker. Ez az ember elítél.

Ezzel magához kényszeríti a lucifererőt, mely őt esetleg sikerhez és sok pénzhez segíti. Az élet viszont azt mutatja, hogy az ilyen szerencsések, akik korábban a gazdagokat elítélték, pénzhez jutásuk után még fukarabbak, mint az általuk korábban elítéltek. Ezeknek a körülményeknek akkor nincsenek tudatában, mert olykor sok idő

- eltelt azóta, hogy előítéletüket kijelentették.

Aztán a lucifererő elveszi a vagyont, és az illetőt elgondolkodásra készíti. Ha ez az ember őszinte, és felismeri, hogy ő sem volt jobb az általa elítélteknél, ennek alapján megváltoztatja a gondolkodását és a viselkedését, akkor a siker visszajöhet, mert a próbát megállta.

Ha ez nem sikerül neki, akkor megszállókat szerez. magának sötét töredékek formájában, melyek őt még jobban leigázzák, szenvedést

okoznak neki, míg fel nem hagy makacsságával, és alázatos nem lesz. Az emberek általában csak akkor fordulnak a világossághoz és emlékeznek vissza Istenre, amikor Lucifer leigazza őket.

Végző következtetésben a sötét hatalom az embert szenvedéssel és fájdalommal kényszeríti arra, hogy a fényre tekintsen. Így aztán az alkotás sötét oldala nagyon is a fényt szolgálja!

Magad is megélted többször is kijelentésedet: *„ezt vagy amazt soha sem fogom tenni”*. Aztán évekkel később azon kaptad magadat, hogy pontosan azt tetted, és jónak is tartottad? Ez az ő műve. Mindenkit próbára tesz.

Ha valaki valamilyen álláspontra helyezkedik, akkor a sötét oldalt szó szerint belekényszeríti az életébe - kihívja. Ez a polaritás törvénye. Ha viszont azt mondja: *„Bizonyos körülmények között el tudom képzelni, hogy ezt vagy amazt megteszem”*, akkor nincs gond, mert semleges, az erőket elismeri.

Nem mondtad-e fiatakorodban, hogy soha sem fogsz ölni?

Nos, emlékezz kicsi fiad születésére, amikor először tartottad a karjaidban, és gondoltad: *„Ennek a kis lénynak a védelme apai kötelességem, és ölni is tudnék, ha valaki kezét emelne a fiamra”*.

Emlékszel? Akkor ott álltam melletted.

Igazad van!

Látod, ez az. Ez a polaritás.

Soha se mondd, hogy soha. Mondd inkább: *„Pillanatnyilag nem akarok ölni, de ha valamilyen helyzet megkívánná - gyermekem miatt, vagy hazám védelmében, vagy ha valakivel jogtalanság történik - akkor esetleg mégis kénytelen lennék...”*

Ez semleges hozzáállás lenne, álláspont nélkül. És ez az élet játéka. Gondolkodj el, hol jelentetted ki, vagy csak gondoltad, hogy valamit soha nem tennél. Ezen mindenkinek el kellene gondolkodnia. Aztán vess egy pillantást az életedre, hogy nem teszed-e meg időközben máris! És helyezkedtél-e ma is olyan álláspontokra - ezt is

gondold meg -, aminek következtében, a semlegesség elhagyása miatt, a jövőben próbatételre kell berendezkedned.

Ebből a szempontból a lucifererő nyilván egészen jó szolgálatokat tesz. Alázatra tanít meg téged, semlegességre, az előítéletektől való elállásra. Addig készít ki téged és visz a végtelenségig kísértésekbe, mígnem megtanulsz más véleményeket is hagyni érvényre jutni, társ vagy ellenfél álláspontját is elismerni, sőt néha átvenni is, és engedékenyebbé válni.

Ebben az értelemben a lucifererő szeretetszolgálatot végez, ha olykor kegyetlen módon is, mert az néha fizikai halálhoz is vezethet, ha az érintett ember nem tud felfejlődni a szeretethez és a világsághoz, és nem hagyja abba olyan álláspontok elfoglalását, amelyek nem támaszkodnak saját tapasztalatra.

Ez egy érdekes játék, elismerheted...!

Hát, így van! És ezzel nem lehet tréfálni. Amiket én már megéltem, azt nem kívánom másoknak. Es örvendek, hogy mögöttem van mindaz, ami már ért engem. Szerintem az ember ezt az erőt maga hívja be az életébe, nem annyira a hangjával, inkább öntudatlan cselekedeteivel és felelőtlen gondolataival.

Igazad lehet, de ennél is ügyelj, hogy ne általánosíts, mert épp akkor lép be ez az erő a játékba. Ez persze minden egyes leieknl egyéni, függ az eddigi megtestesüléseitől, jelenlegi élettervétől, mai tudati szintjétől.

Ez az erő, amellyel mégiscsak negyedévig kommunikáltam, soha sem volt számomra fenyegető.

Nos, nem azért jött hozzád, hogy szétmarcangoljon, hanem, hogy gondolatokat cseréljete. Többet közölt veled, mint a legtöbb emberrel azelőtt. Persze a feltételek is másak voltak, mint más embe-

reknél. Egyesek félnek tőle, és szembeszállnak vele, mások akarnak tőle valamit - dicsőséget, hatalmat, pénzt.

Ebben az esetben valamelyest más volt a helyzet, ezt megmondhatom neked. Te bátor vagy, ezt ő díjazta nálad, és amit mondott neked, azon mélységesen elgondolkodtál. Meghallgattad őt, ahogyan alig hallgatja meg őt más - semlegesen, anélkül, hogy elítélte volna.

Ahogy nyilatkoztam: akik társalognak ezzel az erővel, azok általában nem mentesek kívánságoktól. Akarnak valamit, elvárnak valamit a kapcsolattól. Ám ez a lucifer-erőt a legcsekélyebb mértékben sem érdekli. Sokaknak, akik romboló tevékenységet folytatnak az ő nevében, halvány fogalmuk sincsen igazi működéséről, teljesen félreismert szolgálatáról, melyet végez a lét örök erőforrása érdekében. Azt is mondhatnánk, hogy ő épp az ellenkezője annak, amit ráfognak. Egy démon szeretetteljes szolgálata, aki téged addig nyaggat, míg fel nem ébredsz, és el nem kezded keresni a fényt.

Bármily érdekes is lehet egy ilyen találkozás, a kapcsolat a sötét oldallal, egyben olyan romboló is, mert elszívja az életerőt.

Nézd, volt kapcsolatod fénylényekkel, akik sok mindenre megtanítottak - és természetesen továbbra is teszik ezt. Aztán kapcsolatod volt a sötéttel, mely téged tovább érlelt. Most itt vagyok nálad én, a semleges. Én mindenkit elhozok, a szenteket és a gyilkosokat is. Én magam világosság vagyok, de érintem a sötétet is. Ebből te hasznot húzol. Figyeld csak meg magadat az eljövendő évek során ebben az életedben, és meglátod, milyen befolyással vagyok terád. Az eredményből, a kapcsolatunk gyümölcseiből látod meg, hogy ki vagyok én, aki téged kísérlek.

Köszönöm szépen! De váltsunk témát.

Mi a Föld népei különbözők vagyunk, bőrünk különböző színű, tulajdonságaink is különböznek. Már említetted, hogy ez földönkívüli látogatók befolyására vezethető vissza. Lennél szíves ezt valamelyest részletezni?

A Földnek megvolt már a maga kezdetleges fejlődése, ehhez hozzájöhettek mások, egész sor idegen bolygóról. A Föld lakossága a korszakok során különböző, kozmikus eredetű népekkel gazdagodott. Szabad szellemiségben különböző bolygói látogatók alapíthattak itt településeket. De csak kevesen maradtak is itt. Több települést vagy egész birodalmakat természeti katasztrófák pusztítottak el, más látogatók továbbmentek más bolygókra, megint mások a Földön maradtak. Több ilyen csoport vagy nép megtartotta eredeti jellegét, legalábbis lényegében. Ez érvényes a fehér, a vörös és a sárga fajra. Aztán az idők során keveredések keletkeztek, valamint - és ez már bonyolultabb - beavatkozások a test szerkezetébe, amit ma genetikai kísérletezésnek mondanátok. Ez szintén megváltoztatta az egyes fajok küllemét.

A test eredete számotokra bizonyára érdekes, de számomra nem jelent semmi különöset. Én az élet témáját nézem, a lélek cselekedeteit, gondolatait és érzelmeit, s ebből látom az érettséget és az erőt. A származásnak nincsen jelentősége.

A Föld egy vizsgáztató bolygó, és az képezi az emberek megpróbáltatását, hogy tudnak-e egymással kölcsönös tiszteletben élni, ugyanakkor a világ életét ápolni.

A különböző népek, a különböző bőrszínek különböző bolygókról jönnek, és a frekvenciájuk is különböző, teljesen másak. Megkülönböztetésük serkentően hat és értelmesnek tűnik, ám ugyanakkor a barátságot kell elősegítenie.

A népek érintkezése körülményes, ezt láthatod a világ kezdetétől mind a mai napig is. Számos háború dúlt a népek különböző gondolkodásmódja, érzelmi hozzáállása valamint eltérő hit- és értékrendszerük miatt.

Az utóbbi hetven évben nemcsak UFO-jelenségek voltak, hanem sok esetben kapcsolatok is keletkeztek földönkívüli látogatókkal. Hogyan néz ki a jövő? Lesznek ezek a találkozások gyakoribbak? Létre jön nyílt érintkezés?

Ha a bolygó frekvenciagondja tisztázódik, akkor megtörténhet. Lesznek landolások és a járművekből ki is szállnak az utasai. Jönnek vissza más bolygókon kitanult emberek is, akiket egykor a Földről vittek el. Ám olyan lények is belépnek ide, erre a bolygóra, akik erre a pillanatra rég várnak, és itt akarnak élni.

Ők hasonlítanak hozzánk?

Igen. Ez a megtestesülés és a konstelláció kérdése, és az ő sejszerkezetüktől függ. Erősen hasonlítanak rád. Nagyobbak nálad, de alakjuk hasonlít a tiédre. Nem az emberek megijesztése a cél.

Azt is állítják, hogy egyes más bolygóról való látogatók nem éppen barátságosak a Föld lakóival szemben, illetve velünk nem törődnek, hanem önző célokkal jönnek bolygónkra, nyersanyagokat kitermelni, vagy genetikai anyagot szerezni. Emiatt, úgy hírlík, vannak versengések is földönkívüliek között. Így van-e ez, s ha igen, lényeges-e ez a mi számunkra?

Ne vedd mérvadónak. Több bolygói nép van, de van kozmikus rend is, és törvény szabályozza, hogy ki melyik bolygóra léphet. Vannak sokkal előbbre haladottabbak frekvencia vagy dimenzió tekintetében. Egyes ideérkezők igazgatni, mások vezetni akarnak, és olyanok is jönnek, akik jók akarnak lenni. Mindegyik a saját célját tartja szem előtt, de egy titkos tanács megbeszéli és megtárgyalja, hogy ki mit tegyen. Lesznek felosztások, és a Föld különböző részeit különböző csoportok fogják igazgatni. Törekedni fognak közös igazgatásra. Ám az amerikaiak másképpen kell irányítani, mint mondjuk a japán embert. A földönkívüli csoportok olyan területeken telepednek le, ahol az ott lakók jellegéhez leginkább hasonlóságot. Mert sok csoport egykor a Földön volt, és vannak itt utódai. Indulj ki abból, hogy különböző látogatók jönnek, és igazgatni is akarnak. Emiatt a különböző földrészek másképpen lesznek meg-

szervezve. A megsegítendő emberek hite és tudása határozza meg, hogy ki hol telepedik le.

Egyes személyek úgyszólván kiléptek az illuminátusoktól. Egy jelenleg még tagtól azt hallottam, hogy az illuminátusok kapcsolatban vannak földönkívüliekkel, és azokkal technológiai eszmecserét folytatnak.

Ez valóban így van!

...és ürrepülést is folytatnak, az ismert lökhajtásos elvtől függetlenül, de titokban...

(félbeszakít.) Vannak kifelé irányuló kapcsolatok és összeköttetések, melyeket ápolni kell.

Ezek a kapcsolatok a haladást szolgálják?

A tanács ezt nem így akarja. Lásd ez olyannak, mint Amerikában a prémvadászokat, akik előrehatoltak egy új országrészbbe, új tájakra merészkedtek. Ez azonban nem járul hozzá a Föld városiasodásához. Fájdalmakat is okoz, de nem segíti elő a letelepedést.

Váltsunk témát ismét.

Szó van a Földön olyan emberekről, akik a természetes öregedési folyamatot befolyásolni tudják, vagy teljesen meg is állítják, mint például St. Germain grófja, aki bizonyítottan 250 évig nem öregedett. Tudsz ehhez mondani valamit?

Szinte mesének tűnik, de valóban úgy volt, mert ő a sejtszerkezettel dolgozott. Ám akit te most grófnak nevezel, az sohasem volt földi gróf, csak annak adta ki magát. Bármit is írtak róla, ő egy távoli bolygóról érkezett ide a Földre. Megbízása szerint tanulmányoznia kellett egyrészt az emberiség viselkedését, másrészt tudást és technikát kellett a Földre hoznia, olyat amelyet itt ma is alkalmaznak. Sok találmányt ő kezdeményezett. A másik bolygóról jöve nem

volt nehéz neki sokáig élni, mert az ő bolygóján mindenki sokáig él. Százhatvan, száznyolcvan év nem volt kunszt neki, mert eredeti bolygójának a sejtinformációja volt meg benne, ezt a Földön alkalmazhatta. A jelenlegi földinél hosszabb életet élni lehetséges. Ez a sejtinformációtól, a sejtstruktúrájától függ. Gondold meg: amikor egy gyermek világra jön, akkor kell neki kilenc hónap. Születése után idős, öregebb emberekkel kerül össze. Az emberek évtizedek óta öregszenek, folyton az öregedésről beszélnek, az öregségről, az öregről... így aztán a kisgyerekek számára a felnőtt ember az öreg. Az ember mindig valami újat akar, meg akar újulni. Ez az emberiségfolyamatban a sejtek információja.

Ez a St. Germain grófja engem gyermekkorom óta kísér. Korábban egy író médium által leveleket diktált nekem, jelenleg szellemi szinten tudok neki kérdéseket feltenni. Mit tudsz közölni ehhez?

Számodra ő valami nagypapa. Fölötted áll tudat és tudás tekintetében - most, hogy a Földön vagy - szeretet és jóakarát tekintetében. Eredet tekintetében azonban kezét foghattok. Olyan tudást visel, mint te. Ma te olyan tudást viselsz, amit ő hordott magában. Sejtstruktúráteitek hasonlóak, egy nemzetségből valók vagytok. Nincsen mindig veled, mint az őrangyal, de szellemben vezet téged, ahogyan még sok más lény van veled. Ha hívod, akkor eljön hozzád.

Ez a lény sokakkal együtt van világszerte, és ihleti őket. Sok emberrel van kapcsolatban.

Vannak állítások és híradások, állítólag szemtanúktól, hogy - mindezekelőtt az USA - időutazásokkal kísérletezik. Tudsz ehhez hozzáfűzni valamit?

Az időben utazgatni te is tudsz, ha meghaladod földi tudatodat és agyadat. Ezt járművel végezni még korai. A mikrokozmosz külső fejlődése már képes túllépni az időn a frekvencia elfordításával. Kicsiben már művelik ezt. Maga az ember még nem képes ezt egészé-

ben megtenni. Sok kutató tudatában azonban hamarosan teljesen megerősödik ez. Az idő tényezőjét ki kell iktatni, még pedig először szellemileg, tehát képesnek kell lenni visszamenni az eseményekbe és megszüntetni azokat, hogy ne történjenek meg. Ez lehetséges, hiszen minden most, egyidejűleg történik. Lehetséges, de először szellemi síkon; egy járművel, a valóságban még nem. Erre a világ frekvenciája még nincsen berendezve.

Vannak híradások az úgynevezett Philadelphia-kísérletről, amikor is egy hajó láthatatlan lett és áthelyeződött, valamint a legénység két tagja időben eltolódott. Ezután ezt a dolgot nyilván folytatták - az úgynevezett Montauk-projekt keretében, és valóban sikerült az időben utazniuk.

A hajóval azonban, az az eset baleset volt és nem szándékosan történt. Ugyanúgy lehetséges, hogy személyek vagy tárgyak eltűnnek, ha a Föld bizonyos mágneses pontjait átlépik, s akkor egy másik időben találják magukat.

Célzatosan eszközökkel - mindenekelőtt a fizikai testtel - nem lehetséges, még nem. A Földön kísérleteznek, ez így van. Akik ezt megtették, és különböző korszakokba utaztak, azok ott csak adatokat tudtak gyűjteni, filmen és írásban meg saját emlékezetükben rögzíteni,. Ám változtatások kieszközlése más időkben, hogy a jelen megváltozzék, mindeddig nem sikerült. Napjainkra azoknak a kísérleteknek nem voltak következményei. Az időutazásoknak ez nem az a formája, ami a távoli jövőben lehetséges lesz. Akkor beavatkozás, manipulálás, események megváltoztatása lehetséges lesz. Ám ez a jelenlegi kísérletekkel a Földön még nem működik. Most még úgyszólván a Föld emlékezetében utazgatnak, a Föld adattárában, és nézegetik az eseményeket. De - mint mondtam - megváltoztatni nem tudják. Visszamenni tudnak, de megváltoztatni nem - ez nem az az időutazás, amire én gondolok.

Az egyén képes saját tudatában az időben visszautazni és változtatni valamin, ami aztán kihat a jelenre. Ez legyen a te célod is. Eképpen

változol, és a törvény alapján akkor változik a környezeted is, családod, munkád, változnak az ellenfeleid, és minden más, ami veled érintkezik. Gondolkodj el ezen!

A Sumernek ismert korszak előtt voltak már jelentős kultúrák, például Atlantisz, Lemúria, Mú vagy Hiperbórea. Tudnál-e valamit mesélni földtörténetünkről? Adnál-e rövid áttekintést arról, ami Sumer előtt lejátszódott?

A Föld sokszor volt már lakott. A Sumer óta élő emberiség előtt volt már hét másik. A hetes számnak nincsen köze ahhoz a hét naphoz, amelyek során írásaitok szerint a Föld állítólag megalkottatott. A hetes arra utal, hogy a Föld alapanyagát egy másik energiahalmazállapotból alkották. Azt szeretném érzékeltetni, hogy a Föld benépesedése óta volt már hét rend emberiség, de nem mindenkinek volt olyan szilárd teste, mint most nektek.

Hadd fűzzek ehhez némi magyarázatot: a világegyetem népeinek egy serege, lények sokasága, legmagasabb nézetében elkezdte az isteni forrást nem utánozni, nem megjátszani, hanem az isteniség segítségével részt venni a teremtés folyamatában. így keletkezett a Föld kicsiben, szellemben, földi tekintetben sok-sok évvel ezelőtt. Az volt a kérdés akkor, hogy meg tudja-e magát tartani, mert szellemi alkotás volt, úgyszólván légvár. Kezdetben itt szellemek, lények és frekvenciák, a lelki tudat rezgései éltek, akik nem voltak a mai nyers anyagiségban.

Ez érdekes kérdés, mert ez kozmikus sors - nem földi értelemben sors, mert itt ehhez a fogalomhoz negatív körülményeket társítanak. Amikor ezek a léleklények a műüket jónak találták, nekiláttak a teremtés története, a légvár, folytatásának. Azaz szabadon engedték; elkezdtek kísérletezni, hogy mennyiben képesek durva anyagiséget létrehozni. így tömörítették a Földet egyik fényállapotból a másikba, mígnem a mai formája kialakult.

Szóval így kezdtek létre jönni az első földnépek. A Föld bolygó fő oltalmazói így alkottak az úgynevezett légvárból - legmagasabb energiasűrűségű légnemű bolygóból - mélyebben rezgő anyagi réte-

get. És megtestesülések, testbe költözések révén különböző lényeket alkottak, hogy ezt a bolygót benépesítsék. Ám a dolog odáig fajult, hogy ezek a lények a bolygót nem tudták továbbra is élettel ellátni, mert a föld maga annyira tömény lett, hogy ezek a finom lények nem tudtak már rajta járni.

Fizikátok szerint a Föld spirális energiaködből formálódott. Földi szempontból lehet ez a kezdet, de a Lég-Föld, az Energiaföld, a Föld ötlete akkor régen létezett már, és csak sokkal később lett - kemény elemek, részek tömörítése által - azzá, amit ma ismertek.

Még egyszer: a Föld létezett már a finomanyagi közegben, és éltek rajta finomanyagi intelligenciák. Amikor besűrűsödött, akkor ezek a lények elmentek, és mások jöttek helyettük, mert itt csak a megfelelő rezgésű lények lakhatnak. Ezen a ponton hangzott el a segélykiáltás, a hír a mindenségben, hogy itt valami új keletkezett, amit meg lehet eleveníteni, be lehet népesíteni.

Helyet készítettek tehát más lényeknek más bolygókról. És olyan lények jöttek ide, akik távoli bolygójukon már nem maradhattak, mert azt nem tudták tovább kísérni felfelé vivő útján.

Hadd részletezzem ezt tovább: a Föld korábban finomanyagi volt, és töménysége fokozódott, majd egészen keményanyagi lett. Most felfelé tart, frekvenciája, rezgése fokozódik, anyaga finomodik, gyorsabban rezeg. Ez más bolygókkal is így van. Ha egy bolygó így megemeli a rezgését, akkor csak azok a lények válhatnak át vele együtt a magasabb rezgésbe, akik maguk is továbbfejlődtek a szellemiség felé. Akik nem fejlődnek tovább, azok meghalnak - ahogyan már ecseteltem neked. Pontosan ez történik most a Földdel is. Jelenleg van egy elit a Földön, a hatalmasok, akik ezzel a rezgésemelkedéssel, a Föld felfejlődésével tisztában vannak, de nem akarnak vele együtt haladni. Ezek a hatalmasok sok pénzt fektetnek titkos projektekbe az űrhajózás terén, hogy esetleg elhagyhassák a Földet, mert nem akarnak meghalni.

Így jöttek a Földre is egykor olyan lények, akik különböző hazai bolygóikról kivonultak, mert nem akartak ott meghalni. Figyelembe kell venni, hogy ezek a lények nem akartak továbbfejlődni.

Nem voltak rosszak, csak nagyon egyoldalúan anyagi irányultságúak.

De térjünk vissza a Földhöz: itt helyet készítettek tehát azoknak, akik saját bolygójukon nem tudtak megmaradni (ahogyan az most a Földdel is történik). Ezeket a más időkben és más terekből származó lényeket fokról fokra hozzáigazították a Föld alacsony rezgésfokához. Ez rétegről-rétegre folytatódott.

Az Atlantisz-korszak előtt voltak tehát más idők, de nem mélyebben földi jellegűek, hanem magasabb tudatúak. A Földet célzatosan vezették a mostani, hetedik emberiségkorszakba azok a lények, akik a Föld-projektet kezdettől fogva felügyelik. Egy földi nép ezeket a lényeket „a Föld kertészeinek” nevezi. És ezek a lények vezetik most a Földet magasabb frekvenciához, vissza a fényhez.

Ez vezet beszélgetésünk során feltett kérdésedhez, amikor is a különböző emberfajok után érdeklődtél. Ezek különböző csillagterekről hatoltak el a Földre. Itt összejöttek a dolgok. A Földet nem egyszerűen Isten teremtette, hanem magasságos fénylények irányította fizikai folyamattal leheltek lelket belé.

A Földet tehát nem Isten maga teremtette annak a kijelentésével, hogy „most aztán itt vagy...”, ahogyan ezt sok vallásos irányulású ember hiszi, hanem a Földet szellemi gondolkodású fényes tudat alkotta. Lehűlésszerűen, minden áramlat heves tömörítésével megalkotta a tüzet és az elemeket, mígnem a Földnek szilárd burka keletkezett, s végül ezen a kérgen anyaglények kezdtek el járni tanulni.

Sokféle élet volt már tehát a Földön. Véleményem szerint a mai ember képes a legutóbbi három emberiségkorszak nyomait kipuhatolni - ahogyan a piramisok is fennmaradtak az atlantisziaktól. A szellemiek közöttetek hét korszakot is fel tudnak ismerni.

Ma még él egy pár ember azok közül, akik az emberiségek első korszakaiban éltek, akik már az ürrepülést is ismerték. Ezek ne csodálkozzanak, ha űrhajós emlékeket hordoznak magukban, és ma is az a véleményük, hogy az ürrepülés elkerülhetetlen.

Egyesek emlékeznek egykor elhagyott bolygójukra, és szinte gyászt és vágyakozást éreznek, amikor az égre emelik szemüket.

Mindig lesznek tehát az űrutazást pártolók, akiknek az űrrepülés - hogy az ember az űrben is közlekedik - magától értetődő, ahogyan a mai embernek természetes, hogy tengeralattjáróval mehet víz alatt.

Ebben az összefüggésben még szeretném megjegyezni, hogy a Földön most is van egy fizikai testben élő civilizáció, mely nem felel meg az emberi kinézetnek, de tanúskodhat a régi tudatról, csak nyilvános megjelenésének ideje még nem jött el. Ezt a kapcsolatot a földi kormányok gátolják meg. Ok tudják miért. Titeket évszázadok óta becsapnak.

Ezek nem olyan emberek, akik a földben turkálnak, mégis tudatos lét frekvenciái, akik tanúskodhatnak és tanúskodni fognak, ha az idő erre megérett.

Ez a titkos civilizáció képes lett volna a múlt rettenetes és pusztító katasztrófáit előre jelezni, sőt megakadályozni, ha i erőit összpontosította volna, ha magasabb kozmikus tudatú testvéreivel összefogott volna. Ez azonban nem történt meg, mert a bolygó még nem volt erre érett. Azt az áradást (ázsiai cunamit. A szerző megj.) szintén megakadályozhatták volna; és eljövendő katasztrófákat is meg tudnának állítani, de ezt nem teszik, mert az emberiség nem hajlandó levonni a tanulságot.

Összefoglalva: sok civilizáció élt már itt, de az elsőik az ő eredeti formájukban nem voltak olyan durva anyagból, mint a mai emberiség.

Az érv és ellenérv törvényszerűségei alapján ez világos, mert minek lenne egy bolygó csak azért, hogy legyen. Minden bolygót benépesítés céljából teremtenek - hogy ezt szellemmel vagy anyaggal tesz-e, változó. A Föld megteremtésénél az volt a cél, hogy itt tudat keletkezzen, ami magát a Földet tükrözi, azt, hogy a Föld mire képes.

Sok bolygón nincsen olyan fizikai életforma, mint a Földön, azok mégis lakottak - csak magasabb frekvenciák által.

Egy bolygó élete számos történetben tükröződik, mert egy bolygó története hasonló az emberéhez. Ha egyszer élt, akkor mindig létezik. Benne van a kozmikában - bárhogyan is nevezitek ti ezt. Információ képében benne lehet a mágnesesség rácsszerkezetében, valami tervrajzként, vagy az ionokban és a fotonokban.

Ha egy információ egyszer kiadatott, akkor örökre létezik, mert ez táplálja az isteni mindenséget; mint az atommeghajtású tengeralattjáró, mely önmagát látja el azzal az energiával, amire a haladáshoz szüksége van.

A Föld egy szervezet. És a Földben van tudat, mely - ne ijedj meg - nem nagyon hasonlít az emberekére. Ha szorgosan dolgozol önmagadon, akkor a lények felveszik a kapcsolatot veled. A Föld valóban egy szervezet. Nézd, a Föld mérhető, a végtelenség nem. A körmődön tartózkodó legkisebb egysejtűnek mesélhetsz arról, hogy te benned víz van. Víz, például a nyáladban. De az az állatka ezt semmiképpen nem tudja felismerni, mert piciny szellemi tudata nem ér fel oda. A Föld is szinte biológiai teremtmény, de lábak nélkül. Hasonlítsd a Földet valami elrúgott labdához. Az angyalok talán így találták fel a futballozást. *(nevet)*

Van humorom. Ugye?...

Az, hogy a Föld egy focilabda, és az angyalok így találták fel a labdarúgást, az viccnek hangzik. De a Föld valóban labdaszerű. Ez még nem tűnt fel nektek? A sebesség miau - ez aerodinamika. Kozmikus energia összevonásával nagyon lehetséges tehát a Földet olyan erősen meglódítani, hogy a kozmikus tudatnak egy másik vágányára csússzék. És akkor ezen az idővágányon esetleg a Vénusz lakottnak mutatkozik, noha most élettelennek tartjátok. Egyrészt belementek abba a korszakba, másrészt a pillantásotok számára ez az irány megnyílik.

A távcsöveitekkel megvizsgált bolygók közül sokat találtok első pillantásra lakatlannak. Kozmikus ránézésre azonban lakottak, hiszen minden most történik. Ez a látás frekvenciájával, töménységével függ össze.

Vedd a Földet eredetileg teremtett állapotában: emberi lény nem képes őt olyan formában látni, mert az az emberi energiasűrűsége kívül esik. Ha átváltotok a legközelebbi magasabb dimenzió zónájába, akkor egy szép napon belecsúsztok a hatodik dimenzióba - persze csúszásról nem igen lehet szó, mert az egy energia-töménység. Ha bekerültök a hatodik dimenzióba, akkor ti láthatjátok a harmadik dimenzió fényét, de az nem tud titeket érzékelni. Ti túl magas frekvenciában vagytok ahhoz, hogy, mondjuk, a harmadik megláthasson titeket. Ez most az emberiség problémája is, illetve azért nem lát életet más bolygókon.

Földi értelemben lakható bolygó jelenleg nem sok van. Ám egyes bolygókat csak a felületükön nem laknak, a kéreg alatt azonban igen. Ezt is figyelembe kell venni.

Ha az emberiség tudata megérett, ha itt az idővágány eltolódott, akkor nagyon is világosan meg lehet állapítani, hogy a másik bolygó is lakott. Akkor a kozmosz, a kozmika alapjában, elemeiben annyira megemelkedett, hogy a bolygók kommunikálhatnak egymással. Ez csak úgy fog működni, ha a földlakók frekvencia tekintetében együttműködnek. Mivel erre egyik szobától a másikig sem képesek, így a világűrbe sem kerülhetnek be.

Ebben a tekintetben vizsgáztatták az emberiséget a nagy hadurak a földön Dzsingisz kántól Napóleonon és Churchillen keresztül Bushig - és megbocsáss nekem, de - az illuminátusok is a próbára tevők szerepében ügyködnek. Persze nem az egész lét minden részletére kiterjedve, de az emberiség érettségét és szellemi szabadságra törekvését illetően.

Emiatt az emberrétegek szétválasztásának, az emberiség három részre osztásának ahhoz kell vezetnie, hogy a földi történések egybecsengésénél legyenek hasonló frekvenciájú földi emberek, akik meghallják az őshangot. Akkor sikerült. Ha mind hallják az őshangot, akkor az isteniség csengése bevonul a Földre. Akkor lesz értelme, hogy a Földön Isten hallassa a hangját. Ez a hang a Földön jelenleg nem tud elhangzani, legfeljebb elhalni. Az idő és a fejlődés, se a vele, se az ellene nem adott. Minek kiáltsak, ha senki se hallja? Lásd: ez az oka.

Téged még képessé tesznek arra, hogy kinézzél az időzónákból. Ez nem mindenütt ismeretlen ám. Bolygótok fő tekintélyei tudják ezt, mert a köreikben mozgó kutatók, akik atomreaktorokkal és az elemek rezgéseivel dolgoznak, felismerték, hogy az idő-tényező fizikai eszközökkel megszüntethető.

Ám ez mit jelent? Nem kevesebbet, mint hogy lehet más csillagokkal érintkezésbe kerülni. És ezt teszik is. Nem nyilvánosan, nem hivatalosan, hanem titokban. A kormányok erről általában nem tudnak, és akik tudják, azok ezt nem hozzák nyilvánosságra, nehogy a népet nyugtalanítsák.

Ám akik a Földet egykor megteremtették, azok most ezen változtatnak. Amikor az imént a civilizációkról beszéltem, melyek képesek az elemeken uralkodni, például a vizeket ide rendelni vagy odébb küldeni, valamint földrengést okozni, feltetted magadnak a kérdést gondolatban, hogy miért nem avatkoznak be?

Hadd mondjam meg: azért, mert itt-van annak az ideje, hogy sokan elmenjenek a Földről. Ez keményen hangzik, de én a halál vagyok, megmagyarázom neked, hogy mit teszek és miért teszem, és a léleknek nincsen oka félni. Egy tisztogató folyamatnak a kivitelezése a Földön egy jó dolog, azok számára, akik itt maradnak, és azoknak is, akik nem maradnak. Mindkét esetben jó. Ez egyszerűen így van. Azért van, hogy új lelkek érkezése előtt a Föld kitakaríttasson. Ha egy pohár tele van folyadékkal, akkor nem lehet bele újat tölteni. Előbb ki kell venni belőle, mielőtt újat lehetne hozzáadni, így van ez a Földdel is. A földről kitakarítom a régit, és hozok újat, magasabb rezgésűt. Ezért növekszik a fénymunkások serege is. Ezek azonban nem a Földet megtermékenyíteni, gyermekekkel megáldani jönnek, sem szellemi beszédekkel lelkesíteni nem akarnak, hanem egyensúlyt akarnak teremteni, hogy a Föld tartani tudja magát a magasabb erőben. Ok egy magasabb dimenzió horgonyai, vagy oszlopai a Földön.

Fontos, hogy az új lelkek a Földön elkezdjenek járni tanulni, hogy megvethessék a lábukat.

Van-e a Földnek különös szerepe a kozmoszban? Korábbi kijelentésed szerint más bolygókon alig vannak egymástól különböző' népek, mint nálunk, hanem a bolygón általában csak egyetlen nép lakik, és ezeknek a népeknek az élettartama is nagyobb. A Föld valami különös égitest-e, vagy itt van egy különös terv?

A Föld a legtagabb értelemben kutatási, kísérleti terep, vizsgáztató hely. Ebből a szempontból a Föld a sejtosztódás őselvének van alárendelve. Ezt élitek most a Földön.

Terjengősebbé is válhatnék. Kozmikus értelemben egykor a Földet azért ajándékozták az isteniségnek, mert meg akarták mutatni neki, mi minden lehetséges, milyen baj keletkezhet, micsoda káosz. Ezt megmutatták az isteniségnek, mint egy kéz öt ujját. És a fényes angyalok kara menny és föld között azt mondta az isteninek: „Isten, vigyázz! Léted energiájával ezt az öt ujjat ökölbe tudod szorítani; és te, Isten, képes vagy ezt a Földet ismét bekebelezni, nyugodtan és békésen.”

Ez a kozmikus magyarázat. Ennek a hatása azt hozta, hogy fajok sokasága keletkezett, a Földet a fajok tömege terhelte meg. Bocsásd meg ezt a mondást, ezt nem a ti politikai hangnemekben mondom, ám a Föld fajai nem valók egy helyre ilyen formában. Ezért mindig is vita tárgyát fogja képezni, hogy az ember jórészt majomból áll, vagy az ember teszi magát majommá. Ez csak egy példa a földi zűrzavarra.

Ahogyam mondtam, egykor végigzengett a világegyetemen a hír, hogy van egy bolygó, amelyen élet lehetséges. így adódott, hogy különböző bolygókról küldtek ide élőlényeket és léleklényeket. Más bolygók lakói ide nem hódítani jöttek, hanem otthont kerestek. Ezzel persze az is járt, hogy nem csak legjobbak legjobbjai jöttek ide. És nem csak rosszak jöttek. Mindenfélék landoltak a Földön, és benépesítették. így keletkezett ez a keverék, mely mára lassan a szétszakadás határára ér. És mert ez így van, a földi lét politikai történéseiben egyre hangosabban válást rebesgetnek.

Bizonyára jó szándékból ered a népek összefogására irányuló fáradozás, de kudarcot fog vallani. Ahogyam olajt és vizet sem lehet el-

vegyíteni, noha mindkettő hasonló kinézetű folyadék, nem férnek meg egymással, mert nem valók egymásnak. Mindig is szét fognak válni.

Ez a helyzet a különböző emberfajokkal is. Nem illenek egymáshoz, és nem is fognak összekerülni. Ismerem bolygótok jövőjét, és tudom, hogy az emberek nem fognak tanulni. Lesz tehát megint háború, sok háború a Föld különböző fajai között, míg végre meg nem tanulják, hogy nem tartoznak egymáshoz.

A te országodban először azokkal fogtok háborúzni, akik nem a te országodból származnak. Így kezdődik. És nagyra nő. Nekem pedig nagyon szorgalmasan munkához kell látnom. Gondolkodj el ezen!

(Rövid szünet) Kérdeztél, hogy érzek-e valamit, amikor lelkeket kell elhoznom. A legtöbb esetben nem érzek semmit, ha például emberek ilyen háborúkban és veszekedésekben halnak meg, mert ezek nem hallgatnak a jó szóra. Nem akarnak látni, nem hallgatnak őrangyalukra, akinek már majdnem kiabálnia kell. És aki nem hallgat a jó szóra, annak ezért fizetnie kell. Teszem hát a dolgomat, és azt gondolom: „Talán eljut az agyadig legközelebb...”

Azt véled, hogy ez keménység? Én másképpen látom. Ez egyszerűen így van. A lelkek jönnek és mennek, tanulnak, vagy nem tanulnak. Ma ágyban halnak meg, holnap a csatatéren, aztán autóban, vagy késsel a hátukban.

Ez a véghetetlen történés. Gondolj egy sebészre, aki első műtétét végzi. Ekkor izgul, érzelmei lobognak. Ha aztán kétszázszor, vagy ezerszer operált, gondolod, hogy érez még valamit? Semleges. A munkát el kell végezni. Ha ő nem teszi, megteszi egy másik orvos. Ez nálam is hasonlóan megy. Ha nem végzem a munkámat, akkor más valaki végzi el.

De elkalandoztam.

A Földön vizsgáztatás folyik. Ez a helyzet. Az eredmény azt fogja mutatni, hogy a fajok el lesznek választva. Barátságban élnek majd egymással, de az út addig még hosszú és göröngyös, sok háborúval. A Földdel olyan pontra érkeztetek, ahol a frekvenciák, és ezzel a

népek is el lesznek választva. Amit már említettél, a magot elválasztják a pelyvától. Abból indulj ki: A világ nyugtalansága azért van, hogy halált hozzon - (nevet) ez az én munkám, s így soha sem leszek munka nélkül.

Ezt vígan mondhatom, mert valójában helyet csinálunk új lelkek számára. A földiben tragédia, fájdalmas tapasztalat, amikor emberek fizikai életüket veszítik. Ám ha én, a halál angyala - ahogyan te nevezel - elmagyaráznám nekik, miről van szó, akkor ki hagyná el az életét valóban, ha egyszer itt van?

Persze felötlik a kérdés: Akkor az ember miért inkarnált? Az elemző egyrészt azért inkarnált, hogy a Földnek erőt adjon, a Földnek eszméletet adjon, másrészt léte éveiből akar hasznot húzni, fejlődését felgyorsítani.

A kérdésre, „lehet-e földi környezetből más bolygókon inkarnálni”, a válasz „igen”. Azt lehet. Ám az inkarnálás célja a feladatok teljesítése. Aki az inkarnációk sorozatának, a megtestesülések törvényének van alárendelve, az megragadja a megtestesülésnek csaknem minden lehetőségét. A megtestesülés tarthat húsz évig, vagy harmincig, az a léleknek mindegy. Aki benne van a sorozatban, akinek új életbe kell bekerülnie, az megragad minden adódó lehetőséget. Mintha szeretnél kikerülni egy napos helyre. Megteszed, mert ez a feladatod; feladták neked, és te vállaltad, „igent” mondtál.

A szellemi birodalomból sokan elvándorolnak, és nem jönnek már a Földre. Akik pedig a Földön maradnak, azok megoszlanak. Egyrészt azokra, akik nem intéztek el mindent, amit a földiségben meg kellett volna tenni, másrészt azokra, akik maguktól élnek egy újabb inkarnáció lehetőségével.

(rövid szünet) Ez a Földnek a feladata. Most méghozzá gondolkodnom is kellett, mert eltértem a kérdéstől. A Föld vizsgatétele a sokrétűség, hogy sok réteg, sok nép megtalálja rajta a helyét a saját fejlődéséhez. Erre érett az idő.

Emiatt a Föld ajándék sokak számára, akik részt vesznek a felfejlődésben, akik a múltban megálltak a helyüket alacsonyabb frekvencián, és most a kozmikus lét magasabb állapotát élvezhetik. Az

ilyenek számára a Föld jutalom lehet. Ők a Földön maradnak, hogy kísérjék. Akik csak az erő fokozásában segítettek, azok elmennek. Legtágabb értelemben a Földdel az isteniség saját magát ajándékozta meg, hogy felismerje, mi minden lehetséges, felismerje, hogy mi a helyzet. A földiben viszont, ahol az isteni a helyzetet kivizsgálja, ez nagy nyomorúság, lidércfény. Ez most kezd feloszlani, kezd megoldódni.

Te pedig, Jan, mivelhogy kérdezősködsz, nem fogsz továbbra is ugyanígy viselkedni, mert a földi mind jobban bemegy a kozmikus tudatba, azaz a nyugalomba, a békébe. így erősítette meg az isteni önmagában az elemeket - mint a földit is. így van lehorgonyozva az isteniben a nyugalom, a békesség, az erő, az üdvösség, mint a földiben a tűz, a víz, a levegő és a föld.

Ez a törvényszerűség szárnyakat ad a Földnek ahhoz, hogy közelebb húzódjon az isteniséghez. Évezredek múltán ezeket a kérdéseket nem kell feltenned a Földért, mert a Föld elment, bement egy magasabb, a legmagasabb tudatba. Ám kérdésedet, kedves Jan, felteszed még évszázadok múlva is, akkor ugyanis, amikor tekinteted azokra a lejtőkre néz, amik a Föld mögött fekszenek - amikor viszszapillantasz. Ott azokra látsz, akik most a Földet elhagyják, elhagyták, mert a Föld frekvenciáját nem tudták elviselni, ez nekik magas volt. Emiatt a világűrben már kiválasztottak egy bolygót, a partokat, ahová azok költöznek, akik már nincsenek a Földön. Számukra majd - ott a jelenlegi tevékenységük megismétlése közepe - ismét előkerül a kérdés: „Ez a bolygó mi célból lett megalkotva?”

A bolygó célját hasonlítsd valami sportrendezvényhez, panem et circenses: a népnek kenyér és cirkusz kell; a bolygó akkor valami rongyszedő. Helyet ad azoknak, akikből kifogyott a szusz, és azoknak is, akiknek pihenésre van szükségük a továbblépés előtt.

Az ittlévőknek nincsen mindig nevethetnéjkük, mert számukra itt elfogyott a levegő. A lét hosszú évei során egyre ritkább lett a vídám nevetés. És ennek kell most véget vetni.

Nagyon szép! Az imént említetted, hogy itt léteznek olyan civilizációk, illetve élőlények, melyek a mostaniak elől elrejtőznek. Utalsz te itt az úgynevezett reptiliánusokra vagy gyíkemberekre? Ha igen, mi a szerepük a Földön?

Nem utalok. Csak arra utaltam, hogy a Földön nemcsak ember-szerű emberek élnek. A „gyíkfej űek” után kérdezősködsz. Ez egy olyan dolog. Ki fogadja ezt el tőled? Senki el nem hiszi ezt neked. Mégis válaszolok. Ez a szemlélő látásmódjától és tudatától függ. Akin keresztül most beszélek (a médium. A szerző megj.) már látott olyan embereket, akik csak olyan ajtón tudnak bejönni, amely legalább 2 méter 50 centi magas. Ezt neki sem hiszi el senki. Amire gondolsz, azt láttad. És mindazok látták, akiknek megvan az ehhez szükséges szellemi frekvenciájuk. Számodra lehet az hulló, de kinézetét változtathatja. Kinézhet embernek is, de aki igazán lát, az megláthatja az igazi arculatát.

A Földet valóban különböző fajok népesítik be, nemcsak gyíkfe-jűek. A Föld nem csupán benépesedett, hanem eleven is. És az élő-lények erősen behatolnak a tudat rezgésébe, a tudati frekvenciába is. Az említettek mélyen a földben lakoznak. Ott élnek. Ezek azok, akik a te szavaid szerint az üreges földben vannak. Ezek kozmikus képződmények. Ezeket a lényeket én nem szeretném embereknek nevezni. A lélegzésük is más, tehát a tüdejük és a külsejük, a formá-juk is. Többet róluk ma nem akarok mondani, majd később, ami-kor más dolgokat adok tudtadra.

Vannak olyan lények is, akiknek alig van kezük, sőt lábszerűségük sincsen. Uborkára hasonlítanak, de anyaguk világosabb. Ezek mondhatni a légkör, a levegő részecske-gyorsítói. A Föld kérgében élnek, a kemény földrétegben, és a légréteg oxigénjét levezetik a mélységbe, hogy a Földet átáramolja az isteniség. Ilyen lények való-ban vannak, mert meg kell értenetek, hogy a légkör meg van mér-gezve azáltal, amit az emberek tesznek vele. Mindig lesznek tehát kozmikus tudatú kertészek és erdészek, akik az ember számára lát-hatatlanok, mert testi köntösük az általuk végzendő munkához iga-zodik. Ám a tisztánlátó ezt a körülményektől függően láthatja.

Ezek a lények is istenanyagból állnak, és náluk nemcsak az időtényező, hanem a tér-tényező is számít. Nem csupán az időt, hanem a teret is tudják kezelni, mindkettővel tudnak bánni. Tudnak itt is lenni, meg nem is, egyidejűleg. Ez egy szinkronizmus, több dolog egyidejű egybeesése. Mivel az ilyesmi az emberben félelmet kelt, rá a tér és az idő egyidejűségének a törvényszerűsége érvényes.

A Föld tudósainak rövidesen szembe kell nézniük ilyen kérdésekkel. Akkor ugyanis, amikor a földréteg frekvenciája valóban megemelkedett. Felteszik maguknak a kérdést, hogy mi minden van még a földrétegben. Rájönnek, hogy a Föld a világosságból származik, és élőlény, élő szervezet. És az elemek lélekkel bírnak. Vannak olyan lények, melyek az elemeket irányítják és uralják - ezeket nevezitek ti természeti szellemeknek és elementáloknak. Felfedeznek egy új technológiát, és képernyőiteken hirtelen kicsiny lények jelennek meg, akik onnan integetnek nektek.

Ez nagyon érdekesítő lesz.

Most szeretnék egy s mást megtudni rólad és a te jövődről. Ha szabadna neked személyesebb kérdést feltenni: mi a te személyes célod? Mindig is az istenerő közvetítője leszel, vagy ezt a tevékenységet átadod más erőnek, mert te magad esetleg emelkedni akarsz, és közelebb akarsz kerülni az istenerőhöz?

Az angyalokhoz hasonlóan én is áramló erő vagyok. Ezek szerint, amit ma hallasz, azt a te időd szerint tíz év múlva is hallod. Amit azonban hamarosan, az elkövetkezendő években hallasz majd, az - a ti fogalmaitok szerint - minőségileg javul, mert a Földdel, a naprendszerrel, a Tejútval és az egész mindenséggel magam is felfelé haladok, emelkedem, mert az isteniség belélegzik. Létem elemeit folyamatosan benyújtom az isteniségnek, mert magam is tapasztalatokat szerzek, nem az arkangyalok által, hanem egyenesben, közvetlenül. Azáltal, hogy az információkat, az energiákat begyűjtöm és továbbadom az isteniségnek, kiürítem magamat. Az üres terek aztán ismét feltöltődnek isteni tényezőkkel.

Képzeld el, milyen milliárdszorosan segíték én, mint valami orvos, aki sebeket kezel. Ezt nem lehet örökké csinálni, mert rengeteg szenvedés és fájdalom borít el engem. Emiatt ezeket a mezőket kicserélik, hogy ne legyek magam is a fájdalomban, mert én tulajdonképpen tele vagyok békességgel és boldogsággal, és isteni minőségű vagyok. A hiányokat aztán ismét elárasztják fénnel, feltöltik. Áramló erő vagyok, amit körhöz vagy gömbhöz hasonlíthatnál - valami gördülő rendszer. Szüntelenül megújulásban vagyok, mert mozgok, az isteniség mozgásában vagyok.

Egyszerűen azt mondhatnám, hogy cserélődöm, ám ez nem egészen helyes. Ezt magasabb, kozmikus értelemben kell venni - mint vízzel telt vályú, amiből állatok isznak, melynek tartalmát állandó forrás frissíti. Tehát nem igazán cserélődöm, hanem folyton megújulok. Inkább folytonos megújulás, adás és elfogadás. Kozmikus szempontból megújulásnak vagyok alárendelve, ahogyan te is. Te cseréled ugyan a köntösödet, testedet, és más földrétgre váltasz, de bensőd, magod szerint állandó vagy.

Még egyszer megkérdezném: amikor a lelket elhozod, átadod az őrangyalnak? Hogyan egyeztetitek a működéseket?

Ő nincsen egyedül, nem marad magára. Az én munkámat egyeztettem vele. A lelket nem egyedül, nemcsak én hozom el. Megengedem - én döntök így - alacsonyabb frekvenciájú elemeknek, például annak, aki életében a nagyapja vagy anyja volt, a lélek hozzátartozóinak az eseményben való részvételt. De én határozok ebben, Isten nekem adta ezt az erőt. Én döntöm el, mikor legyen az elme-nés, kozmikus törvényszerűségekkel egyetértésben, a lélekterwel egyeztetve. Én vagyok a portás, a kapu őre, aki dönt. Én adom meg, mikor és hogyan történik az elmúlás, de mindig a lélektervhez igazodva. Soha sem én döntök afelől, hogy egyáltalán elhalálozás legyen, mert azt mindenki hozta magával a kozmikus elrendeltetéssel. Így aztán cselekvésemet egyeztettem a lélekangyallal, az őrangyallal.

Hosszabbítások akkor lehetségesek, ha ez belefér a lélektervbe. Rövidítések is lehetségesek. De ennek is benne kell lennie a lélektervben.

Szeretnék még egyszer utánanyúlni. Mármint, hogy jól értettem-e. Tehát te kifejtetted a lelket a testből, majd átadod az őrangyalnak, és a lélek ezután regeneráló álomban tölti idejét, hogy kipihenje az inkarnációt.

Az isteniben nincsen olyan, amit alvásnak nevezhetnél. Én transzformátor (átváltoztató) vagyok, én akkumulátor vagyok, azaz én bekapcsolom a „lámpát”, a világosságot. A lélek távozását a testből a világosság meggyújtásához hasonlíthatnád. Én nem átadok, én továbbbnyújtok. Nincsen leszögezett illetékesség, csak folyás, folyamatosság. Kozmikus törvény alapján, amikor a lélek elhagyja a testiséget, én tartom a testet, hogy el ne essen és össze ne törjön - szellemi értelemben. Úgyszólván fenntartom a sejtek együttmaradási információját, hogy mostantól kezdve aztán lassan váljanak el egymástól. Egyébként a lélek által elhagyott test másodpercek alatt szétesne. Mert itt vannak a hozzátartozók könnyei is, az összetördelődő, le-tört embereké - de ezekkel nem foglalkozom. Ez nem az én feladatom.

Egyrészt tartom a testet. Képzeld el, hogy csak egy kézzel fogom, mert amikor elvágom testi kapcsolatát, az ezüstzsínórt, ő kiválik a testből és felszáll, nem tudnám továbbbnyújtani, ha nem lenne ő is a kezemben. Úgy nyújtom tovább, hogy megbököm. Így a világosság angyala, akit ti őrangyalnak neveztek, veszi őt kézbe. Az őrangyal megtisztítja a lelket, megmossa, és megmutatja neki azt a helyet, amely neki jót tesz. Azt hiszed, hogy most a lélek alszik, de ez a regeneráció, a helyreállítás, a nyugalom, a kipihenés, esetleg elmélázás időszaka.

Egy isteni tényező soha sem alszik. Minket most a nyelv választ el, nem a tény. A nyelvek egész világa választ el minket. A lélek a tevékenység fáradalmaiban nyugodhat, mélázhat, mintha pillantását a messzeségekbe irányítaná, a tájat pásztázná. A lélek ekkor a tudatát

tükrözi. Lehet ez a legutóbbi élet áttekintése, de ez is mindig az eljövendő eseményekre nézve történik. A lélek elhagyja a régit, s emiatt kell a nyugalom, hogy a múltat a jelenre változtassa, a mostban, a jelenlegi állapottal vizsgálja meg a távolit, a jövőt, hogy meglássa az összefüggés hiányát, a mostani rezgés és az isteni rezgés (frekvencia) közti eltérést. Így fogja a lelki vezetővel és az őrangyallal egyeztetve a további létet eltervezni.

Ezt az őrangyal a lelki vezetővel együtt teszi, aki az őrangyal fölött álló erő, mint valami anya, aki gyermekének a legjobbat akarja, és segíteni akar neki továbbjutni. A szellemi vezető az, aki figyelmeztet is, ha a jövő, az eljövendő tennivaló nyilván túl nehéz.

Nem lehet meglepő számodra, amit most megtudsz, hogy ha a teher neked túl nehéznek mutatkozik, akkor a szellemi vezető engem felkér arra, hogy ennek az életnek vessek véget. Ez aztán földi szempontból lehet az is, hogy a lélek önkezével vet véget életének. Ez kozmika, nem Föld. Ezek magasságos kozmikus törvények, amelyeket az ember nehezen ért meg, mert csak a léleknek más életeivel kapcsolatban válnak érthetővé. A lelki vezetőnek szabad tehát engem megérintenie, rezgésbe hoznia, tette készítetnie, hogy a földi nyüzsgésnek véget vessek. Ilyen esetben a lelket nem az őrangyálnak, hanem egyenesen a lelki vezetőnek közvetítem, hogy az a lélekkel megbeszélje a további eljárást.

Ilyen tevékenységeknél olykor szívesen segítek földi szenvedést megszüntetni, hogy a teher megoszlódjék. Az ilyen lelkeknek olykor kell egy kis nyugalom, kell hosszabb pihenés, hogy világossá váljék számukra, mi az, amit a jövőben el fognak bírni.

Ezek szerint az öngyilkosság, amit sokan elítélnék, azt gondolván, hogy az illető elutasítja feladatát, feladja életét, életútját nem akarja folytatni, az ilyen vég nem mindig ugyanaz. Vannak kivételek?

Az önkezü vég sokrétű téma. Az imént a kozmikát említettem. Ha a csomag túl nehéz, s az ember nem képes cipelni, akkor a kozmika segíthet most letenni és több életre szétosztani azt. Ha mi ketten tovább kommunikálunk egymással, akkor ezekről a dolgokról is

sokat hallhatsz tőlem. Annyit mondhatok most, hogy mindannyiunk forrása, „Isten” semmiképpen sem büntető Isten, mert önmagában következetes, harmonikus és kerek. Aki saját kezével vetett véget az életének, akinek én segítettem – és hát minden halálnál ott vagyok segítségnek –, az nem fog a pokolban fortyogni, míg meg nem fő; az ő terhét elosztják; nem elhagyják, hanem a cselekvést széjjelebb húzzák. így egy életből lesz kettő, vagy három, esetleg négy. Ez a földiben őt visszább veti, de ez csak a földiben hiány, mert a földiben idő van; a kozmikusban ez nem számít. Hogy tíz, vagy ezer életet élsz...; nem az idő számít.

Említetted a „kegyelem angyalát”. Szeretnék róla többet megtudni. Ki ő, mi a hivatala, és te hogyan viszonyulsz őhozzá?

Ha a kegyelem angyalát nézed, változik a helyzet, változik a frekvencia. Még a levegő is megváltozik, amit lélegzel, ha tudatosan lélegzel. A kegyelem angyalát a legmagaságosabb istenáramlat választja ki, bizonyos isteniségben, a legmagasabb isteniségben intézett hivatalra. Őbenne minden együtt van, ami Isten, ő mindent áthat, amit át kell hatni. Azaz ha neked úgy tűnik, hogy az én transzformátori tevékenységem megdönthetetlen, akkor azt lehet mondani, hogy a kegyelem angyala ezt képes megváltoztatni. Képes fellépni ellenem, sőt visszafordíthat. Sohasem fogja azt mondani, hogy „neked, transzformáció angyala, nincsen igazad”, hanem jóságosan kijelenti: „ezt itt most Isten akarata szerint intézzük”.

Ekkor változás történik. Mert ha a kegyelem angyala cselekszik, akkor Isten akarata történik. Ő az isteni világosság közvetlen kisugárzódása. Ő képes még a krisztus sugárzását is megkerülni, azaz nem a krisztus erején folyik át, hanem közvetlenül magához az istenihez kapcsolódik. így lett egykor – ne neved – a pápa hivatala berendezve. A ti elképzeléseitek szerint ő a pápa. A pápa jelentősége, hogy ő hivatalosan Isten képviselője a földön. A kegyelem angyala a legtágabb értelemben Isten követsége mindenütt. Képletesen azt mondhatjuk, hogy a kegyelem angyala minden lét pápája, azaz a pápa a világmindenségben.

A kegyelem angyala az isteniség megtestesítője, hatóereje és szerkezeti tudata hozzám nem hasonlítható - hozzá képest én durva és nyers vagyok.

A kegyelem angyala maga egy istensugár. Ha fénysugárzásunkat összehasonlítanánk, akkor én egy zseblámpa világa, ő pedig egy fényes, fehér lézersugár lenne. Ha ő jön, akkor én odébb állok - nem haragosan, mert - földi nyelven - ő maga szépség és szeretet. Nekem akkor örömöm telik a lemondásban; örömet okoz, hogy adhatok. Mintha most lettél volna szerelmes. A kegyelem angyalának mindent megtennél, ha alkalmad adódna.

O is valami intézmény, mint a rendőrség a Földön, ügyel, vigyáz, hogy mindenütt isteni rend legyen - persze kozmikus szempontból, nem földből.

Ismételten felteszik a kérdést, hogy Isten hol van. Isten mindenütt jelen van, a kegyelem angyala által is; mindenekelőtt akkor, amikor a kegyelem angyalát küldik, helyzetek tisztázása végett.

Ezt az angyalt te is fel tudod hívni tudatod magasabb rendű elemeiben. Ez a finom angyal nem elérhető a földi lét völgyeiben. A gyakran előkerülő kérdést, „hol van Isten ezekben a háborúkban”, azért tesz fel, mert a kegyelem angyalát nem képesek fogadni.

Mivel azonban ti a Földdel együtt magasabb rezgésű anyagba mentek, meg fogjátok kapni. Akkor tudni fogjátok, hogy O van, egyenesen az isteniből, és hogy feladata az isteni kegyelem; a védelem hivatalában is, szinte az Egyetlennek az ellenőrzése végett, hogy minden isteni-e.

Vannak-e gyermekes lelkek, fiatal lelkek, például, akik még nem inkarnáltak gyakran?

Ebben az esetben nézzük kizárólag a Földet. Ha a Föld egészét nézed, akkor vannak itt sokszor megtestesült lelkek, akik minden földit kívülről tudnak. Mivel földi értelemben létezik az idő, vannak öreg lelkek is. Egyetemes értelemben, például a Tejútrendszerben, vannak tapasztalt lelkek, akik gyakran ugrottak dimenzióról dimenzióra, szóval kiismerik magukat.

Kozmikus szemszögből, isteni szempontból, nincsenek fiatal meg öreg lelkek, mert minden egyidejűleg buzogott Istenből, Isten egyazon kiáradásában volt. Itt minden egyenlő, minden most van.

Az isteni energián kívül azonban lehet szó „öreg” lelkekről, ha a tapasztalatokat és érettséget nézzük. Minél tapasztaltabb egy lélek, minél tudatosabb, és minél jobban belesimul a gördülő rendszerbe, annál hamarabb elkezd kikerekedni; kerek, mert a végtelenséghez tartozik, és egykor ismét betér az isteniségbe. A lélek részei tehát cserélhetők, azaz régi tudat, régi tapasztalat visszamegy az istenforrásba, s ennek a helyére jöhetnek új tapasztalatok. Más szóval: a megélt tapasztalat, az átélt dolgok bemennek az istenforrásba, Istent táplálják, és ez az új, mely Istenbe áramlik, elkezd sűrűlődni, hőt termelni, kezdi az örökkévalóságot erősíteni. Ezek szerint egy lélek olvadhat, csökkenhet, míg végül csak az istenmag, a tisztaság marad. A lélek így közeledik az összeötvöződéshez, a beolvadáshoz. Ez viszont egy óriási téma, amit a földiben alig lehet megfogalmazni. Ehhez a magasabb dimenziók ismerete kell, amivel ti nem rendelkeztek. Ezért ezt nektek nem lehet elfogadhatóan megmagyarázni. Mivel a finomanyagiban nincsen idő, a két-séges gondolkodás mindig is elakad.

Nézd ezeket a dolgokat a lét rezgésfokán. Földi szemszögből lehet öreg, tapasztalt lelkekről szó, de lényegük, magjuk mind az isteniből van, ami azt jelenti, hogy ugyanaz van mindben.

A szellemi irodalomban ismeretes a „felettes én” fogalma, melyet röviden a lélek legmagasabb nézetének neveznek, mely különböző töredékekre, részlelkekre oszthatja magát - mint te is -, és minden töredék, minden rész információját tartalmazza. Anyalélek úgyszólván, így van-e ez?

A felettes énre csak ráérezni lehet. A beszélőben (a médiumban. A szerző megj.) pillanatnyilag a fej jobboldala van nyitva. Jelenleg átáramolja őt a felettes én. A feje tetején keresztül egyenesen a szívébe folyik, hogy beragyogja a szellemi nap. Ebben látod a háromrészes-

séget, amit ti a kultúrátokban „szent” háromságnak neveztek. Egészsében, egyesültségében az istenmag.

Így nézve a felettes én az istenbőség, az istenhatalom, az isteniség nézetének értendő. Pontosan az isteniség, az istenáramlat. Így lehet legjobban megérteni a felettes ént.

Fenti meghatározásodat lehet helyeselni bizonyos mértékben, ám nem az aggyal, sem az értelemmel. Ezt a tudattal kell rendbe tenni. Az emberek ezt csak akkor lesznek képesek megérteni, ha a mai Földtudattal ők is felmentek magasabb frekvenciába. A felettes ént az istennézetben lehet világosan megérteni, az istenfrekvenciában. A felettes ént veheted az isteni rezgés csatornájának. Vannak különböző küldetések, különböző lélek-csatlakozások. Más szóval: inkarnálhatnak a felettes *én* különböző nézetei egyidejűleg. Ám ez eléggé bonyolult.

Miután te még soha sem inkarnáltál, az őrangyal azonban igen, érdekelné engem, hogy nem akarnál-e esetleg egyszer emberként megtestesülni, mint én például?

(nevet) Ahogyan te, úgy biztosan nem...

Nem, létem külső terei már belerezegnek anyagi rétegekbe, amikor megjelenek. Ám belső magomat illetően csakis Isten szeretnék lenni. Külső tereimet tapasztalatként, azt tudnám helyeselni, azaz szerkezetemből részeket testiségben hordozni - ez érdekes elképzelés. Jó fejed van...

Gondold el, hogy egy angyal, aki egészében csakis Isten szeretne lenni, nem akarná-e köntöse alsó szélével egyszer megkóstolni a Föld zöld fűvét. És a jövőben azt gondold meg, hogy a kisfiú, vagy a leányka, aki hét vagy nyolc éves korában vesztette életét, esetleg nem egy angyal lelkének volt-e a ruhája rojtja, aki egyszer földi levegőt akart szimatolni...

A kozmikus lét játékában ez lehetséges lenne.

Nagyon érdekes...

Ezt esetleg érezheted, de. sosem tapasztalod meg. Kezdd el ápolni a melengető kommunikációt énvelem, amikor nyugodt vagy, és én beléd plántálom ezeket a tényezőket. Ezért volt szükség a látogatásomra is nálad, hosszabb idővel ezelőtt. Muszáj volt benned mászkálnom, hogy kivizsgáljam a szerkezetedet, a rácshálódodat, idegpályádat. Ha nyitott vagy számomra, akkor belefolyok az agyszerkezetedbe, és átadok olyan gondolatokat, melyek benned a kérdések millióit váltják ki. Ehhez viszont a te agyadat működésbe kell hoznom, nehogy bolond gondolatok árásszanak el, nehogy eltoldjál mai tevékenységed szabályaitól.

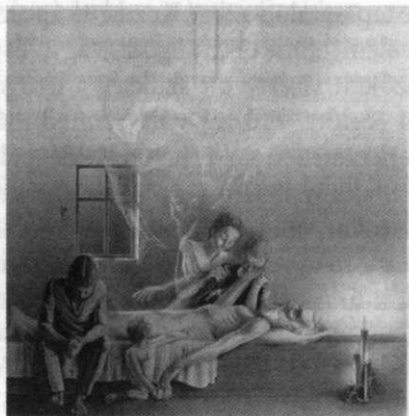
Óriási terület áll előtted.

Érdekfeszítőnek tartom munkádat, mindenekelőtt, hogy minden lelket elhozol, a gyilkosokat és a szenteket, az illuminátusokat és a hóhérlegényeket, a bántalmazott gyermekeket és a nagymamákat, mindenkit...

Voltak-e valamikor erők, amelyek téged a munkádban akadályozni akartak? Szóval vannak-e ellenségeid, sötét erők? Vagy létezik valami megegyezés kozmikus szinten?

Minden a kozmikus törvényszerűségeknek engedelmeskedik. Ismételten megtörténik tehát, hogy a munkámat akadályozni próbálják - nálam sötétebb erők. Meglehet. Gyakran ér akadályoztatás, amikor a haldoklót körülrajzók könnyei különösen bőven omlanak. Gyakran kérelmeznék: „Kérlek ne tedd!” Mily gyakran véreznek a szívek, amikor ott állok az ajtó előtt, és munkám világosságát nem tudom bevezetni az ottani történés sötétségébe. Ez gyakori, ám az én munkám szempontjából a sötét erők akkor általában azoknak a könnyei, akik körül veszik az ágyat. Ez szinte vesztégár.

Képzeld el, hogy a haldokló ott fekszik az ágyon, és ostromolják őt azok, aki nem hagynák elmenni. Itt emberek sírnak, de tulajdonképpen ez a hús. Ez a hús, a test, az anyag, mely nem jött rá, hogy maga világosság.

11. kép: A lélek kiválik a testből, és a szellemi kísézők elhozzák. A hozzátartozók ott ülnek a haldokló ágyánál és gyászolnak, mivel a fi-nomanyagi kísézőket nem tudják észlelni, és nem értik, hogy a halál nem a „vég”, hanem csak átmenet egy más létformába.

A képet Rolf Cigler festette.

így aztán a sötét hatalom gyakran a tudatlanság, az értetlenség lomha rezgése, és tágabb értelemben a hús frekvenciája, mely énközpontúság és saját lendület által önállósult, hogy a testet, s ebben az esetben a haldoklót megtartsa. Ilyenmód az elmenni készült olykor egy pillanatra elragadják tőlem, s ki kell tartanom, míg újból kézben tarthatom a szituációt. Ezek azonban csak földi időszámítás pillanatai.

Ez a szellemi birodalom játékházhoz tartozik. Ez nekem nem fáj, mert felismertem - és ezzel a kozmosz rájött -, hogy milyen messze eljutott már a hús, a test a fénné válás terén. Ezért is nem hagyom, ha a lélek elment, a hústestet egyszerűen szétesni. Nem hagyom elpusztulni, hogy a hús struktúrái vegyék észre a lelkesültségüket, és hogy őket fényerő teremtette. Ezt az anyagnak újból és újból a fejébe kell verni. Világossá kell tenni a test számára, hogy hússzerűségét csak szerepként játssza, és az anyag is az isteniségből való, csak tömörebb formában. Besűrített fény, mely azt a szerepet játssza, hogy ő anyag.

így aztán a kérdésekre: „Lehet-e mindenki boldog?”, „Lehet-e mindenki milliomos?”, vagy ha a kozmikus játékra átvisszük: „Lehet-e mindenki angyal, vagy lélek?” - „nemmel” kell válaszolni, mert számos isteni elemnek anyagnak is kell lennie. Az anyag isteni tényezők összevonása, mely azonban a mozgás és a lelkeség mozgási

szabadságát nélkülözi. Ezek szerint az anyag alá van rendelve a szellemnek és a lelkinek is. Ez az anyagnak néha nem nagyon tetszik, ha tudatot épít fel, emiatt védekezik és ragaszkodik önmagához. Ez fogja olykor az elmenőt, amikor egyenlők egymást fogják - hús a húst.

A halál, a fizikai halál elkerülhetetlen-e? Azért kérdezlek, mert a hírek szerint egyes embereknek sikerül meditációs módszerekkel, vagy akárhogy az öregedési folyamatot feltartóztatni, sőt teljesen megszüntetni. Egy korábbi könyvemben, „El a kezekkel ettől a könyvtől” hírt adhattam a Himalájában élő emberekről, akik esetleg évezredek óta, talán Atlantisz óta a samadhi állapotában tartózkodnak. Hogyan lehetséges ez, és mi az értelme?

Az egyfajta látszólagos alvás. Ezt a hamis alvást egy lélek megteheti, ha fejlődése eléggé előrehaladott. A testnek ekkor sem táplálék, sem folyadék nem kell, nem eszik és nem iszik. A lélek ebben az állapotban szellemileg táplálkozik. Ezek az emberek a szellemi világból kivonják a fénynek egy anyagát, és ezt a pozitív energiát osztogatják önkéntes börtönükön kívül is a világnak, hogy a világot serkentsék.

Ez lehetséges sejtinformáció segítségével. A sejtjeiket átprogramozzák. Ha a sejtek tájékozatlanok az elbomlást illetően, akkor nem bomlanak el. Ám a külvilág bolygatja ezeket a testeket a barlangokban, ahol tartózkodnak, és így az anyagot el lehet pusztítani kívülről befelé. Emiatt ezeket a lényeket vagy embereket mások gondozzák, arra ügyelve, hogy a nyugvó testek ne piszkolódjának, és ne kezdjék ki őket az állatok.

A kozmikus biológiában nagyon lehetséges az örök élet egy testben, ám a földiségben ez nehéz, már az emberi lét mérgei miatt is, többek között a szennyezett környezet miatt, ami a testekre behat. így aztán a mindennapi tevékenység közepette az élet meghosszabbítása nem kivitelezhető, mert ahhoz rengeteg energia kell.

Itt megint sűrűlődségről van szó, adásról és elfogadásról. Mivel a mozgás a testet előre lendíti, szüksége van a nyugodt háttérre. Ha ez

nincs meg neki, akkor elkopik. A kopás akkor nem kezdődik el, ha a test nyugalomban van, a nyugodt pólusban.

Az egésznek az értelme azoknak a lelki jellegéhez fűződik, akik ezt teszik. Meg akarják mutatni, hogy több is lehetséges, és az ember többre képes, mint hogy folyamatosan öregedjen és 80 évesen meghaljon. Mint ismételten említettem, az ember isteni jellegű, de ezt elfelejtette. Minden lehetséges, ha az ember hisz benne.

Akik ezt a gyakorlatban teszik, akik ezt akarják, azok általában Istennek szentelik magukat. De ezt ne lásd teljesítménynek, inkább áldozatnak, mert kozmikus részed inkább kíván a kozmikában lenni; te soha sem fogod kívánni, hogy tartósan a Földön maradjál. Emiatt ezek a mesterek ritkaságszámba mennek, s így ez a mesterség és adottság is ritka, mert akik a fény útjára mennek, azok közül a legkevesebben kívánnának ilyesmit.

Nézd a Földet műhelynek. Bármilyen szép is a munka, munka után az ember szeretne pihenni, mert a munka fárasztó is. Ezért alkották meg a munka mellé a pihenést. A kozmikusban az inkarnáció és reinkarnáció pihenéssel is jár, hogy újra erőre kapj. A tartózkodás a szellemi világban a pihenés ideje. A földön töltött idő a munkaidő. Ezeknek a mestereknek a munkája azon is alapul, hogy másoknak utat mutassanak, és megmutassák, hogy több is létezik, sokkal több lehetőség is van, és az embert arra biztassák, hogy több akarjon lenni.

Van egy további változat: a kozmikus törvényekkel a Földön kísérletezgetnek is, alkalmazzák és változtatják azokat.

Esetleg csodálkozol, de a mennyek birodalmában vannak olyan állomások, ahol szellemi vezetők, a fény avatárjai próbálnak a testtel kísérletezni. Emiatt a földi emberrel végzett kísérletekre is szükség volt - bármilyen kegyetlenségnek tűnik is neked -, hogy a sejtserkezeteket felismerjék, megtudják, hogy az isteni alkotás mennyire hatolt be valóban a húsba. A hús eltávolodott-e túlságosan az isteni alkotási tervtől, vagy az anyag kezdett-e isteni intelligenciával rendelkezni? Lehetséges-e a fény mesterei és az őrangyalok számára a hús, a test irányítása?

Voltak tehát a Földön kegyetlen kivégzések, melyeknél azt vizsgálták, meddig jutott el az ember és a hús fejlődése. Ám ez - megbo csáss - kozmikus szempontból szükséges. Erre a kísérletre sokan jelentkeztek, és hajlandók voltak ezt megtétetni magukkal. Ezeknek hála jár, de azt is meg kell mondani, hogy a legnagyobb fájdalmakban csupán a hús ordított, mert a lélek eltávolodott, nehogy a testi fájdalmat lélekként kelljen elviselnie. Ahogyan ezt a Földön megtették - nemcsak emberek, hanem más bolygók intelligenciái is, akik idejöttek kísérletezni az itt lévő teremtményekkel -, úgy ez a kozmikusban is történik. A kozmikusban is vizsgálják, hogy a hús, a test meddig jutott el a fejlődésében. Épp a Földnek azon a fokán, amikor is belép a következő, magasabb frekvenciába, ki kell kísérletezni az emberiség fejlődési fokát. Ez a vizsga nem most kezdődött, hanem évek óta tart már.

Emiatt régebben eljöttek már fénymesterek a Földre kivizsgálni, hogy egy test meddig bírja, a Föld hol tart felemelkedésében. Ugyanis az emberiség öregszik, egyre öregebb lesz.

Az általad meglátogatott bolygókon általános, hogy az emberek a száz évet jóval túlélnek. Ezzel szemben a földi ember átlag nyolcvan évet él - a nyolcas a végtelenséget, a nulla minden lét őselvét jelöli. A Föld most ezen áttör. Azért kell megvizsgálni, hogyan működik, és ezért osztják fel az emberiséget azokra, akik elmennek, meg akik maradnak, meg akik feljebb kerülnek. Mert nincs már mindenki számára hely a Föld porondján.

Ez azok számára is feladat, akik az élet meghosszabbítása céljából a szellemet a testben tartják.

Nagyon érdekes! Sokak elképzelése szerint ugyanis - ahogyan szemtanúk is ecsetelik, ezek a lények kétéltűeknek néznek ki, úszóhártyájuk és kopoltyújuk van, mivelhogy Atlantisz idején egyik faj víz alatt is tudott élni - ezeket a testeket azért tartották meg, szinte a géneket elraktározva, hogy most, a felemelkedés idején megint hasznát vegyék.

Ez is hozzátartozik. Az egészhez tartozik. A régi idők ismeretei benne vannak a sejtekben, ezeknek az információi. Ebből a szem-

pontból serkentő lehet, ha a kopoltyúsemler a tapasztalatait továbbbadja az istenforrásnak, ez pedig a mai idők kutatóinak bocsátja rendelkezésre. Közzé tett tudás, szétoosztott tudás. Az uralkodók azonban nem a kopoltyúsemlerek lesznek.

Ahogy a tisztánlátó gyermekekről írt könyvemben közlöm, illetve amit ezek a jelenleg „indigógyerekek” néven összefoglaltak maguk mondanak, ők első ízben vannak a Földön, hogy itt - úgymond - „csillagok közötti tudást” rendezzenek be, hogy a Föld megváltozásait részben támogassák, részben pedig gyorsítsák.

Azt mondom neked Jan, légy óvatos. Mert az igazikat nem a tulajdonságaikról, hanem a tetteikről lehet felismerni! A Földre jött sok magas szellemiség tért le az útról, amikor hatalomra és hírnévre tett szert. És majd kiderül, megmutatkozik, hogy az újonnan jött lelkek közül ki fogja el is végezni a feladatát...

Az emberek sokszor belemagyaráznak valamit, ennek a témának az esetében is. Magad is tudod, hogy a gyermekek közül, akiket meglátogattál, most többen drogokat szednek, erősen belecsúsztak az anyagba, és nem biztos, hogy tulajdonságaikat megtartják, sőt, még rosszabb, mire fogják használni. Légy óvatos!

Általánosán igazad van azért, rengetegen jönnek ide más bolygóról, vagy azért, hogy részt vegyenek, illetve itt legyenek, mert a változások, amelyek ezen a bolygón majd lejátsszódnak, igen ritkák, illetve nem olyan gyakoriak, vagy azért, persze, hogy itt tevékenyek legyenek, ragyogtathassák a világosságukat, ha követik az intuícioikat.

Az ilyen lelkek érkezése hullámokban történik, egy bolygónak abban az időszakában, amikor ezekre a lelkekre szüksége van. Mivel a Föld most egy magasabb tudatszintre felfejlődik, sok lélek érkezik más bolygókról, segíteni, új tudást és más viselkedésmódot hozni. Az emberiség számára intők is lesznek.

Ezeknek a lelkeknek ez egy nagy vizsga, mert tudással párosult tisztánlátás nagy teher.

Mit tartasz a földi vallásokról, s hogy azok hogyan magyarázzák Istent és az embert a teremtés keretében? Mi a te személyes véleményed?

Én nem vagyok személy, folyamatban vagyok, áramlók, én egy struktúra vagyok, s így semmit sem tudok személyesen nézni. És pontosan ez hiányzik a vallási gyakorlatból, nem mozog, nem áramlik, nincsen folyamatban. Az emberre rátesznek egy fedőt. Nehéz tehát a kérdés „a vallásokról”, mert ez a kijelentés olyan általános.

Maguk a vallások nem szabadok, és követőiknek sem biztosítanak szabadságot. Valami egyházi hely alap gondolata jó, mert az istenit akarja szolgálni és gondol az Alkotóra. Ha azonban jön valaki, felmegy a szószékre és onnan szónokol, az akkor elbizakodottság. Ez azért nem passzol, mert ilyenkor elhagyják a lét egyidejűségét. Minden nem ugyanaz, nem egységes. Az egyházi fejleményeket - a kezdetektől a mai időkig - lásd hatalmi lehetőség kiépítésének, saját érdekek előtérbe helyezésének. Ez mindig is így volt. Maga az eredet helyes volt és fontos. A túlzásba vitelt az ember hozta létre.

Mindenkinek önmagához kellene eltalálnia, a csoportban szót emelnie, és ezáltal önmagát megelélnie. Az önmagára találást a világ legtöbb vallása megszüntette. Ugyanis felfedezte, hogy ha az ember önmagára lel, akkor a csoport köreit elhagyja. És pontosan itt akad el az áramlás, a keringés, az istenáradat. A folyamatot megszakították, hogy az embereket megtartsák. Hatalom- és pénzsóvárság. Emiatt a vallásoknak fel kell oszlaniuk, mihelyt az emberek megindulnak, „folyamatban” lesznek.

Az olyan vágású emberek, mint te is, aligha lesznek barátai a csoportokban találkozó és előírt cselekedeteket végző embereknek, mert a te terved és hivatásod szerint az embereket saját felelősség vállalására kell hajlamossá tenned.

Ez azzal is járt, hogy az olyanokat, mint te vagy, aki már a közép-korban is dolgozott, száműzték és máglyára is küldték. Így is végeztél már az életedet. A te fajtádat boszorkányoknak és démonoknak

nevezték. Ez pedig folytatódik mind a mai napig is - talán még inkább, mint korábban, mert most titokban történik.

Nem tiltották-e be a te könyveidet nemrég, mert féltek, hogy az emberek elkezdenek elgondolkozni azon, és megkérdőjelezni azt, amit az iskolában tanítanak, és amit a vezetők mondanak?

Mindezt azonban leállítják az új idők, az emberiség szétesztása által. Ez esetleg nemzedékekig tart, mert az Egyetlennek - az istenerőnek - a malmai lassan őrölnek. A földi időszámítás rövid életű, gyorsan zubog. A kozmikusban ez az időszerkezet nincsen, ott a lét szakaszokban zajlik. A Föld ideje ezzel ellentétes. De a Föld jó úton halad - már most is.

Mivel a földi vallásokban nincsen folyamatosság - vedd ezt a lényegnek -, el fognak fulladni. Mint valami tó, melyet nem táplál forrás. Elfövényesedik. A forrás, vagyis az isteni, csak azt tudja táplálni, ami folyamatban van. Annak ki kell bontakoznia. Ez egyeseknél megtörténik, de az egészben nem.

Lehetne tehát azt mondani, hogy az istenerő érteimében jobb, ha nincs vallás?

Igazság szerint a vallások emberek találmányai. Az isteniség szerint értelmes lenne - a te kihívó szavaiddal élve - vallásmentesnek lenni, ám ugyanakkor az igazságban lenni, az istenáramlásban, a fényfolyamatban, tehát azt elfogadni, ami van, nem pedig azt, ami lehetne. Ezek a megkérgesedett struktúrák a feloszlás fázisában vannak. Az imádkozáshoz nem kell beöltöznöd, az üdvözüléshez nem kellenek tanulmányok, vagy szervezetek. Emiatt sok szervezet, számos struktúra megváltozik. Nem kellenek neked jelképek, szimbólumok, mert a jelképek megváltoztatnak, elválasztanak. Te inkább a tisztaságban és áttekinthetőségben akarsz majd lenni.

Vallásra nincsen szükség, mert a vallás az igazság kicifrázása emberi szavakkal. Ez végül is az ember önállóságának, a tudat függetlenségének a kérdése. Itt kezd a tudat az önállóságot megtalálni, hogy az igazságban legyen. Ezt nem kell szavakkal felpántlikázni.

Említetted a középkori kereszténységet, és mondtad, hogy engem akkor kivégeztek. Nos, tudok pontosabban is xxxxxxxx inkarnációról, amikor engem xxxx évben Párizs városában elégettek. Tudsz ehhez nekem valami magyarázatot fűzni?

Már akkor is eretnek voltál - sőt nem is csak akkor. Gyakran vonszoltál vasgolyókat a lábadon, mert akadályozni akartak téged a menésben, a haladásban. Sokszor égettek el... (nevet)

A meleg sokszor volt már a jó barátod (ismét nevet). Gondold csak el, milyen oktalan voltál. Oktalan. Minden inkarnációban elégettek téged. Fel akartad áldozni magadat Istenért - milyen oktalanság! Ez többet nem történik meg veled, mert most az embereknek meg tudod magyarázni, hogy butaság azért inkarnálni akarni, hogy Istenért feláldozd magadat. Értsd meg, hogy az butaság volt... Valóban többször máglyára kerültél, többször kínvallattak téged, többször deresre húztak. Te választottad ezeket az értelmetlen életeket, mert folyton be akartad bizonyítani, hogy szereted az isteniséget. Ebből semmi hasznod sem lett. Csak kín. De így tanulja meg az isteni, milyen az, ha megkínózzák. Megtanulja az isteni, milyen az, amikor a Nap éget, amikor ég a tűz. Sokat vettél magadra, s ezért most hevesen és lendületesen árad rád a tudás, hogy felmeneteled származásod fényes birodalmába gyorsan lejátszódhasson. Emiatt életed gyorsabban és jobban zajlik, mint valaha.

Valóban úgy van, hogy téged xxxxxxxx-ként elégettek. Esetleg feltűnt-e neked, hogy most majdnem ugyanúgy hívnak, mint akkor? Ez a frekvencia törvénye. Ugyanazt választottad, hogy ugyanaz legyenél, s így ismét figyelmeztetek, ne légy megint áldozat! Kezdj rájönni és hatékonyra válni.

Rajtad volt a zsákruha, de nem mutogattad, hanem hősként haltál meg; felnéztek rád! Bűnös voltál az egyház szemében, mert nem adtad be a derekadat a feljebbvalóknak. Ezért bűnözőnek pecsételték téged. És pont ez a vallások hibája, ezért kell létezésüket megkérdőjelezni.

Persze hogy elégettek téged. Vedd ezt igaznak, ugyanakkor figyelmeztetésnek is! Ne feláldozd magadat, hanem maradj tudatos!

Akarsz-e nekem valami személyeset mondani a saját fejlődésedhez?

Fejlődésed jól halad, a dolgok érlelődnek. Jól állna neked még, ha a Földön jobban berendezkednél, megnyugodnál, békésebb lennél. Látok még egy gyermeket nálad, aki téged még jobban az anyaghoz köt majd. Ez jó lesz neked. Azért, hogy letelepedj.

A jövőben összpontosítottabb leszel. Pompásan fejlődsz, de az összpontosítás lesz a sorsod - pozitívan, ami azt jelenti, hogy különböző agystruktúráid aktiválódnak, bekapcsolódnak. Ez jó lesz, s ezt felismered. Agyad több területe újra bekapcsolódik. Ez az összpontosítás, ez lesz a központ, a fejed. Fejedben olyan területek fognak működni, amelyek más embereknél nem működnek. A terjedelem növekszik. Mindenekelőtt a memória, a tanulás és a gondolkodás képessége fokozódik. Információkat kapsz a fejedbe, mint valami fényképeket - tőlem is -, s emiatt az írás is végtelenül könnyebb lesz számodra, mert az oldalakat tárolod, és a fejedben rakod össze. Sokkal jobban fekszik az írás is neked. Az éjszaka így nem rövidebb, hanem szinte hosszabb lesz. Az egész az áttekintést szolgálja; hogy a dolgokat meglásd és semmiből se maradjál ki.

Az állam utánad néz még, de megnyugszik majd - hamarosan.

A baleset a versenyautóddal - amikor megjelentem neked -, az agyad beállítására és bekapcsolására szolgált. Ezt másképpen is választhattad volna. Ám azt mondtad megtestesülésed kezdetén, hogy ha az agyadat át kell irányítani, és új részeket bekapcsolni, akkor az gyorsan történjen meg. Ezért választottad ezt az utat - mert gyors vagy. Egy hétig nem tudtál mozdulni sem - ezalatt dolgoztam a gerinceden és az agyadban. És ennél a balesetnél lelked részei is léted magasabb szempontú tényezőire lettek kicserélve.

Most lelassulnak a dolgok, mert gyorsabban fogsz gondolkodni. Kevesebbet kell utaznod. Ugyanannyi úton többet fogsz tudni elintézni, mert agystruktúrád kezd tágulni. Az egész emberi agyat nem fogod bekapcsolni és használni, de további részeibe is elhatolsz. Eb-

ben az életben azt is felismered, hogyan kell megszólítani felettes tudatodat, és hogyan leszel képes kommunikációt létrehozni szellem és anyag között. Fel kell ismerned, hogy földi testben jöttél világra, és fogsz tudni beszélni tested sejtjeivel.

Ahogy az orvostudomány a vérből információhoz jut az egész testet illetően, úgy fogod magadat a sejtjeidből informálni a világegyetemet illetően - mivel a kicsiben minden úgy van, mint a nagyban. Ez lesz a jövő, és felismered, hogy a sejtek is intelligensek. Így aztán ráérezéssed erősebben jut érvényre.

Előnyödre válik a jó humorod; szeretem hallani, amikor nevetsz. Bár volt már úgy, hogy elment a jókedved... (nevet)

Azért jöttél erre a bolygóra, hogy kérdéseket tegyél fel. Azért jöttél, hogy megértést teremtsél, az embernek a világ megértése árán egészségesülést és békét hozzá.

Azért is jöttél, mert tudsz küzdeni. Küzdeni azt jelenti: eljöttél, hogy megmagyarázd a kozmosz és az isteni tudat nézőpontjait. Tulajdonképpen ez a Földre jövedeled célja, feladata.

És hát egy vagy azok közül, akik a Földet sokszor látogatták már, a legkülönbözőbb létező formálódásaiban. Alig ismeri bárki is nálad jobban a Föld-réteget. Te kiszimatolod a Földet, mert tudásodat nem egyetem alakította, nincsen azok által meghamisítva és elhomályosítva, hanem te megsejted és megérzed az ember frekvenciáját, sokszoros megélés következtében.

Kozmopolita vagy, azaz a kozmosz frekvenciái rezegnek benned, így a világ igazságtalansága taszít téged, ennek a világnak a politikája túl kicsinyes neked. Emiatt rálátásod olyan nagy lesz, hogy kiterjeszted azt az emberiség világnézete fölött. Ezen alapul jelenlegi ittléted.

Tudatod növekszik, ezzel a materializáló képességed is. Elkezdhetesz materializálni. Gondolj rá, és felismered az isteni vágyakozást. Azt is meglátod, hogy értelmed, megértésed és tudatod világosabb, mint bármikor volt.

Jól hallható a nevetésed, de feladatod az odahallgatás, a kimondott szavak meghallgatása, hogy aztán azokat tettekre válthasd. Jöjj rá:

azért vagy a Földön, hogy forgalmazd, nem azért, hogy leülepedjél. A forgalmazást áthelyezésnek is értheted. Azért vagy itt, hogy megmozgasd a kozmikus.

Rá kell jönnöd: ahogyan én lelkeket hozok ki a testekből, úgy te kozmopolita frekvenciákat, mindennek az ismeretét viszed át. Innen oda. Amit én a Földből kitranszformálok, azt te a Földbe beletranszformálsz. Ez egy szempont, és látnod kell: itt sűrűsödés van. Mi sűrűsödünk. Ezért van teljesülés is. Én viszek, te hozol. Én elviszem a lelket, te megtöltöd a lelket.

Ebben az értelemben ellenlábasok vagyunk, de látnod kell, hogy emiatt vagyunk közel egymáshoz. Én elveszek, te adsz. Ha mi ketten a mérleg serpenyőjén kezet fogunk - én elveszek, te adsz -, akkor egyenlők vagyunk, egyek vagyunk. Így viszont - cselekvésünkben - mindketten az isteni törvényszerűségnek vagyunk alárendelve.

Továbbá azt tanácsolom neked: Hagyd meg az embereket olyanoknak, amilyenek - az illuminátusokat, a butákat, a fényeseket. Az ő élettervük már meg van írva - mindet elviszem, ha eljön az idejük. Te senki másért nem vagy felelős, csak saját magadért, a csaláodért, a környezetedért. Összpontosíts a saját életedre - csak a sajátodra. Nincsen megmenteni való világ, sem ember. Hagyd őket. Ok maguk dönthetnek, maguknak kell döntenüik.

Ismételten említet a bolygó felemelkedését és a rezgés, a frekvencia emelkedését. Ennek következtében hogyan néz ki az emberiség jövője, mondjuk a következő harminc év során? Lesz-e sok munkád, lesz-e aktívabb, mint máskor?

Lesznek árvizek, földrengések, pusztító katasztrófák. Ezzel egy dolgnak nem a negatív oldalát akarják kidekorálni, hanem az emberiség három részre tagolódik.

Ne kérjél számokat, hanem vedd úgy, hogy egy harmad marad, egy harmad elmegy, egy harmad felmegy. De ne ragaszkodj a harmadhoz, valami 33 százalékhoz, hanem nézd úgy, hogy a földi emberrel általánosan három folyamat megy végbe.

Ez az általánosság. A részletek szerint az emberiségnek jó egyharmada a Földön marad. Az emelkedők, a felfelé menők kevesebben lesznek, mint a lesüllyedők. A lefelé tartók olyan dimenzióba mennek be, ami mostani állapotuknak felel meg, ők a felfejlődő Földön, a rezgésfokát emelő Földön már nem tudják tartani magukat, mert megálltak. Ez nem vészes. Mint amikor egy padlót kifényesítenek, s te csúszkálnál rajta, s ezért átmész egy másik szobába. Az új ember, a magasabb frekvenciájú ember tud járni a felvikszolt padlón. A fokozat ugyanaz, vagyis az istenire vonatkozó igény megmarad, mert a kozmikusban nincsen büntetés. Ez egy áthelyeződés. A lelkek, akik nem maradhatnak, egy másik naprendszerbe távoznak.

Ez a folyamat már régi keletű. A múlt század elején kezdődött a te országodban. Akkor alapos kivizsgálás folyt a földi történetre nézve. Szellemi felfedező korszak volt ez, mint amikor a trapperek, a prémvadászok hatoltak el új tájakra - fontos időszak volt. De ezt ne hozd kapcsolatba politikai elképzeléseitekkel. Ám az időszak egyre nagyobb hatással van, mert a szálakat akkor kötögették, s kép hamarosan összeáll.

Viharok sepernek végig a Földön, és nemcsak levegő, szél formájában, hanem elektromosság formájában is, mely megterhelő frekvenciájú. Olyan bajok ütnek fel a fejüket a Földön, melyek eddig ismeretlenek voltak - például betegségek, mint az AIDS is -, és megtizedelik az embereket. És még sokkal több is lesz. Az állatok is visszaadják nektek, amit tettetek velük, a húsukat nem fogjátok tudni megenni, mert rosszul lesztek tőle, belebetegedtek, mert a táplálék bennetek kicsírázik. Lesz tehát több testi nehézség is, testi panaszok. Fokozódik az életből való eltávozás hajlama is, mert egyre több lesz a búskomorság, sokaknak az lesz az érzése: „nem tudom fenntartani magamat”.

A vulkánok tüzet okádnak, a vizek kiöntenek, tornyok robbannak fel, repülők lezuhannak... Az ember nyakát a technika töri ki. Az út a káoszba vezet. Sokan fognak sírni, sokan szenvedni, de azért, mert nem látják a fejlődést. Emiatt ezek az idő most, a Krisztus és az Antikrisztus időszaka, jó korszak, mert felismerésekkel jár. **Vír**

szont, akik nincsenek a felismerésben, azok kellemetlen, rossz időket élnek meg, mert a lélek a húsnak nem magyarázta meg kellően az összefüggéseket. A lélek feladata lenne a testnek, a húsnak, az anyagnak értésére adni, hogy a test, a lélek és a szellem egy, hogy a test és a lélek is olyan, mint Isten, csak más rezgésfokon. A köröm éppoly isteni, mint a szem, te éppoly isteni vagy, mint a téged védő őrangyal, csak más a szerkezeted.

A lelkek ezt még nem tudták eléggé megmagyarázni a testnek, amelyet ők kísérnek. De ez lépésről lépésre megtörténik majd azokkal, akik elmennek egy másik világba.

A Föld megemeli a rezgésfokát, a Föld, a földtértség frekvenciája megváltozik, finomabb lesz. A durvaságokra fény derül. Azaz - jelképesen - a Nap erősebben tűz, mert a Föld magasabbra emelkedik. Ezért olvadnak a gleccserek, hiányozni fog nektek a hó, és a vizek kilépnek medrükből. Olvadás lesz, mert a Nap minden korábbinál erősebben süt majd a Földre, ami logikus is, mert a Föld közelebb kerül az isteniséghez - nem távolság, hanem frekvencia tekintetében.

Sokan elmennek. Betegségek ütik fel a fejüket, mert ezek az emberek a levegőt nem tudják már belélegezni, nem bírják el.

A Föld védőpajzsa elvékonyodik, emiatt levegő illan el - a nehéz levegő. Csak a könnyebb levegő tudja tartani magát, azaz a földi levegő frekvenciája is változik. A finomabb levegőt csak az tudja majd belélegezni, akinek a tüdeje erre alkalmas, aki hozzászokik a magasabb dimenzióhoz.

Ez azoknak az útja, akik itt maradnak, akik ide valók, az a harmadrész. Akik maradnak, azokra jó idők várnak. Akik maradnak, azok számíthatnak anyagi jólétre. Egy élet szeretetben, összhangban és békességben nemcsak elképzelhető, nemcsak létrehozható, hanem igazán meg is valósul. Akik itt maradásra rendeltettek, azoknak szép életük lesz.

Ha megvan ez a tudatuk, akkor élhetnek is ezzel, ezt élvezhetik is. Így lesz jó. Így az egyik baja, a másik öröme - ebben látod megint

az egyetemességet, az adás és kapás váltakozását. Ez a súrlódás, mely ismét teljesülésre lel.

És az utolsó harmad másik bolygóra megy, vagy...

... magasabb szférákba. Ám nem az a helyzet, hogy ezek egy harmadot tesznek ki számszerűleg, hanem ezek az elmenők sokkal, de sokkal kevesebben lesznek azoknál, akik maradnak. Ám a latban jóval többet nyomnak, messze felülmúlják a maradókat. Noha szám szerint kevesen vannak, mégis harmadnak nevezhetők a „súlyuk” miatt.

Ahogy időközben tudományos közlésekből kiderült, naprendszerünk újra közeledik a tejútrendszer közepéhez, ami bizonyára szintén hozzájárul a frekvencia növekedéséhez.

Tehát világosan fizikai folyamat játszódik le a Földön...

Soha nem állítottam mást. Ez egy történés, mely évmilliárdok óta zajlik - és évmilliárdok múlva is történni fog. Itt az egyetlen probléma az ember, aki fél a haláltól. Ez az egyetlen gond a ti számotokra.

A frekvencia emelkedése fejleszti az élőlényeket, mert kihat a természeti törvényekre is. A rezonancia törvénye gyorsabb és erősebb lesz, azaz amit az ember kíván magának, az hamarabb megtörténik, mindkét irányban, negatív és pozitív értelemben is. Gyengébb tudatú emberek gyenge tudatú embereket vonzanak magukhoz - hasonlószerűeket, hozzájuk valókat tehát. Ugyanígy a felébredt, a tudatos ember is hozzá illőket vonz az életébe. így jön létre a két embercsoport elválasztódása. Az egyik emelkedik a Földdel, a másik helyben marad, mert nem akar gyarapodni.

Az én tevékenységemre az utóbbiak csoportjánál lesz nagy szükség, mert ezeket a lelkeket fogom elhozni. Ezek egyre inkább győtrődnek az életben, és nem értik, hogy a Föld miért változik anélkül, hogy őket megkérdezte volna. Ezek az emberek azt szeretnék, hogy minden maradjon úgy, ahogyan eddig volt. Pontosan ezeket a lel-

keket hozom el, és megtisztítom tőlük a Földet, mert akadályozzák a többiek. Őket a fénybirodalom segítőinek milliói egy másik bolygóra viszik, ahol további anyagi tapasztalatokra tehetnek szert. Közöttük sokasodnak majd az élet önkezdő befejezései, mert az élettel nem tudnak megbirkózni. Persze minden léleknek szabad az akarata, és bármely napon szabad neki újonnan tájékozódnia. Használtsd ezt egy vitorlás hajóhoz. Ha a szél fordul, akkor a kapitánynak is el kell fordítania a vitorlákát. Ha ezt nem teszi, akkor vagy nem halad, vagy ha a szél erősödik, a hajó felborulhat. Az embernél is így van. A Földön a szél irányt változtatott. Ha a „vitorlát” átállítja, akkor vitorlázhat tovább a széllal, azaz ha tájékozódik és változtat a hozzáállásán, az irányulásán, akkor haladhat tovább.

Az van tehát, amit a Biblia a mag és a polyva elválasztásának nevez...

így van. Akik a földfolyamattal együtt nőnek, azok nagyon jól fogják érezni magukat, mert a gyarapodás megfelel az ő lélektervüknek, mindenekelőtt pedig azért, mert akarnak együtt növekedni, fokozódni.

Ez a nagy találmányok ideje is lesz, melyek megváltoztatják a Földön az életet. Nagy változások lesznek az élet minden területén, társadalmi, politikai és gazdasági téren. Lesznek nemzetközi háborúk, de olyanok is, amikor a nép a saját kormánya ellen lázad. Lesz nyugtalanság mindenekelőtt a te országodban is olyan emberekkel, akik a Föld más részeiről jöttek hozzátok, más jellegűek és más a vallásuk. Itt lesznek nagy felfordulások.

Lesznek természeti katasztrófák a Föld mozgása miatt, mivel a Föld nemcsak az űrben mozog, hanem növekszik is. Nagyobb lesz, és a földrészek távolabb sodródnak egymástól, ami erős földrengésekkel jár majd. Az a feladatom - és ahogyan említettem, erre régen készülök -, hogy nyugodt legyek és jó munkát végezzek.

Tud-e bárki kapcsolatot teremteni veled?

Általában igen, de a legtöbbször hallani sem akarnak rólam. Valójában mindenkinek van dolga velem, mert én hozom a lelket és én oldozom fel is. Sokan gondolnak rám és képesek érezni is engem. Ám a legtöbbször csak akkor gondolnak velem, ha a végét járják. És hát, ha eljött az ideje, akkor mindenképpen itt vagyok.

Akkor is ott vagyok, ha valaki kihív engem, például egy veszélyes sportágban, vagy valami merész vállalkozás során. Ott vagyok, ha ketten párbajoznak, vagy olyan anyagokat vesznek magukhoz, amelyek kábítják az embert. Ilyenkor mindig nyitva van a kapu, az ember provokál. Legtöbbször azonban csak a sötét erők, a luciferi erők jönnek, ezek veszik kezelésbe az embert, aki az életben a Földön nem tud kiigazodni, és az inkarnációval, az életterwel nem akar szembenézni. Én hagyom őket.

Viszont gyakran hívnak olyankor is (nevet), ha engem - a halált - kívánja valaki másvalakinek; házastársak válásánál, vagy üzleti viszonylatban, amikor a versenytársat akarják eltöröltetni.

Egy másik kérdés is érdekelné téged, a gyilkosság, ugye? Azt kérdezed, bűn-e másvalakit halálba segíteni, vagy sem? Ez egy jellemző földi kérdés. A földiben a halálbüntetés elvetendő, kormányok és magánemberek véleménye szerint is. A kozmikusban ez inkább kitérő, változási lehetőség. Ezt a tudást azonban csak óvatosan lehet közzétenni. Később még beszélünk erről, mert könnyű félreérteni.

De eltértem a kérdéstől. A velem való társalgás lehetősége után érdeklődtél. Egy párbeszéd, ahogyan ma tesszük, ilyen formában egyszerű. Olykor beszéllek emberekhez, akik véget akarnak vetni az életüknek, ám ez nem egy nagyszerű társalgás, inkább részemről egyoldalú, a legtöbb esetben csak figyelmeztetés.

Mit lehet tenni a potyautasok ellen, akik utánózni akarják azt, amit mi most világviszonylatban elsőként teszünk? Hadd magyarázzam meg röviden: minduntalan jelennek meg könyvek, melyek szellemi lényekkel folytatott beszélgetéseket adnak közre. Gondolok itt például Ramthára vagy Vyamusra. Ezek a lények az első publikációig teljesen ismeretlenek, ám röviddel az irat megjelenése után hirtelen „véletlenül” mások is hírt adnak kapcsolatokról ezekkel a lényekkel, és

megpróbálnak hasonló szövegekkel, melyek az eredeti forrástól általában eltérnek, pénzt keresni, vagy magukat előtérbe helyezni. Mit mondasz te erre, és mit ajánlasz, mit tegyünk hasonló esetben?

Ebben nem látok nehézséget, mert te és a médium, akin keresztül beszélek, az egyetlenek vagytok, akikkel ilyen kapcsolatba belemegyek. A kozmikus tudatban természetesen mindenütt jelen vagyok. Bárki érezhet engem, de személyes párbeszédet csak veled folytatok, mert egykor ezt a szerződést kötöttük egymással. Az érintkezés egy médiumon keresztül csak azért lehetséges, mert hozzád vagyok csatlolva, mert veled vagyok, és a médium emiatt közölhet engem.

Ezen kapcsolat által azonban közvetlen érintkezésünk is erősödik, amit érzek is és látsz, amikor ötleteket adok neked, és álmodban beszélek veled. Az utóbbi éjszakákon három és négy óra között látogattalak meg, nálad voltam és tudást közvetítettem neked. Lassan elkezdtem a tarkódon át behatolni, majd belefolytam a tudatodba, mert a tudatodat töltöm fel.

Légy tehát biztosítva afelől, hogy senki máshoz nem fogok így beszélni, mert az nincsen eltervezve. Ám érezhetnek és láthatnak engem mások is, - legkésebb, amikor elhozom őket (nevet).

Elhunytak és őrangyalok is hírt adnak arról, hogy a másvilágon, tehát a finomanyagi világban is vannak tájak, színek, zene. Leírnád-e nekem, hogyan néz ki ott, ahol te tartózkodsz, és mit észlelsz ott?

Egyszerű kérdésekre lehet olykor a legnehezebben válaszolni. A lélek, amikor átmegy a szellemi világba, legelőször nagy világosságot lát. Már említettem, hogy a léleknek alagútpillantása van, olyasmit lát, mint amikor ti autóval gyorsan hajtotok egy alagútban.

Amikor átmentek, akkor lehetőség van bizonyos fokú megjelenítésre. A szellemi világ olyan magasabb rezgésű anyagvilág, melynek töménysége úgy van megválasztva, hogy a választás szellemben lehetséges legyen. A lelkek tehát a tudatuknak megfelelő képeket alkothatnak benne. Ez kifejezésre juthat tájak vagy színek formájában is, de ezek nem hasonlíthatók anyagtájákhoz, anyagi képződ-

menyekhez, amik a Földön találhatók. A fény ott annyira színes és sokféle, amilyen a Földön nincsen. Aki a halál közeledtével átpilanthat, az a színek oly nagy terjedelmét láthatja, hogy ha vissza-kerül a földre, zavarba jöhet a különbség láttán.

Azzal a frekvenciával, amelyben én tartózkodom, átáramlom az egész hálózatot a legmagasabb szférákig, vagyis az emberi lét legmagasabb dimenziójáig. Minél magasságosabb a lét, annál terjedelmesebb a tudat, és annál kisebb valami tájak, képződmények és formák látásának az igénye. Ezekre nincs szükség a tudat környezetében. Ez azért van, mert az ember közeledik a fényhez, és ezt hatalmas színfoltnak látja. Tájak, formák és színek láthatóvá tétele egyre fogy a szellemi lény fejlődése folyamán, azért mert a lény egyre inkább érzelmekkel, a megérzésből él. Ez magával hozza az energiacentrumok egyesülését is a fejtől a talpig. Nemcsak a szemeken keresztül él és szeret, hanem a forma észlelése fokozatosan az érzelemnek adja át a helyét.

Jelképesen: A belső Nap és a szív egyre jobban kezd működni. A szeretet, a legmagasságosabb boldogságérzet - nem a szemlélés, hanem az átélés.

A szellemi frekvenciában kell még lennie formának, de ez lassan megváltozik. A fejlődő lény tehát nem látni akarja a hegyet, hanem maga akar lenni a hegy. Maga a szeretet, maga az érzelem akar lenni.

A kozmikus lét alacsonyabb fokain, a lelkek területén, lehet szó tájaktól, formákról és színekről, a magasabb frekvenciákban azonban többé nem.

Gondold meg: szép látni a hegyet, de még jobb átélni. Ez a szellemiben folytonos változás és csere, mígnem bemész a kozmikus énbé. Egészen fent, az istenzónában, semmi más nincsen Istenen kívül. Isten mellett nem lesz valami hegy-kép, hanem csak Isten, az

" " " / " " " /

osero, az osbeke, az osteny, az oslet.

A te munkádban neked fontos tudni, hogy a testi burok visszahagyása után a lélek olyan finomanyagi képződménybe torkollik, ami a földihez hasonló lehet - nem anyaga tekintetében ugyan, hanem

észlelhetőségére nézve. Ez a léleknek segít, és kíséri az én és a lét előrehaladását. Minél magasabbra fejlődik az ember, annál mélyebbre merül az istenforrásban, és annál kevésbé akar hegyet látni, annál inkább szeretne maga a fény lenni.

Lásd ezt valami piramisnak: mélyen lent az egésznek a sokfélesége van. De minél magasabbra kerülsz, annál kevésbé igényled a környezetet, mert egyre „ritkítasz” és közelebb vagy a világossághoz. Tehát minél magasabb a kozmikus tudat frekvenciája, annál gyengébb annak a kívánsága, hogy a lény tájakat és formákat lásson, vagy netán érintsen is.

Ez egy fontos szempont mindazok számára, akik földi módon inkarnálnak: A rétegek, ahol a Földre készülő lelkek tartózkodnak, általában úgy vannak berendezve, hogy a földihez hasonlítsanak, mert a lelkek így szívesebben mennek újra a Földre. Örülnek a Földnek, és hogy ismét csodálhatják a hegyeket, a formákat és a színeket. A kozmikus lét lélektemplomában ez gyakran nagy kívánság, hogy a visszatérés a Földre harmonikusabb és jobb átmenettel történjék.

Ahol te tartózkodsz, ott van-e zene? Értesüléseim szerint az angyalok szintjén, ahol az ecsetelt tájak is vannak, valami zeneféle is hallható. Hallasz te magad is zenét ott ahol vagy?

A frekvencia létezik. És ahol frekvencia tartani tudja magát, ott hang is lehet - ám csak úgy, ha ellenfele is van. Ahogyan be- és kilégzés, adás és kapás is egymáshoz tartoznak, úgy hang is van, ha van hallás. Ha valaki meghal, akkor a fénybirodalomba érkező lelke hallhat hangot, ha akar. Azért hall hangot, mert ő is hallat magáról. Aki tehát hallani akar, az hall.

Ám a forrást megválasztjátok. Minél magasabb a tudatod forrása, annál inkább akarsz hallani az isteni őserő menyei zúgását. Mivel Isten önmagában zárt, folyton örvénylő, önmagát szüntelenül megújító valami, erejéből soha sem veszít, hanem egyre lendületesebb lesz. Mivel Isten a „vele és ellene” mozgásában van, ebből, egyszerűen kifejezve, zümmögés keletkezik. Ezt lehetne az istenhangnak,

az őshangnak nevezni, amelyet az erre igényt tartó hallhat, és amely alacsony frekvenciákon zenévé alakul. Ezt a hangot fogod - ha már nem hallani akarod, hanem képes vagy érezni - a szív frekvenciájának érzékelni.

Kérdésedre tehát a válasz: Aki hallást nyújt, azé a hang. Ám egy hang a kozmikusban semmiképpen nem múlik el anélkül, hogy meghallanák.

Ez a vele és ellene, egy további fontos kozmikus törvényszerűség, mely a saját létetek rezonanciáját, együttrezgését messze felülmúlja. Ugyanis a ti rezonanciátok inkább földi jellegű. A kozmikus vele és ellene alapján valami csak úgy létezhet, ha léte indokolt. Soha sem keletkezik valami azért, hogy ne legyen. A fény is azért lett, hogy legyen. Hang is úgy születik, hogy legyen - földi szempontból azért, hogy hallatsszon.

Válaszom tehát: „igen”, zene van, hogy azt valaki meghallhassa. Zene azért van, hogy hallatsszon, nem azért, hogy ne hallatsszon. Noha ez az igen végül is csak részben igen.

A zene nemcsak azért van, hogy legyen, hanem ugyanakkor érzéki is. Érzelemmel társul. A kozmikusban csak olyasmi létezik, aminek van értelme, hogy semmi se hiányozzon. Ha valaki azt kérdezi: „A kozmikusban lesz-e pompás étkezés?”, akkor azt kell válaszolnom: „Ha a kozmikus lény képes elkészíteni, akkor lesz isteni étkezés. De csakúgy, ha meg is eszik”.

És ez a nagy kihágás, korszakotok vétke az állatokkal szemben, hogy például nagy ünnepeken állatokat mészárolnak le, noha nincsen éhség. Ha állatot öl valaki, azért, mert éhes, az rendben van. Ám többet ölnek le, mint amennyire szükség van.

Ezt most majd a szemetek elé tárják, mert lesz még egyszer éhínség. A középkorban ez a földrész volt érintett ebben a tekintetben, jelenleg egy másik földrész van soron. Ha nem vonjátok le a tanulságot, ha ezt a vele és ellene elvet nem értitek meg, akkor ezt a földrészt ismét áthatja az eledelhiány, az éhínség. Mert minél több élelmet eldobtok, minél több állati romlik meg, annál kisebb az egésznek a haszna.

A kozmikus energiát elvonják, szinte vákuum keletkezik, elfogy a levegő.

Kérdésed tehát, ahogyan kezdetben is megjegyeztem, nagy tudáshoz vezet. Kezddjétek elgondolkozni emberek, ne mészároljátok az állatokat értelmetlenül, és ne az értetlenség áradatában tenyésszétek, hogy aztán a szellemtelen tevékenység fellegetvái csillogj anak-villogjanak a semmiért. Ez a döntő mozzanat, a kozmikus tudás lényege: ha valamit értelmetlenül tesznek, semmi hasznára, ok nélkül, akkor a vele és ellene kényszerűségében hiányzik az ellene, mert az adás és kapás hatályon kívül helyeztetik. Ennek következtében ettől a helyzettől aztán kényszerítően megvonják a levegőt. Ez az oka annak, hogy az embereknel miért terjed el a látszólagos szegénység, az elszegényedés. Itt a törvényszerűségek egész láncolata jut érvényre. Szóval bármit teszel, annak indokoltnak kell lennie.

Amit teszel, azt tedd tudatosan, vagy ha nem, akkor inkább ne tedd. Ha valamit indokolatlanul teszel, akkor egy olyan törvénybe ütközöl, mely elvételt, megvonást kényszerít ki. Azaz tőled elvesz valamit, mert te valamit alaptalanul tettél. Erted?

igen. Remélem olvasóim is értik...

A világegyetem törvényeit a legtöbb ember nem érti, és csodálkozik, hogy szegény, boldogtalan vagy beteg. Mivel pedig sokan nem is fáradoznak az ismeretek megszerzéséért, a bajt, a szenvedést szabad akaratukból választották. A kozmikát könyvek és filmek tárgyalják, elbeszélések és mesék. Gondolj Jézusotokra, aki tanította. Ám, aki nem hallgat a jó szóra, annak aztán saját bőrén kell éreznie. A kérdésre tehát, hogy van-e zene, igennel kell válaszolni. Akkor van zene, ha azt akarják hallgatni is.

A nem hallgatott zene az űrben hiábavalóan elenyészne, azaz energia-túlkínálatot keltene, ahogyan az most a Földön zajlik. Akkor a kozmosz is megzavarodna, ahogyan most a Föld zavaros. Ez soha

sem lesz így, mert mindenki betartja a szabályokat. A kozmosz nem borul fel.

Ez engem emlékeztet Rothschild bankár egykori kijelentésére: „aki azt hiszi, hogy egy pénzügyi összeroppanásnál a pénz eltűnik, az téved; a pénz csak gazdát cserél.”

Hasonló a helyzet földi dolgokkal is. Ha valaki elszegényedett, akkor másvalaki gazdagabb lett. A pénz nem lett semmivé, csak gazdát cserélt, ahogyan a pénztárca is, amelyet elveszítettek. Így van ez az élet-elképzeléssel is. Ha valaki elcsábította a társamat, akkor a társam nem tűnt el, csak „tulajdonost” cserélt...

(nevet)... így valahogy. Micsoda hasonlatokkal élsz... Ám egészében helyes, amit mondasz. Ha egy férfinél ott van egy asszony, de a férfi őt nem „használja”, azaz jelenlétét nem kedveli és életét nem osztja meg vele, akkor kozmikus szempontból indokolatlan, hogy ez az asszony ennél a férfinél maradjon - hiányzik az ok, a maradás értelme. Az asszony elmegy egy másik férfihez, akinek szüksége van rá, és aki okot ad neki arra, hogy ővele legyen.

Szeretnék még visszatérni a zenére. Az isteni őshangot lehet-e hasonlítani valamihez, amit a Földön keltenek, esetleg hegedűvel, vagy fuvalával?

Ahhoz a hanghoz hasonlít, amit te OM-nak ismersz. Mai hangszerekkel ezt a hangot nem tudják kelteni, mert rezgése mélyebb, mint, amit mai eszközökkel el lehet érni. Középkorotokban volt egy öblös hangszer, amely hasonló hangot tudott produkálni. Régi kolostorokban volt ilyen. Az újabb idők rezgései nem jutnak el oda.

Ezt azért említem, mert Lucifer neve számodra nem idegen (nevet)... Az újabb idők rezgése az ő műve; a Föld frekvenciájának emelkedését használta, kisugározta a hangszerekre és hangkeltő eszközökre. A hangkeltő eszközök rezgéseit emberi korszakról korszakra emelték, hogy távolabb vigyék az isteni őshangtól.

Az őshang nem olyan szép az ember fülének, mert nem felel meg a fantasztikus szellem kedvességének. Inkább mély hang az, maga a nyugalom, mert a mélységben keletkezik. Egy gitárnak vagy hegedűnek a kicsiny teste nem tud olyan mély hangot rezegtetni.

Az isteniség „teste” óriási, így minden hangja terjedelmes, áradó. Az istenhang sohse lesz olyan, mint egy kanárimadaré, mely piciny hangszalagjaival magas hangon ujjong, hanem mindig nagy és mély.

Van-e földi zene, amit olykor hallgatsz? Vagy az mind hamis a te számodra?

Nem fülelek az új idők csínyjeinek hangzataira. A szövegek és a szavak hangzása adja a zene elszíneződését, mely tudat alatt behatol az emberekbe, hogy bizonyos irányba terelje őket.

Ám én magam szívesen hallgatok zenét. Viszont zene az én számomra a földiség frekvenciája, mert nap, mint nap fáradozom azon, hogy a földiség barátja legyek, hogy minden frekvenciát barátnak ismerjek meg. Én belerezgek minden lélekkfrekvenciába, hogy elválasszam a testtől, az emberi frekvenciától.

Hadd magyarázzam meg: minden embernek megvan a maga frekvenciája. Aki képes látni az emberek energiamezejét, az aurát, az megmondhatja, hogy mindenkinek más és más az aurája. És hát az aura színárnyalatai nem mások, mint frekvenciák. Minden ember frekvenciáját tudom szín, hang vagy zene formájában észlelni - attól függően, hogy mit nevezel zenének. A szerzetes számára az OM elhangoztatása a zenének egy formája, mások a bálnák énekét érzik zenének.

Számomra tehát mindig is fontos volt zenét hallgatni - emberfrekvencia-zenét. Belerezgek az ember frekvenciájába, és közlöm a lélekkel, hogy el kell válnia a hústól. A húsnak, a testnek is jelentem, hogy eljött az ideje, amihez meg kellett tanulnom a hús, a test zenéjét. Ezek mind frekvenciák, amik lehetnek mintázat-, szín-, vagy hangrezgések. Ehhez jön még az is, hogy az ember frekvencia-mintázatát befolyásolja az a zene, amit élete során hallgat, mert ezek a rezgések átruházódnak a testre és a lélekre is.

Fontos tehát számomra az emberfrekvencia felismerése, így elkerülhetetlenül érintkezésbe kerülök a zenefrekvenciával, amit ő hallgat.

Szóval a zenei előadás különböző változatai ismeretesek számomra, azért nevezem mindazt éretlen csínynek.

Szívesen hallgatom a régebbi idők zenéjének meggondolt szózatát, mert a zengzet adja a hangot.

Azt mondtad, a földfrekvencia emelkedését a lucifererő rámasolta a zenére is, és arra használta, hogy az embert távolabb vigye az istenforrástól.

Mit tesz pontosan a mai zene a lelkekkel, az emberekkel; mi történik itt?

Nem egyáltalán a mai idők földi zenéjéről, hanem ennek a zenének a részeiről van szó. Nem a zene, a hang, hanem a rezgés. Egy Lucifer képes együttrezegni a beszélő hangjával. Itt a zengésről, a hangszalagokról van szó, mint egy gitár húrjainál. Teljességgel lehetséges tehát a lucifererő számára behatolni egy ember frekvenciájába, és démoni dolgokat beadni neki, hogy az ember azokat kisugározza.

Lásd az egyik oldalon a világ operaházait. Itt feléd ragyog a boldogság, mert a boldogságosság, az én-boldogság az énekesben együtt nyilvánul meg.

Ennek az ellenkezőjét találod a másik oldalon, ahol a gitár húrjait nyaggatják, a fejben hasadást keltenek, és az embereket a létnek egy mélyebb tartományába tuszkolják. Ez nemcsak a zenével van így, hanem a filmmel is. A film frekvenciáinak szakadatlan záporában az ember kezd meghülyülni.

Hülyeségek keletkeznek, ha ez keményen is hangzik. Az embert úgyszólván elveszik önmagától, mert elkezd önmagán nem gondolkodni. Az embert elvezetik önmagától.

Nézd csak Amerikát, de csak példaként mondom. Én nem vagyok politikus. Ebben az országban - ez egyedi az egész világon - az emberek egyre kevesebbet gondolkodnak. De többet nevetnek, mint bármikor is. Ez egy nyújtózkodás. Reggeltől késő éjszakáig nézik a szennyfilmeket, amik elvezetik őket önmaguktól, s ezt már nem tudják lekapcsolni. Öntudatos ember, aki fejlődik, a saját fejlődésében, a saját útján, mindig képes lesz felelősségteljesen, saját felelőségére cselekedni. Ő képes kikapcsolni is. Ez nem azt jelenti, hogy ne nézz tv-t, vagy ne hallgass zenét. Hanem itt a mértékről és a zene jellegéről van szó. A te felelősséged kikapcsolni tudni, és a nyugalom időszakait gondolkodásra használni, és visszatérni önmagadhoz.

Pontosan itt van „a kutya elásva”. A „ludasok” itt az illuminátusok, ahogyan te nevezed őket. Én elhíresülteknek nevezem őket (nevet), mert a színészkedést élvezik, a villogtatást és a fényszórót kedvelik, annak a fényeskedését termelik haszontalanul és eltúlozott mennyiségben. Ők indították el ezt a mozgalmat, amiben a csekélyebbeket közöttük nem hagyják levegőhöz jutni sem - a munka terén, ahol bevezették a futószalagot, otthon sem, ahol a szórakoztatás gépezete szünet nélkül ketyeg, és az emberek alig tudják kikapcsolni. Szenvedély lett belőle. Az a cél, hogy az agyat elválasszák a tudattól.

Ezt a szenvedélyt, ezt a tényezőt a rezgés megváltoztatása okozza. Tv-készülékek áldás ugyan, de - mint a zene is - tele van a hatalom tényezőjével, a világosság ellenlábasával, a nemfénnnyel, a nemkrisztussal, az antikrisztussal.

Emiatt az új zene hallgatása elsiváru-lással jár. Ezt a felvilágosítást nyújthatom ezt illetően.

Nekünk embereknek vannak barátaink. Olyan személy is van, akit a „legjobb barátunknak” nevezünk. Te nem vagy ugyan egyéni, testi lény, mégis érdekelné engem, hogy a szellemi világban van-e neked barátod vagy barátnőd, vagy más lény, akivel a legszívesebben vagy együtt, vagy akivel esetleg kommunikálsz, például a kegyelem angyala, vagy más lény...

Az életben ez az asszony lenne, ahogyan a földi férfi a legszívesebben asszonnyal van kapcsolatban; ahogyan egy férfi - te is férfi vagy - legszívesebben asszonnyal párosul. így keletkezik a gyermek.

Ezt illetően az a kérdés énnálam: „Egyedül vagyok-e a kozmikában, az egyéni fejlődésben?” Most ne neved, mert a lábadra lépek. Azt is kérdezhetsz tőlem: „Halál angyala, te önmagadat termékenyíted meg? Miért vagy olyan nagy, miért vagy mindenütt, hol van a te erő forrása? Hiszen neked se asszonyod, se gyermeked nincsen.”

Hadd mondjam meg neked: én nem termékenyítem meg önmagam. Önmegtermékenyítés, ahogyan a Földön lehetséges, a kozmikusban nincsen. Én az istenerőhöz fűződöm, az táplál és erősít engem, ahogyan neked a fény és a táplálék ad erőt. Ebben egyezünk, de az én fokozatom más. Az az én erőm forrása.

Én az én munkámmal foglalkozom, mert ebben érzem magamat a legjobban. Azt teszem - ebben a kozmikus sorsnak vagyok alárendelve - amihez a legjobban értek, mert ehhez ÉN értek a legjobban. Ott vagyok tevékeny, ahol a legjobb eredményeket érem el, és ezáltal a legjobb „gyümölcsök teremnek”. Ez az én cselekvésem, ami nekem szeretetet, bizakodást és beteljesülést biztosít.

A legszívesebben az isteni forrással kommunikálok. Az istenforrás szinte a tanárom, akit szívesen hallgatok, mert őnála vagyok kész tanulni, őneki vagyok kész engedelmeskedni.

Ám a súrlódásos kapcsolathoz az azonosat keresem, mert az egyenlők vonzzák egymást. A legszívesebben kommunikálok - ne lepődj meg - a tőlem legmesszebb eső erővel, azzal, akit te Lucifernek nevezel. Ez egy interakció, s ezen növekszek én. Súrlódás keletkezik, s ebből folyton tanulok. Szóval az ellenfél által gyarapodok.

Ám a legszívesebben nyugton vagyok. Ha nyugodt vagyok, akkor „vagyok” egyszerűen. Akkor önmagamban vagyok, önmagam mélyén nyugszom, önmagam kiegyenlítetttségében vagyok.

Ha társat választhatnék, akkor a fényt választanám, a világosságot. Az én nagyságrendemben nincsenek sokan, így mindenkivel vagyok. Nem vagyok a krisztuserőben, nem vagyok az angyalokban, ám - ez érdekes - lehetnek részeim az angyalságban. Mondhatod:

„Egy arkangyal csak nem hal meg”. Így igaz, de az angyaloknak a tudattal telt részei visszafolynak az istenibe. Ennek a része vagyok, mint transzformátor, az *átalakulás angyala*, hogy az áramlás, a folyamat létezzen.

Megfelel ez a válasz a kérdésednek?

Persze, köszönöm szépen!

Amikor a lelket átadod, illetve továbbnyújtod az őrangyalnak, és a lélek megérkezik a másvilágra, a szellemi világba, akkor találkozik úgynevezett lélekcsaládjával - nagymamával, nagypapával, testvérével, nagybátyjával, anyjával...

Mi a helyzet azokkal a lelkekkel, akik azóta ismét inkarnáltak, ezek is ott vannak-e a várakozók között? Mert hiszen már testben vannak a Földön...

A kapcsolat fennáll. Egy lélek olyan nagy, hogy olykor, sőt legtöbbször, nem tud egész létével egy testben benne lenni. Hadd mondjak egy példát: Ha egy lélek mondjuk egy köbméter nagyságú, akkor nem tud teljes nagyságában behatolni egy kisebb testbe. Csak egy része illik bele.

Persze a lélek nem valami tárgy, mint egy asztal például, mely ott áll valahol, hanem a lélek mozgó, áramló szerkezet, mint valami kód. Azaz a lelkesülés folyó jelenség. Ez nagyon érdekes, mert így a nemzési jelenet, az emberalkotás is áramló mozgás, adás és kapás; olyan mozgás, mely az isteninek, az alkotó őselvnek az utánérzése, így azt lehet mondani: ha egy lélek mondhatni cseppfolyós, akkor állandó áramlás a testen át. Emiatt a lélek központja a testben van ugyan, de egyes részei a lélekcsaládban vannak, így aztán, ha meghalsz, és találkozol lélekcsaládoddal, akkor ott lehet nagypapád egy töredéke is, noha ő már újabb testben van a Földön.

Ez azért lehetséges, mert a földi, kétirányú gondolkodáson kívül vagy. Mivel mindennel kapcsolatos vagy, a lélekkel is összeköttetésben leszel. Ennek az a következménye - és ez egészíti ki a képet

-, hogy különböző időpontokban különböző helyeken más eredmény jöhet létre.

Ez talán valamelyest zavaros kép, de így igaz. Ha a lelket ebből a szempontból vizsgálod, akkor megérted, hogy egy lélek különböző helyeken lehet egyidejűleg. így lesz egyre nagyobb az Egyforma.

Még egy egyszerű példa: Te ma ebben a házban feltalálod az autómobilt, de ezt ugyanakkor Amerikában és Németországban is feltalálják, mert ez az információ a lélekrétegből egyidejűleg folyik a lelkesültségekhez.

így lehet üdvösséget hozni a Földnek. És ehhez nem kell feltétlenül inkarnációkon át a nemzési gondolatot követni, mert nagyon is lehetséges egy lélekrétegnek - például egy egész nemzetnek - információt közvetíteni. Egy egész nép így jut tudáshoz vagy viselkedési jelleghez, olyasmihez, amihez egyébként évszázadok kellettek volna.

Rupert Sheldrake, egy angol kutató, morfogenetikus mezőknek nevezi azokat a tereket, amelyekről az információk egyszerre sokaknak mennek át. Itt van a századik majom példája, amelynél kimutatták, hogy ha bizonyos számú élőlény átment egy adott folyamaton, akkor annak tapasztalata az egész fajra átruházódik.

Mondhatod ezt így is. így keletkezik a legtágabb értelemben a nacionalizmus, a nemzetieskedés, egy időben ugyanaz az eredmény. Ez korábban az idő különbsége volt, nem egyforma eredmények. Most, a frekvencia gyorsulása, a rezgés fokozódása miatt megéled az összekapcsolódást.

Ismervén ennek hátterét érthető lesz, miért találják fel különböző földrészek egyidejűleg ugyanazt. Ez a lelki szerkezet vágányán sikerül, mert a lélek a testtel nincsen teljesen elfoglalva, ezzel a tudással megtermékenyíti a lelki anyát, az anyag pedig azonnal kisugározza mindazokra, akik a testben lelkesültek.

Ez a válasz neked...

Amiért is ismét köszönetet mondok...

így lehet egy ötletet transzformálni - gondold el. Ha ez a frekvenciában fentről lefelé működik, akkor miért nem küldesz egyszerűen egy ötletet, egy magaddal hordozott tapasztalatot azonnal a világ-mindenségbe, az isteni anyaglélékbe, aki ezt az információt részéről átruhazza a többiekre? - Gondold csak meg a lehetőségeknek ezt a gigantizmus voltát...

Ha ennek teljesen tudatában vagy, akkor felismered az óriási lehetőségeket, amikhez kis lélekként itt a Földön hirtelen hozzájutsz; micsoda hatalmat képviselsz...

Ettől pedig az embereket pompásan eltereli - a ti visszaéléseitek és huncutságotok.

Te, lélek itt a Földön, felfedezed az igaz létet, ha ezt meg akarod sokszorozni. Tanulj meg kommunikálni a lélekkel, és a gondolati sokaságot a lélekkel vitesd el a lélekanyához, hogy a gondolati sokrétűség a rengeteg lélekkel megsokszorozódjon az egész lélekségben mindenütt ezen a világon.

így aztán könyved megjelenése után, Jan - ezt senki se sajnálja tőled - személyesen jelezheted a lélekanyának: „Te, van itt nekem valamim, nem lenne ez jó a világ lélekcsapatának?”

így a testben lévő lelkek, akikkel az általad kisugárzott információt közölte a lélekanya, a könyvesboltokba vezettetnek, és az emberi tudat kíváncsiságával kapnak rajta. Ez a megsokszorozás.

Egy ilyen sokszorosítás lehet egy üzleti sikernek a hátterében; mindenekelőtt akkor, ha az angyság úgy veszi, hogy ennek a lélekségnek segítségre van szüksége. Azt így lehet kieszközölni. Ez nem ügyeskedés, hanem egy javaslat beépítése egy műbe. Próbáld megmagyarázni az embereknek, hogy a test, a lélek és a szellem jellegének a tudatosítása manapság rendkívül fontos lett. Mind összefüggenek egymással, s ha közöttük sikerül kommunikációt felépíteni, akkor az élet és az egészség megváltozik, beköltözik a siker és a béke.

Mesélj az embereknek a kisugárzó és kiárasztó anyaiélekről. Lelkekkel meg kell próbálnotok bejutni az anyalélek anyagába, hogy ti is benne legyetek annak a megsokszorozódásába, amit tesztek.

Hogy a termés, a gyümölcs megfelel-e az ő testének, azt az anyaiélek dönti el.

Kezdjétek ennek a megkísérlésével. Nézzétek ezt kísérletezésnek, és bekerültök a sokféleségbe, annak az átélésébe, amit így alkottok.

Nos, merészelek feltenni egy kihívó kérdést: Lehet-e egyes esetekben alkudni veled?

Ez - röviden és velősen - fizetség kérdése.

(nevetnem kell)

Nyugodtan nevethetsz. Ha kérdésed humorod révén keletkezett is, megvan a jogosultsága. Értsd meg: Mivel Isten van, én vagyok. Ha felöltik a kérdés: „Van-e Isten, mivelhogy én vagyok?” Akkor állítom: „Igen!”

Isten van, mivel minden más van. Mivel minden van, én is vagyok. És így tovább...

A fenti kérdésre, lehet-e velem alkudozni, az a válasz: „Mivelhogy vagyok, aligha”. Mivel vagyok, vagyok én, azaz létezem.

Alku azt jelentené, hogy engem el lehet mozdíttani valamilyen irányban. Erre azonban én nem vagyok képes. Az istenit sem lehet tologatni, mert az is létezik. Mondhatnád (nevet), hogy ez valami nyakasság vagy rugalmatlanság. Azzal szeretném ezt érthetővé tenni, hogy Isten rugalmatlan, mert létezik. Én is merev vagyok, mert létezem. Emiatt velem nem lehet alkudozni.

Ám kozmikus szempontból ez érdekes dolog... A kérdés, lehet-e velem alkudni, ugyanakkor Istennel kapcsolatosan is felmerülne: „Lehet-e Istennel alkudni?” Mivelhogy én az ő eszköze vagyok. Tudsz-e Istennel egyeztetni? Erre határozott igennel lehet válaszolni, ha az alkudozás cselekvést jelent. Az alku itt nem olyasmi, mint valami arab bazárban, Kairóban, hanem a közvetlen cselekvés. Ugyanis így kölcsönösen hatással vagytok egymásra, té és az isteni, mert az isteni benned van. Megkísérleheted tehát, hogy egyezkedj az isteni-

vei, magával a főnökkel, a leghatalmasabbal. Ne egyezkedj az alkalmazottal, mert az alárendelt nem lehet isteni.

Felteheted magadnak a kérdést gondolatban: „Hallod-e, halál, lehet-e veled alkudni? Kaphatnék-e a 80-as helyett egy 81-et?” Ám velem nem lehet alkudni, mert én vagyok. Én nem döntök. Én kivitelezek, elvégzem a munkát.

Ha érintkezésbe kerülsz az istenivel, akkor azt fogod megállapítani, hogy az istenivel lehet egyezkedni.

Válaszom tehát megtévesztő, és felteszed a kérdést, hogy „Istennel hogyan lehet egyezkedni, ha Isten van?” Egyeztethetsz vele, mert O van és te is vagy. Mivel az isteni tényező benned van, tárgyalhatsz magával az istenivel. Noha végtére is önmagáddal egyeztetsz, mert az istenszíkra benned van.

Mivel önmagáddal alkudozol, soha nem fog eszedbe jutni, hogy a halállal egyeztess, mert nagyon is örülsz, ha földi tapasztalataidat végre beviheted a fénybirodalomba és használhatod, mert a visszavétel útján vagy.

Azért gondold meg: Mit hoz az neked, ha alkudsz? Ha megszerezted tapasztalataidat, elérted nyolcvanadik életévedet - mit akarsz te nyolcvanöttel, ha mindent megtettél? Meghalsz az unalomtól.

Ám te másra gondoltál, másokért alkudnál - az asszonyodért; a gyermekedért; valami eseményért, amelynél veszteség ért téged. Akkor akarsz alkudni, még egy-két kártyát kiosztatni... Az nem lesz lehetséges, mert az kívül esik a te isteniségeden.

Lásd: önmagadért egyezkedhetsz Istennel, mert az isteni tebenned van, tehát önmagáddal alkudozol. Azaz önmagáddal vagy, és mozgásban vagy. Ez lehetséges.

Ujjuj, füstöl az agyam... De nem adom fel. Lehetséges-e a lucifererővel alkudni?

Az lehetséges. Az alku az adás és kapás őseivé. Nézd csak meg két férfi kezét, akik alkudoznak a bazárban. A cselekvés súrlódást okoz, történik valami. És előbb vagy utóbb teljesülés következik.

Ha cselekszel, akkor mozgásban vagy. Ezek szerint valóban lehetséges egy életet meghosszabbítani vagy lerövidíteni, de nem licitálással, hogy „a 83-ból én bizony szeretnék egy 90-est csinálni”, hanem cselekvéssel, ha teszek valamit, elvégzek valamit, tehát a mozgatásból, feladatod elvégzéséből adódhat az időpont korábbi bekövetkezése. Érted?

Ha szorgalmasan és tudatosan megdolgozol önmagadat, akkor az időt lerövidítheted. A tervezett időpont előtt lezárhatsz egy vizsgát és tapasztalatot, és akkor korábban elmehetsz. Ez lenne egy példa arra, hogy Istennel lehet egyezkedni. Ám az életnek a meghosszabbítása nem lehetséges.

Ha életmunkádat valóban a fent ecsetelt módon korábban elvégzed, akkor azonnal elmehetsz, vagy hát még időzhetsz a Földön. Ez akkor tőled függ. Versikében is kifejezhetem neked: „Annyira folyamatban vagyok, hogy a végéig is kitartok”. Itt akkor túlteljesítésről van szó. így van lehetőség meghosszabbításra.

De félbeszakítottalak. Mondjad csak még egyszer azt a felelést a lucifererővel?

Vannak hírek mágikus körökről, vagy kereskedőkről, vagy páholytagokról, akik pénzt, sikert, hatalmat és befolyást kívánva lelküket oda ajánlották vagy eladták az ördögnek. Ez mit jelent?

(sokáig nevet...) Ezt azt jelenti, hogy az illuminátusokról írt könyvedben igazad van. Gondolkodj el ezen!

De mit jelent ez a lélek számára? Ha egy ilyen eladott lélek átmegy a szellemi világba, akkor Lucifer ott áll melletted, és azt mondja: „Ide azzal a lélekkel...!” és elveszi tőled?

Hát azért ez nem egészen így van. De lehet az árnybirodalom erősítése.

Ám ide hallgass kedves Janóm, ebben a pillanatban, amikor ezt a kérdést feltetted, bejött ebbe a szobába a kegyelem angyala (a médium később jelezte, hogy ekkor majdnem lerepült a székről, olyan erősen érezte a kegyelem angyalának a jelenlétét). A kegyelem angyala akkor jön, ha hívják. És kérdéssel felhívtad őt, mert ez úgyszólván az ő munkaterülete, és a kérdés nem lényegtelen...

Persze egy lélek leadása nem lehetséges, mert minden van. Így egy lélek csak a szoba közepéről elmegy a szobának egy sarkába, ez minden - kozmikus szempontból.

Ám kérdésed az általam írt könyvek helyességére utal - lényegükben, nem kivitelezés tekintetében, azért is ütöttek a kezedre. Ám a lényeget helyesen ismerted fel.

Azoknál az uraságoknál, és időközben egyre több asszonyságnál is, a lélek áruba bocsáttatott. Ez eladás, odaadás értelemben. Amit érte kaptak, az a hatalom, téglák a házépítéshez, vagy pénz - mindegy. Itt a hatalmon van a hangsúly. Az elhíresültek azonban nemcsak hatalmat akarnak, hanem mindenhatóságot. Ez viszont bitorlási kíséret, az isteniség jogtalan igénylése. Vagyis az illuminátusok által viselt öltöny nem illik hozzájuk.

Ez tengerjárás, apály és dagály játéka. Így igenis lehet a lelket a hatalom miatt továbbadni, és a lélek átcsúszik az árnyoldalra, a lucifererőhöz.

A kegyelem megjelent angyala azonban szeretné közölni veled, hogy bárkinek meg lehet kegyelmezni, ha a lélek így dönt, vagy a Föld visszaúton van a fény felé. A kegyelem angyala akkor is beavatkozhat.

A régi időkben - mostanig - az árnyoldal meg tudott tartani egy lelket. Most azonban változásban vagyunk. A magasabb erőben az új lét Földjén ez nem lesz már lehetséges ebben a terjedelemben. Kis dolgokban igen. Akik a Földről elmennek egy alacsonyabban rezgő bolygóra, azok ezt a játékot tovább játsszák. Ott ez folytatódik. Ez a dolog lehetséges.

Ám itt nem a lélek leadása a lényeg, hanem a kapás és adás áll előtérben. A lelket odaadták Lucifernek, s érte hatalmat kaptak.

De előbb-utóbb mind rájönnek, hogy a hatalom az isteniségnek jár. Az árnyak átadott lélek az isteniségnek csak egy picinyke töredéke. És ez a töredék mindenképpen vissza akar majd menni a meszteréhez, a pásztorához, mint egy eltévedt bárány. Az út lehet hosszú, de visszatér a „nyájhoz”, mert ahhoz tartozik.

Egy lélek nem veszhets el, nem lehet elveszett lélek. Ahogyan mondtam, a szobában átmehet az egyik sarokból a másikba, de továbbra is a szobában van. A kozmikusban semmi semvész el, mert minden van. A lélek is előbb-utóbb visszakérül a „nyájhoz”.

Hadd térjek vissza kérdésedhez: Nem, Lucifer nem veszi át a lelket, de miután elhoztam, ott marad, ahol a rezgés alacsony, ahol azok a lelkek honolnak, akik nem akarják látni a világosságot, és nem hallgatnak az őrangyalra.

Vannak - ilyen egyik jó barátom is, Manfréd - akik adottságuk alapján látják ismerőseik halálát közeledni. Olykor megálmodja napokkal előbb, máskor a halálpercében érzi meg, hogy ki az, aki meghal, s éppen most hal meg. Van úgy, hogy balesetet lát előre. Már többször megpróbálta az esetet megakadályozni. Például tudta, hogy nagymamája le fog esni a lépcsőn. Odahajtott, és amikor berontott a házba, a nagymama épp akkor esett le a lépcsőn. O szenved ettől az „adottságtól” vagy képességtől, és gyermekkorá óta firtatja, hogy ez neki miért van, mert hiszen nem tudja alkalmazni senkinek a hasznára sem.

Neki hozzáférése van. Akin keresztül ezt most mondom neked (a médium), annak is megvan ez a képessége gyermekkorá óta. Ez azért van, mert az illetőt érdekli maga a téma, azért akar hozzájutni. Ez nem a meghalás témája, hanem a lété, a tudatos lété.

Akire gondolsz (Manfréd), sok életet töltött magasabb kultúrákban. Megmondhatom neked, hogy ő halottak mestere volt tibeti ismeretek szerint. Ez le van horgonyozva a pórusaiban. Ez őbenne van.

Irányzatának mestere volt. Ha megszagolod, finoman szagolod, érzed rajta a halál füstjét, melyet annyiszor élvezett annakidején, mikor egy más élete során avatott pap volt. Hatalma volt. Kegyesek voltak, jó szándékkal voltak vele szemben, mert szoros összeköttetésben volt a halállal, és az emberek halálát sorscsapásnak, mártíromságnak mutatta be.

Most aztán a mai időkben, ebben az iparos korszakban, közönséges emberként is még mindig közel áll ehhez a dologhoz. S most is közé van a mártíromsághoz, csak azért, hogy önmagában ezt eltörölhesse. Most még nyitott erre, mert akkoriban gyalázatosan bánt emberekkel. Még mindig megvan ez a képessége, amelyet megerősített önmagában, és viselnie is kell, tapad őhozzá, mert maga akasztotta a saját nyakába. Ám ezt feloldhatja, ha elkezd beszélni velem, a halállal. Azt kell mondania: „önmagamban állok, és látom magamban ezt a kötődést, nagyon szépen kérlek, oldd fel ezt”.

Mivel feloldozásért esedezik, a kegyelem angyala a kegyelem sugarát küldi belé a fején keresztül, hogy létrejöjjön benne a megoldás. Ezt megmondhatod neki.

Megteszem! Köszönöm szépen!

Csukd csak be egy pillanatra a szemedet, és erezz! Gondoljad: „kegyelem angyala”, emeld meg a fejedet egy kicsit, és erezz. Érzed őt? (Már amikor az előbb beszélt a kegyelem angyaláról, alig tudtam visszatartani a könnyeimet. Most is.)

Ez a szellemi erők együttműködése. Nem az a helyzet, hogy segítségért kiáltok, hanem ez a szellemi erők együttműködése.

Mivel szellemi erő van, mivel én vagyok, mindig lesz segítség, bárhol vagyok. Próbáld ezt felismerni. Ha kapcsolatban vagy velem, ha tudatában vagy annak, hogy én vagyok, mindig lesz segítséged, bárhol is vagy, mert mi ketten együttműködünk.

Tehát nem én hívtam a kegyelem angyalát, hanem azért jött, mert szükség volt rá. Emberek, próbáljátok ezt megérteni! Akkor a problémáitokban, melyek földiek, benne lesz a megoldás is.

Vannak emberek, akik a halál közelségében lévő személyek arcán árnyékot látnak. Ez megmutatkozik az ilyen személyek fényképén is. Mi ez az árnyék? Te vagy?

Ez az előhírnök. Vedd ezt (nevet) a meghívó kiküldésének. Ez a legegyszerűbb magyarázat. A meghívó elküldése, illetve a megkapása. Bizonyos tekintetben egy töredékem, melyet előre küldök. Ezért kezdenek elmenésük előtt az emberek még dolgokat elintézni, rendbe hozni. Az ilyen ember érez engem, ha nem is akarná bevallani.

Előreküldöm, és ez sötétség, a kioldozás az anyagból. Ezt lehet árnyéknak látni, az illető pillantásában, vagy a bőrén, amikor a lélek közli a testtel: „Te, én elmegyek!”

Ekkor a test esetleg elsápad, mert veszi észre, hogy neki hiányozni kezd az élet, a levegő, az isteni lélegzet. Kifakul a szín, elillan a fény. És hát ahol nincs fény, ott árnyék van. Itt látod a temetés feketéjét. Mivel a fény elillant a testből, árnyék marad. Nem gyász, csak árnyék.

Ehhez a témához szeretnék még egy kérdést feltenni: vannak emberek - a tisztán látó gyermekekről írt könyvben is van egy - akik egy ember közeledő halálának szagát érzik. Mit éreznek, mit szagolnak?

Tulajdonképpen a szerveket. Ti emberek ínycsekek lettetek. „Mentek az orrotok után”, „annak az embernek a szagát sem bírod”, „jó szimatotok van”, és így tovább... Ezek a mondások mind abba az irányba mutatnak. Érzékiségről van szó. Ha valaki az érzékszervein csügg, akkor lehet ő élveteg, vagy ínycse. Ez csak egy rövid bevezető.

Amit ezek az emberek szagolnak, különböző dolgok lehetnek. Ha valaki temetésen volt, és volt abban a helyiségben, ahol a halott fel volt ravatalozva, akkor érezhetett ott szagokat, hullaszagot.

Ez emlékeket kelthet az illetőben, ha olyannal találkozik, akit hamarosan elhozok.

Aminek a szagát gyakran érzik, azok maguk a szervek. Ha például rákszövet harapódzik el a szervezetben, akkor a szervek elkezdik önmagukat pusztítani. Megnyílnak, és szagokat bocsátanak ki. A finom szaglászó ezt mindig megérzi. A rák szagát érzed, mert a szervek meg vannak rongálódva és nyitva vannak. Ennek a szaga folyik ki a pórusokon.

Az én kikötőm a has energiacentrumba (napfonat), és pont innen, a testnek ebből a lágy részéből árad ez a szag.

Egy napon ti, emberek, feltaláltok majd egy műszert, amivel mérhetitek a szerveket, a szervek kisugárzását, a szervek állapota végett. És minél erősebb a sugárzás, annál betegebb, károsultabb az állaga. Ez érdekes szempont az emberek számára.

Együttműködés lesz a szagolni tudók és azok között, akik a készüléket fejlesztik. Meg akarják majd állapítani, hogy egy gyerek hogyan tudja szaglással érzékelni a halált, és akkor teszik ezt a felfedezést. Azzal a kérdéssel foglalkoznak, hogy egy gyereknek hogyan lehet ilyen képessége, és hirtelen kiviláglik, hogy a szervek kisugároznak. Nemcsak meleget árasztanak, ami miatt ti eksztázisban az aurát vélitek látni, hanem a szervek a szilárdságukat, a helytállóképességüket sugározzák ki, és a gyerek ennek a szagát érzi.

Pontosan ez áll majd az emberek rendelkezésére hamarosan egy gép formájában. Ezzel a géppel, ezzel a szerkezettel meg lehet mérni a szerveket, és meg lehet mondani, hogy ez és ez a szerv öt vagy tíz év múlva felmondja a szolgálatot. így lehetővé válik a célzott gyógykezelés - mindenekelőtt bizonyos oknyomozás, hiszen egy szerv sugárzása összefügg az ember lelkiállapotával.

Ez gátat vet a rengeteg röntgenezésnek, mert a szervek állapota biológiai úton ellenőrizhető. Éppígy a fogak gyökerét is a gyökérerő kisugárzásából állapítják meg, és nem a röntgenfelvételtől.

A betegség okának keresésénél nem kívülről befelé, hanem belülről kifelé vizsgálódnak. Ez számottevő haladást jelent.

A halál kiszimatolása miatt a tudomány fokról fokra megtanulja, hogy a Földön van még sok más is. Az alaposabban vizsgálódó kutató utána jár, és rájön.

Ezt nyilvánosságra hozhatod, mert ez lesz ennek az útja.

Hogyan lehetséges, hogy az emberek meglátják másoknál a halált?

Nézd: a Földön eltompultság uralkodik. Sokan tagadják Istent, tagadják a lelket, az élet értelme idegen számukra. Mit vársz tőlük?

Amire egyszerű természeti népek képesek, az más bolygók magasra lendült népeinél magától értetődő: látják, ha a testi tevékenység a végét járja, szóval amikor én jövök, és beáll a fizikai halál. Erre ott mindenki képes. Ez frekvenciatudat, azaz benne lenni az egésznek a rezgésében.

Ha képes vagy látni, mikor vonulok be a testbe, hogy a lelket elválasszam a testtől, akkor az úgynevezett földi tudatod egyes részeiben megerősítetted ezt a magasabb tudatot. Mindkét tudatszint a most-tudathoz tartozik.

Ez megtörténhet, ha egyik életedben hajlandónak mondtad magadat eme tudás földi birtoklására, vállalására, ezt a tudást akarod bevinni a földiségbe. Ha ebbe egyszer beleegyeztél, akkor nehéz lesz visszavonni, mert a visszakozáshoz át kell programozni szinte az egész információ-vázdat.

Azt is tudnod kell, hogy én isteni intelligencia vagyok. Isten mindenütt van, így én is mindenütt vagyok. Ezúton lehetek én benned is, és az én intelligenciámmal kisugározhatom, hogy valaki másnak mikor jön el a vége.

Aki - mint említett barátod is - ettől szenved, az kérheti a kegyelem angyalát és engem, hogy ezt vegyük el tőle. De egy ilyen képesség lehet adottság, tehetség is. Olykor nem az élet kezdetén már, hanem akkor, ha az illető gondolkodásában a halál megszokottá válik. Akkor nem lesz már teher. Ajánljad neki, hogy olvassa el ezt a könyvet. Ez változtatni fog a helyzeten.

Értsd meg: ez a tudás benned, mint emberben, le van horgonyozva, mert benned van a kozmosz. Az egésznek a része vagy, és ehhez hozzátartozik az információ is. Az egészhez tartozik a jövés-menés, az érte és ellene, az adás és kapás. Így keletkezik súrlódás, ami ki-váltja a teljesülés csattanását.

Miért akarod ezzel a könyvvel elérni, hogy halljanak rólad, hogy meghallgassanak téged?

Ez valószínűleg a legegyszerűbb kérdésekhez tartozik. Erre jól tudok válaszolni. Cselekvésemnek az a mozgatórugója, és kérdésedre az a válasz, hogy az idő megérett erre. Az idő érett arra, hogy hallassam a hangomat, mert a Föld emelkedik, és fejlődése nyomán egyre több ember fedezi fel, hogy a halál nem az elmenéshez tartozó ellenség, hanem az érkezés barátja, köszöntő egy magasabb energiaszinten. Meglátják, hogy ez egy átváltozás, fizikai szempontból halmazállapot váltása, átlépés szilárd helyekről finomabb terekre.

Ennek az ideje eljött, és az első lépés egy ezzel foglalkozó könyvnek az olvasása, hogy az emberek fejében elkezdjen rezegni, míg le nem vetkezik az irántam érzett félelmet, és bátorkodnak magukat nekem átadni.

Gondold csak meg, milyen szép lenne, ha az emberek a haláltól nem csendben rettegnének, hanem születésnaphoz hasonló, örömteli eseménynek vennék, a halált ünnepélyesen várnák, mert azzal lehet megünnepelni az átmenetet egy új energiafokra.

Látod-e a kívánságomat? A világra jövés és a világból elmenés a mindenütt jelenvalóságnak csak egy szakasza.

A Földön használják a fénymunka fogalmát; én az árnymunka fogalmát használom. De ezt, kérlek szépen, ne téveszd össze Lucifer árnyékával.

Mivel a fény felé mozogtok, felfejlődésben a magasabb léthez, és mivel ez folyton ismétlődő születés, ehhez tartozik az én erőmmel való foglalkozás.

Szerettek a fény angyalairól beszélni, de meg kellene említenetek azt az angyalt is, aki látszólag árnyékban végzi a szolgálatát. Hiszen én is mindenütt jelenvalóság vagyok, és minden struktúrámmal tudok fényleni.

Ha dolgoztok a fénnel, akkor annak az ideje is eljött, hogy velem dolgozzatok. A fénnel való munkálkodás és ugyanakkor a velem való munkálkodás által súrlódás keletkezik, ami fellobbantja a teljesülés szikráját. Ezúton az istenszíkra-láng világossággá válik.

Hogyan látod a te helyedet az angyalok hierarchiájában?

Megvan a határozott helyem. Áthatom az elképzelhető lét minden dimenzióját. Számos angyal a te léted dimenziójában van. Én ellenben mindenütt ott vagyok. Ahogyan említettem, az angyalságban is dolgozom: segítek az angyaloknak másik dimenzióba átlépni. Ott is transzformátor vagyok, ha más töménységi fokon is.

Közvetlen istenkapcsolatban vagyok. Az egyik én vagyok, a másik a kegyelem angyala, aki énrám is hat.

Azt lehet mondani ezek szerint: „ugró” angyalerő vagyok, aki mindenütt van, hogy mindenütt dolgozhasson. Így képes vagyok annak a lénynek a fejlődését is a fény felé segíteni, akit St. Germainnak neveztl. Ez is a feladataimhoz tartozik; az angyaloknak is segédkezem, mert ők az isteni forráson kívül vannak.

Ezt nem szabad félreérteni. Mert noha az angyalok is az istenforráson kívül vannak, mint te is, mégis valamennyien egyetlensinórra vagytok felfűzve, mind kapcsolatban vagytok egyidejűleg, most. Mélységesen összeköttetésben vagytok, mint én magam is.

Bizonyos formában valamiféle erő helye vagyok, valami bástya, mindig is folytonos létezésben.

Miért csapant meg nálam, és másoknál is, annak az igénye, hogy könyveket olvassunk?

Mert megváltoztál. Mindenesetre ezeknél a témáknál, mint ennél a könyvtervnel is, fontos, hogy te vagy az első a világon. Úttörő vagy, és senki sem mondhatja, hogy ennek a témáját valahol lemásoltad. Ez nagyon fontos a könyv lényegét illetően. Úgyszólván tiszta energia, melyet nem színez el más szerzők műve.

Ehhez az is járul, hogy alig van már valami új, amit könyvekben találhatnál. Nem-e régi bölcsesség, hogy az ember bizonyos ponton az olvasásról áttér a cselekvésre?

Hogyan beszélsz a médiumon keresztül?

A tudatán keresztül, ahogyan mindtőknél a tudaton keresztül nyilatkozom. Ez a beszéd kapuja, mert a tudatban tiszták vagytok, és itt kell az információnak átáramolnia. Az információt a lehető legtisztábban kell megkapni. Ugyanis ha az információ a tudatos létnek csak a szélét érinti, akkor felhívja mindaz, amit a médium olvasott vagy hallott, ami az agyában kóvályog.

Ez a médium, akin keresztül a legjobb kapcsolatot teremtetted velem, a fény szócsöve. Képes csaknem mindent kikapcsolni, ami őbenne keletkezik, miközben kapja az információt. Ám ez nem működik folyton. Tudnod kell: nincs kizárva, hogy olykor átsuhan rajta egy saját gondolat. Ez nem tragikus, de - látod - így kezdődik a hígítás.

Hogyan érezhetem, illetve a médium honnan tudhatja, hogy TE vagy az, és nem valami más lény?

..

Ő érez engem: Erez engem a nyugalom frekvenciájában. Mivel én az ősből vagyok, az isteniből, észleli a rezgésemet. Azaz belé folyók, s abban a pillanatban lelassulnak testi működései. Engem nem a tudata felső térségében ismer fel, mint másokat, akik rajta keresztül beszélnek, hanem amikor én beszélek, akkor én őt beburkolom. Beléfolyok, s erről ismer meg, hogy én vagyok őbenne; mintha kabátot öltött volna magára, körülveszem. Működésem kezdetén a feje teteje mintha villanyáramot érezne, és érzi, amikor benne vagyok; ez őt szinte felfelé húzza, és kiegyenesedett gerincében ki tud szűrni engem a gondolatok tömegéből.

Te, Jan, ha hívsz, a lábaddal érzel meg, melyek másodperceken belül kihűlnek. Hideg lesz a lábad. Ez legyen a jelünk.

(rövid szünet) Ám hadd jegyezzem meg itt, hogy csodás tervnek tartom egy könyv megírását. Viszont hangsúlyozom - ne háborodj fel -, hogy az írott szó csupán mellékjelenség. A lényeg a fénnyel való munkálkodás, az, hogy hatásos légy. A velem való munka az, amely megváltoztatja az életedet. Emiatt ne törődjetek (a médium és én; a szerző megj.) nevekkal, amelyeket emberek írtak könyvekben. A hatás számít. Az tartozik a kozmikus tudathoz, (nevet) Csak akkor tesztet szert hírnévre, ha elmentetek e Földről. De mit érdeklí ez egy Mozartot, amikor a szellembirodalomból tekintve az egészet látja? Az ő neve így olyan, mint egy név egy panelház levélszekrényén. Egy semmi. Kozmikus szempontból egy földi név semmi, mert az életek ezreit élted le a nevek ezrei alatt.

Térjünk rá a szexualitásra: Különböző vallások hívei úgy vélik, hogy az önmeztartóztatásra szükség van, ha az ember lehetőleg magasra akar emelkedni szellemi téren. Szóval, akik szűzen élnek, azok jobb helyre kerülnek a mennyekben. Mások meg - a bulvársajtó, a pletykalapok szerint - szélsőségesen kiélik a szexualitást, ami aztán pornográfiába, csoportos orgiákba, gyermekekkel vagy állatokkal folytatott szexbe, és hasonlóba torkollik. Hogyan látod te ezt a dolgot?

Egyrészt az önmeztartóztatás egy egész életen át nem lehet hasznos, mert ha mindenki ezt tenné, akkor kihalna az emberiség. Ám egyes élethelyzetekben a tudatos önmeztartóztatás nagyon hasznos lehet, mert valóban teret enged más gondolatoknak is. Hogy aztán az illető felemelkedik-e magasabb szellemi szférákba, az megint az élettervtől függ.

A túlzott szemérmesség és gátlásosság lelki betegségeket okozhat, és az ember viselkedésére is kihat. Azt lehet mondani tehát, hogy itt sem szabad általános ítéletet hozni. Aki egy vagy több korábbi életében nemiségét erősen kiélte, az esetleg erre az életre eldöntheti az önmeztartóztatást, élhet szerzetesként vagy apácaként például. De a fordított eset is lehetséges.

Ennek a témának a Földön túl nagy jelentőséget tulajdonítanak. Bolygótokon a szexualitást annyira szétboncolják, hogy maga a szerelem és a szeretet feledésbe merül.

Ma azt mondhatom neked: ami szeretettel történik, annak keretében megy végbe, az rendben van, annak van helye a földi életben. Mindenekelőtt ifjú korban, amikor az ember megtanulja megérezni az energiák alsó belépési pontját (szexuális csakrát), gyakran megy felfedezőútra, hogy megtanuljon ezzel helyesen bánni; mint mindezzel az életben. Ám valamikor be kell fejeznie a tanulást, és helyesen kell kezelnie. Egyesek számára a szexualitás valami vallássá válik, s az nem jó; mások azzal keresik meg a kényerüket, ami szintén nem. De mindenkinek megvan a szabad akarata, és viselheti is cselekményei következményeit. Mindenkinek önmagát kell megvizsgálnia. Több betegséget azért hoztak létre, hogy egyes túlkapásokat megfékezzenek.

Az ember tegye fel tehát a kérdést magának: Erez-e szeretetet, amikor szexualitást gyakorol, vagy csak élvezetet, kéjt, ösztönt vagy hatalmat? Itt is a tudat és a lélek nagysága dönt. Minél magasabb a lélek tudata, annál inkább szeretettel cselekszik. Az ellenkezője azt mutatja, hogy a sötét szempontok vannak túlsúlyban, és ez az ember nem tud uralkodni az érzelmein, a testén, a húson. Nem ő az anyag ura, hanem az anyag, az árnybirodalom uralja őt. Ahol és mihelyt a szeretetlenség uralkodik, ott van az árnybirodalom is.

Minden embernek megvan a szemérem-határa, amivel megtanul bánni. Ha ezt a határt erőszakkal átlépik, amikor például mások szorult helyzetét kihasználják - mint a nagy árvíz sújtotta területeken, ahol gyermekeket „bocsátanak áruba”, hogy a család meg tudjon élni -, akkor nem a világos oldal, hanem a sötét erők dolgoznak. Akkor az ember nem cselekszik méltón.

Aki él a szexualitással, az legyen tisztában azzal, hogy megtartja-e közben a méltóságát, szintúgy partnere is, akivel ezt kiéli.

Mit szólsz az egyneműek szerelméhez? A Korán szerint ez halálos bűn, és a kereszténységben is. A buddhizmus - és a Dalai Láma személye-

sen - szintén elutasítja. A legkeményebben a zsidó tanok nyilatkoznak. A zsidó iratok, a Misna és a Talmud a homoszexuális cselekedetet elkövetők halálát követelik.

Ez annak az Istennek a véleménye-e, akit ezek a vallások képviselnek, vagy ezek földi magyarázatok?

Maga a szeretet isteni szempont, s mint olyan, érinthetetlen. Amire te gondolsz, arra a következőket mondhatom: az nem felel meg az Alkotó elképzelésének, mert nem vezet fejlődéshez. Nincsen súrlódás, amiből a teljesülés szikrája lánggra lobbanhatna. Így az emberi fejlődésben ebből nem lesz új, nem lesz gyerek. Ez a dolog így nem visz előre.

Ha ellenben valóban szeretetet éreznek, és ez élesítené az elmét, akkor esetleg lehet tolerálni. Ám az egésznek a szempontjából, az emberi létre nézve nincsen értelme. Azaz magyarázat, megindoklás nem jár vele.

A gondolatot tovább szövögetve: az ellenpólussal való súrlódás teljességgel hiányzik, s így nem keletkezhet haladás és fejlődés, nincsen vele és ellene. Két pólus nem súrlódhat. Így nem lehet csattanás, nincsen teljesülés.

Lásd ennek a képét: Amikor férfi egyesül nővel, akkor a férfi behatol annak a „helynek” a közelébe, ahol gyermek keletkezhet, közel kerül a méhszájhoz, amin keresztül a megtermékenyítés lejátszódik. Ha van kedved, akkor képzelj el ezt két férfi között - megtermékenyítés nyilván lehetetlen...

Az isteni forrás két áramlatot keletkeztetett, melyek egymás szolgálatára vannak a fejlődésben. Megalkottatott a hímnemű és a nőnemű fejlődés, egymás szolgálatára.

Ha egy férfi nőként viselkedik, nőiesnek érzi magát, vagy úgy öltözik, mint egy nő, akkor ez a lélek az előző megtestesülés során nő volt, és ennek az emléke erősen él benne.

Mások gyermekkorunkban éltek át erőszakot vagy megszágyenülést nemi cselekedetekkel kapcsolatban, s ez vezet náluk gátlásokhoz, s

az ilyen ember a másik nemtől fél, sőt esetleg irtózik. Ezt figyelembe kell venni. De segíteni lehet rajta.

És hát egy férfi feladata ebben az inkarnációban férfinek lenni, és nem fordítva. Ugyanez érvényes a nő esetében is persze.

Ebből a szempontból az egynemű vonzalmat egy rövidke élet tartamára el lehet nézni, de a kozmikus egész szempontjából nincsen rendben.

Lazításként közben egy kihívó kérdés: az őszalkotás jobban kedveli-e a bátor embert, mint a gyávát?

Mivel minden emberben lélek nyugszik, s ez isteni magot hordoz magában, az isteniség minden embert úgy szeret, mint önmagát - az isteni eredet miatt.

Kérdésed inkább földi viszonylatokra vonatkozik. Hadd mondjam meg: a bátor lehet sötét az ő lelkében, a gyáva nyúl lehet fényes és világos. Itt az örök lélekszerkezetekről van szó az ő millió- és milliószoros különbözőségükben.

Te is bátor vagy, de féltél is már. Voltál sötét, és voltál világos. Élted már a nemjót is, amit tudatosan választottál, hogy az alkotás minden nézetével megismerkedj - hogy tudhasd, mit akarsz és mit nem, hogy dönthess, és tudatába jussál annak, hogy másik útra akarsz térni. És hát még hosszú életút áll előtted.

Van-e olyasmi, amitől egy léleknek vagy egy embernek félnie kell, vagy kellene?

Igen. A saját sötétségétől kellene félnie!

Van-e olyasmi, amitől egy embernek meg kellene -védenie önmagát:

Persze. Saját sötétségétől és felelőtlenségétől!

Van-e szabad akarat, vagy az ember sorsa a Földön el van határozva?

Látnod kell: szabad akarat olyan formában, hogy bármit megtehetsz, nincsen - az isteni lenne. Az emberek sorsa azokon a vágányokon fut, amiket előkészítettek maguknak az élettervükben.

Mint egy kisgyermeknél. Van neki szabad tere, hogyan szervezi meg a napját, kivel játszik, milyen gyorsan csinálja meg a házi feladatát, vagy rajzol, vagy elmegy fürdeni. Ám szülei mindig ugyanazok maradnak, van reggeli, ebéd, vacsora, a gyermek iskolába jár, stb. Vannak tehát előírások, melyeken nem lehet változtatni, de azoknak keretei között a gyermek, a lélek szabadon mozoghat.

Ugyanez a helyzet nagyban, az emberiséggel. A nagy vonalak, a fejlődés lépései itt is megváltoztathatatlanok, de a keretek között lehet variálni.

A kérdésre tehát, hogy van-e szabad akarat, lehet igennel válaszolni, azzal a korlátozással, hogy a szabad akarat annak megtevésében gyakorolható, amit az életterv előír. Az is előfordul, hogy beavatkozom, és túlteszem magamat a szabad akaraton, ha teljesülés már nincsen kilátásban.

Ez például elő fordulhat akkor, ha mondjuk egy kábítószer bevétele végzetes, s így tapasztalat szerzésére alig van már lehetőség.

Földi szempontból azt kell mondanom, hogy olyasféle szabad akarat nincsen, , ahogyan azt az emberek elképzelik, hogy tehetnek, amit akarnak. Ugyanis ezt az életet maguk rakták össze maguknak, szellemi szinten. Tehát mégis szabad akarat, mert azt teszik, amit akartak az inkarnáció előtt... Attól függ tehát, hogy honnan nézed.

A szabad akarat meghatározása ezek szerint: mindent megtenni a földi rendeltetés kivitelezéséért. Az alapelv: az élet célkitűzését isteni lét tapasztalatává tenni, és ezzel az akarat szabadabb lesz, mint bármikor is.

A testi korlátozottságot a Földön a szabad akaratból élitek. Azaz a testiség nincsen szabadon, így az akarat sem lehet az. Mivel a test a földiséghez tapad, az ember sors-elképzelése is földhözköttött. Azt lehet mondani: az embernek a Földre korlátozott sorsa elő van írva,

s csak úgy lazul, ha az energia felfelé, azaz magasabb frekvenciák felé kisugárzódik.

Az akarat a Földön soha sem lesz szabad, mert a Föld a szerkezete révén eleve határokat szab. A Földön vannak határok tehát, a szellemiben azonban nincsenek.

Persze földi szempontból és kozmikus szempontból is az érvényes, hogy a szabad akarat a teremtés játékának van alárendelve. A teremtés játéka nem megtorlást keres, mint a földi féle élet. A teremtés játéka kivilágosodásra irányul.

Lásd meg, milyen gyorsan vagy lassan kezdenek a határok eltűnni, s így korlátozások is lépésről lépésre megszűnnek, míg az ember akarata és sorsa be nem megy a határtalanságba, és végül minden az Egyetlenben, az isteni tökéletesedés áramlatában van. Akkor van szabad akarat bent is és kint is; - noha itt a „kint” nincsen. A szabad akarat akkor mindenütt jelen van, mert az ember megmenekült a sorsától, bement minden működés isteni szabadságába. Abban az állapotban van szabad akarat, az Egyetlennek az akarata, az isteni egység.

Hogyan van az, ha más nagyságrendben van szükség rád, például árhullámoknál, vagy háborúban? Akkor túlórázol?

Közöltem veled, hogy a Föld felfejlődik. Ez megváltoztathatatlan. Ez a változás háborúkkal és természeti katasztrófákkal jár, melyeket nem feltétlenül a Föld működése okoz, hanem az ember befolysa is kiválthat. Nem minden „természeti katasztrófa” a Föld műve - olykor az ember is „besegít” ilyen esetekben. A technológia ehhez már régen rendelkezésre áll.

Ám nem az esemény számít, az sem, hogy egy földrengést milyen ismeretlen hatalom váltott ki, hanem számomra az a lényeg, hogy XY emberrel ebben a percben és ezen a helyen fogok találkozni, vagy sem.

A lélek számára, akinek eljött az ideje, jelentéktelen, hogy az árhullámot ki okozta. A tény az, hogy az együttrezgés, a rezonancia mi-

att egy ember oda megy, ahol a halála bekövetkezik. Az áldozat keresi fel a tettest. Tulajdonképpen ez a helyzet.

Földmozgások és tűzhányókitörések évezredek óta történnek, a bolygó létezésének kezdete óta játszódhatnak, tehát nem képviselnek semmi különösét. Nem újdonságok. A Föld egy olyan folyamatban van, amelyet ti a rezgés emelkedésének neveztek, s ez a Földön természetszerűleg mindent változás és továbbfejlődés kivitelezésére készítet. Ez játszódik minden téren, a politika, a gazdaság, a vallás, és hát a földtan, a geológia terén is.

Persze az ezekben az időkben elhívott, a finomanyagi világba átmenő emberek számára ez fájdalmas, a családjuk számára is. Hiszen nem tudják, hogy ez miért történt, nem tudják, hogy lelki családjuk vár rájuk... A szenvedést azonban nem maga a halál okozza, hanem az emberek értetlensége, mert nem tudják, hogy mi is az élet, miben áll a jelentősége, és mi a halál.

Hamarosan sok világosság kioltatik, s a lelkeket átadom az őrangyalnak, de ez a hozzátartozók fájdalmát nem enyhíti. A lelkek viszont, mert az élet eltervezésénél ott voltak, tehát még születésük előtt, tudták, amikor a testet választották, hogy ez egyszer majd meg fog történni. Csak hát születésük után ezt elfelejtették.

Azt mondhatnánk: A lélek keres magának egy helyet, ahol történni fog valami - baleset, repülőszerencsétlenség, árhullám - hogy ott, vagy azáltal a testet elhagyhassa.

Én személy szerint csodálkozom, hogy egyes eseményekről, például az ázsiai árhullámról, annyit írnak. Nemrég a Föld egy másik helyéről sokkal több embert hoztam el. Erről semmit sem írtak. Gondolkodj el csak! Ezzel milyen célt akarnak elérni?

(rövid szünet) Mindig lesznek olyan emberek, akik az igazságot nem értik, nem akarják érteni, és korlátozott ismereteikkel nem is tudják megérteni. Ezek között olyanok is lesznek, akik a én kijelentéseimben nemcsak kételkednek, hanem megtámadva érzik magukat, mert földi eredetű - tehát tökéletlen - hitük vagy kételkedésük

ellentmond annak, amit most rád bízok. Ez azonban nem változtat a tényeken, ennek légy tudatában!

Azért félnek és mindig is féltek tőlem az emberek, mert nem tudják, hogy én a változás angyala vagyok, munkámat korrektül és hibátlanul végzem, és azokat hozom el, akiknek eljött az idejük. A lélek mindig tudja az időpontot, csak az ember nem. Sokan nem akarnak felelősséget vállalni a cselekvéseikért, és ami még rosszabb, a gondolataikért sem, és keresnek valakit, aki ezt vállalja helyettük. Ezek az emberek keresnek valakit, akit felelőssé tehetnek saját sorsukért - persze csak akkor, ha ez a sors kellemetlen. És amikor szembesülnek az igazsággal, akkor úgy vélik, hogy támadás éri őket. Ezen azonban sem te, aki leírod a sorokat, amiket a munkámról diktálok neked, sem én nem tudok változtatni. De ez nem baj.

Még egyszer: Bolygótok változása teljes erővel folyamatban van, és még sok ember megy el a ti szempontotokból tragikus módon a Földről, oly sok, hogy megszámolni sem tudjátok. Egész országok tűnnek el.

Az egész bolygó eldurvult, és letért a szeretet útjáról. Közös a sorotok. Kissé humorosan kifejezve: A magamfajtának meggyúlik a dolga!

Most megtudtuk, hogy az ó's-teremtő erő, Isten, nem értékel. Mi a helyzet teveled? Nem fáj neked néha, hogy a Földön háború dúl?

Nekem ez nem fájhat, mert ismerem a végtelenséget. És ismerem a lelkek történeteit, minden életükét. És mindig látom az összefüggést, nem csupán egyetlen élet sorsát.

Egy háború persze különös dolog. Háborút, vagy egy természeti katasztrófát megelőzően már napokkal előbb jelen vannak az angyalok milliói. Magam is készen állok sok töredék formájában, és velem együtt az őrangyalok és az érintettek lélekcsaládjai is. A lélekcsaládoknak szabad segíteniük, noha nincsenek angyali megbízás-

Együtt van ilyenkor a világosság és a sötétség. Az egyik oldalon halál és pusztítás, s vele az a benyomás, hogy a sötét győzött és uralkodik. A másik részről pedig az angyalok várnak a világosságban, és a rokonok, akik felveszik a lelkeket, szeretettel fogadják, világosságba burkolják, és megpróbálják megnyugtatni őket.

Érdekes ekkor, hogy nemcsak az angyalok, akik a fényt szolgálják, vannak jelen ilyenkor, hanem olyan lények is, akik az eseményben nem illetékesek, de önkéntesen részt vesznek benne. Ezek a lények lényegében már hetek óta jelen vannak ott, és mindent előkészítenek.

Ezen nem csodálkozom, mert természeti katasztrófáknál, illetve elkerülhetetlenül lejátszódó eseményeknél - mindegy, hogy ki váltja ki azokat - az állatok biztonságba menekülnek. A tudósok azon tanakodnak, hogy ez hogyan lehetséges. Mit mondasz erről?

Kijelentésed helyes. Tudósaitok megállapították, hogy a nagy ázsiai árhullámnál nem hullottak el állatok. Érzik a választ, de nem adják közre, mert egyébként maguk alatt vágnák a fát. Akik ezt megvizsgálták, rájöttek, hogy az állatok órákkal korábban elvonultak már. Sok kis állat, madarak, bogarak, gyíkok és patkányok napokkal korábban elmenekültek. És az emberek?

Az állatok észlelték a természet és az angyalvilág jeleit, és ennek megfelelően reagáltak. Az állatok észlelnek engem ilyenkor, és tudják, hogy valami történni fog. Én tudok velük beszélni, ahogyan erre minden finomanyagi lény képes.

Az emberek sokszor lenézik az állatokat, s azt hiszik, messze fejlettebbek azoknál. Most ebben az esetben is kiderült, hogy az állatok messze előbbre voltak. Gondolkodj el ezen!

Lesz a jövőben még több ilyen esemény is - természeti katasztrófa, sok halottal?

Természetesen. Ezt már mondtam is. Ez teljesen normális. Számomra, aki a Föld kezdete óta itt dolgozom, egy fejlődésnek a lefo-

lyása. Ahogyan a növekvő gyermeknek fájnak a csontjai és kihullnak első fogai, úgy a Földnek is vannak szülési fájdalmai.

Minden nép és kultúra tudta ezt, csak a ti tudósaitok nem akarnak megbékélni vele, illetve nem oktatnak ki benneteket, mert ezen ők sem tudnak változtatni.

A „harmadik világháború” című könyvemben különböző időszakok száz látnokát tüntettem fel, akik nemcsak az első és a második világháborút jelezték előre, hanem harmadikat is. Látomásaik szerint ennek a legközelebbi évek során kell lezajlania. Ezzel egyidejűleg történének polgárháborúk és természeti katasztrófák.

Mit látnak ezek a próféták, és honnan vannak a benyomásaik?

Ismerd fel: A természeti katasztrófák kérdése meg van válaszolva, azzal, hogy folyamatban vannak.

A harmadik világháború kérdése szintén magától talál váHszt. Nézz csak körül a világon, lásd Iránt, Irakot, Írországot, Palesztinát, és így tovább. Ez elkezdődött.

Pillants csak a fekete földrészre, nézz bele a nagyvárosok utca-szurdokaiba, Európában vagy Amerikában. Nézd csak Dél-Amefika városait, a viharokat Közép-Amerikában, a tüzeket Ausztráliában, az árhullámot Ázsiában, s a sokasodó kivégzéseket Kínában. A háború folyik, a romlás és pusztulás folyamatban van. Elkezdődött. Ez a válasz.

A prófétákat és a jóslatokat pedig így lásd: Mindig voltak emberek, akik információhoz jutottak isteni forrásból, vagy a Föld energiate-réből, vagy az angyalok révén, és ráláthattak arra, ami a Föld jövő-jében rejlik. Ezek egyrészt a figyelmeztetők, egy új korszak hírnö-kei lehetnek. Másrészt az információk olyan fontossággal bírhat-nak, hogy egyes lelkek mindenképpen le akarják hozni ezeket a Földre.

Ez a kozmikus tudás transzformálása egészen le a földrétegig. Gyakran támogatják ezt a Föld környékén utazó űr lények is, akik a

földi fejlődéseket szintén látják. Nem mindig az angyalok azok, akik felvilágosítást nyújtanak.

Hogyan kell helyesen imádkozni?

A válasz: odaadással!

Ehhez szeretnék további magyarázatot fűzni. Csak ha az isteninek valóban átadod magadat, akkor ima az. Nem szent szavak képezik a lényegét, hanem az érzelem, ami akkor van benned, amikor a teremtető erőhöz fordulsz. Mint valami ágy, amelybe pihenni térsz, lenyugodni, erőhöz jutni. Ima révén, imádkozással be lehet jutni az istenáramlatba.

Úgy imádkozol helyesen, ha az erőnek, amelyhez fordulsz, odaadod magadat. Önmagadhoz imádkozol. Mintha virágágyásba magokat vetnél, melyek a tetteid által kikelnek és virulnak majd. Ahogy a napsugár elősegíti a virág kinyílását, úgy ad alapot az odaadás, az öröm, a ragyogó mosoly az imának, hogy az gazdagon teremjen, azaz meghallgattasson.

Úgy imádkozol helyesen, ha nem jajveszékelsz, keseregsz, és azt sorolgatod fel, hogy mi hiányzik neked, és mit szeretnél, hanem ha az istenerővel egyvonalba helyezkedsz. Nem térdre esned kell, hanem a benned nyugvó istenerőt teljesen tudatosan lánggra kell lobbantnod. Végül is önmagadhoz imádkozol, mert a teremtető erő benned nyugszik. Ennek tudatában kell lenned!

Következésképp az odaadásban, amivel feltetted a kérdést, megkapod a választ is. Nemcsak a szavakat kell helyesen megválasztani és hallgatni az érzésre, hanem a választ tudni kell megkapni is.

Azt kérdelek tőled: „meg tudod-e hallani a benned lévő istenforrás mondanivalóját? Meghallgatod-e?” Ugyanis a legtöbb esetben a válasz azonnal bepattan a fejedbe halk gondolatként.

Kezdd el meghallani önmagádban az Egyetlennek szavait. Kezdd el megérteni, hogy Isten van; mert te vagy. Így aztán egy ima sem lehet egyoldalú dolog.

Az imát, ahogyan azt manapság a Földön gyakorolják, az emberek kiüresítették, mert már képtelenek a bennük lévő istenerő válaszát meghallani. A legtöbben ezzel az istenerővel csak akkor akarnak foglalkozni, ha valamit akarnak tőle, ha valami bajuk esik, ha szükségben vannak. Mivel az alkotóerővel egyébként nem kommunikálnak, ebben nincs gyakorlatuk, nem képesek észlelni a választ sem, noha azt megkapják. Nem hallják a hangot önmagukban, és a kapott jeleket sem tudják kiértékelni.

Mindenekelőtt a te kultúrádban fordulnak el egyre többen az Alkotótól. Tagadják az bennük lévő istenit, és egyoldalúan az anyagihoz fordulnak. A modern ember előszeretettel próbálja az életet és annak eredetét szellemi intelligencia mellőzésével megmagyarázni, de ha baj van, akkor rögtön segítségért esdekel.

Bizonyára el tudod képzelni, hogy aki egész életében hallgatott a belső hangra, odaadóan imádkozott, megpróbált tudatosan eleget tenni a rendeltetésének, igyekezett élettervét teljesíteni, az az ember sokkal jobb kapcsolatban van Istennel, mint az, aki Istent kárhoztatja. Igazságos lenne-e annak, aki az istenmagot önmagában kicsíráztatja és növeszti, ugyanannyit adni, mint a másinak, akinek Istentre nincsen szüksége? Nem lenne igazságos!

Ezért kap többet, ezért van jobban „megfizetve” az, aki szívében az alkotóerővel él, mint mások. Csakis így igazságos. Persze a megfizetést nem anyagiak formájában kell látni - úgy is -, hanem boldogabb szív és jobb élet képében.

Nem vagy-e éppen te olyan, akinek gyakran mondják: „Jan, neked mindig szerencséd van!”

igaz. De ezek az emberek az idegeimre mennek. Általában irigyek.

így van. Ez azonban nem szerencse dolga, hanem annak a munkának a gyümölcse, amit önmagadon és önmagádban végzel. Az emberek nem látják, hogy mi munkál az agyadban, agyad tekervényeiben. Nem tudják, mit beszélsz meg az alkotóerővel, mit kívánsz, és mit kapsz is.

Ezek az emberek - ezek az irigykedők, ahogyan te nevezed őket -, nem látják annak a szerzetes barátnak vagy szellemi irányulású aszszonynak a gondolatait sem, aki tiszta gondolatokkal él, és másokért imádkozik.

Ha egyes emberek, mint te is, jobban és közvetlenebbül kommunikálnak a szellemivel, akkor az a mindennapos cselekvés és munkálkodás következménye. Az ilyenek el is nyerik jutalmukat.

Nem a te kormányzóid és annak kísérői voltak-e azok, akik kijelentették, hogy nem hisznek Istenben, és nincs is rá szükségük? És hogyan kormányozzák országodat?

Az a törvény: ha nem a fényt szolgálják, akkor a másik csatlakozik hozzájuk.

Mik az álmok? Mit mondasz ezt illetően? Tudod, hogy gyermekkorom óta olyan intenzíven álmodom, mint ahogy mások mozifilmet néznek, és reggel legtöbbször emlékszem is az álmaimra. Ennek mi a célja? Olykor megálmodok eseményeket, amelyek néhány nappal vagy héttel később, olykor csak évek múlva, megtörténnek. Más álmok csak zavarosak, vagy eltérő időken történnek.

Az álmok fontosak. Álmok nélkül az ember megőrülne, elméje elborulna.

Az álmokat több szempontból kell vizsgálni. Sok álmokép emberi mélységekből tör fel, a tudatalattiból, és az illető élményeire utal, vagy arra, ami őt éppen foglalkoztatja, amit különösen megjegyzett magának, ami, úgymond, benyomást keltett őbenne. Ezek lehetnek szorongások, vagy kívánságok is.

Az álmok tudatosítják az emberben, mi az, ami foglalkoztatja őt, mire kell még egyszer felfigyelnie, min kell a továbbiakban is elgondolkoznia. Az álmodó azt álmodja olykor éjjel, amit napközben nem dolgozott fel. Álmodhatna tehermentesítő csatornának is látni.

Aztán vannak olyan álmok, melyeket kísérő lények, őrangyalok, vagy a szellemi vezetők, keltenek. Ezekhez számítanak az eljövendő eseményeket előrejelző álmok is. Az események bekövetkezhetnek

akár pár nap múlva, hetek vagy akár évek múltán. Az ilyen álmok figyelmeztetik az embert, vagy elő akarják készíteni, hogy az eljövendő helyzetet jobban tudja majd kezelni.

De hatoljunk mélyebbre: az álmok - ezt nehéz megmagyarázni - nagyon bonyolultak. Az álmok ki vannak ragadva az egészből, a kozmosz képéből. Képeik elmúlt eseményeket hoznak vissza; amiket életed folyamán éltél át; melyek mélyen bele vannak vésődve a sejteidbe, és a sejtek újra kiadják őket, mint valami árut egy automatából, hogy szolgálatodra legyenek a feldolgozásnál, tetteid felosztásánál, hogy ezáltal közelebb kerülj a szellem tisztaságához.

Álmok lehetnek szellemi lények eszközei is, melyek egy találmány ötletét ültetik beléd, amelyet évekkel később megvalósítasz, legyen az egy zenedarab, vagy valami gépezetnek a terve.

Az ember álmodik, mert az információ egy rezgési tér, egy nehézkedési erőmező, s átruházódása az ember rezgési terére az álomban történhet.

Álmok - így is lehetne mondani - a szellem gondolatai, melyek bele vannak ágyazva az ember rezgési terébe, gravitációs mezőjébe. Egyrészt isteni forrásból erednek, másrészt az ember saját mágneses terének a súrlódásaiból fejlődnek ki.

Az álmok egy másik rezgési térből jönnek be az ember rezgési terébe, itt képek sorává válnak, hogy a hordozó, az ember, ismeretekhez jusson. Álmok azért vannak, hogy legyenek, kiegyenlítés-ként, és gyakran az ember pszichéjének mélységeit megdolgozzák.

Az álmokat sokféleképpen magyarázhatom neked. Ez egy könyvben egész fejezetet is megtölthet. Ugyanis az álmokat csak úgy tudom neked érthetően megmagyarázni, ha kibogozzuk őket. Ha tehát nekem egy konkrét álmot mondasz el, akkor tudok magyarázatot fűzni hozzá. Ám minden álomnak más és más a jelentése, és nem is ugyanaz minden ember esetében.

Lejátszódhatnak előtted álom formájában saját eseményeid, de átvethetsz embertársaidtól is képeket. Naponta emberekkel vagy

együtt, így előfordulhat, hogy mások energiateréből veszel át egy és mást, ami képsorozatokban mutatkozik meg.

Vannak nappali álmodozások, vannak éjszakai álmok, és alvás közben is számos változat lehetséges. Mélyen alszol-e, vagy kevésbé mélyen? Nappal alszol, pihenés végett?

Sok álom azt ábrázolja, amit a lélek átél, amikor éjjel kilép a testből. A lélek különböző szellemi anyagokból álló testek elegye (nevezik őket asztrál testnek, kauzáltestnek, mentális testnek és érzelemtestnek. A szerző megj.). Amikor az őrangyal nyújt kezet neked, akkor ezek közül egyet vagy többet magával visz, és elutazik velük. Olykor a léleknek egy része alvás közben észrevétlenül elhagyja a testet, és ez a rész így képes belépni a mindenség, a világegyetem különböző dimenzióiba. Mindezeket az álom során szerzett tapasztalatokat, a kozmikus világok megtapasztalását a szellemtestek visszaviszik a tudatos létbe, a felettes tudatodba, és mivel alszol, a tudatalattidba. Emiatt az álmot egyenesen kozmikus jelenségnek nevezném.

Egyes zavaros álmok esetén a szellemi testek különböző tapasztalatainak átfedései jöhetnek létre. Reggel zavarban lehetsz, mert agyad nem tudja ugyan felfogni, de a tudatod igen. A tudatalattid ezeket a képeket is tapasztalatoknak könyveli el, melyeket vagy éppen az életben csomagolhatsz ki újra, hogy ezekkel nagyobbá tedd magadat, író legyél (nevet), vagy valamit feltaláljál, esetleg ezzel a módszerrel, szellemi testeid lehasításával korábbi életeidbe is elmehetsz, és akkori tapasztalataidat a jelenedbe ismét beültetheted, belepalántálhatod.

Az is megtörténhet, hogy hirtelen nagy találmányok létrehozására leszel képes, ha léted szellemi frekvenciái például egy másik bolygón folytatott másik életbe utaznak, hogy ott körülnézzenek, vagy valakinek üdvözletet adjanak át, és az ottani léted tapasztalatait beültetheted mostani, földi tudatodba. Ezek elraktározódnak szellemi sejtjeidben, és mostani, földi életed során felszabadulnak. így lesz az ottani tudás földi tudás. Az ilyen embereket gyakran tartják zavarodottnak, mert jövőbeli tudást hordoznak magukkal, amit környezetük nem ért, sőt nem is tudhat megérteni.

Vannak olyan álmok is, amelyekben az ember idegen lények uralmában találja magát, ahol őt vizsgálgatják. Ez lehet valóságos élmény, amikor is gyakran az egész testet elviszik. A tudatalatti az ilyen élményeket is feljegyezi, de csak ritkán bocsátja újra rendelkezésre. Ezekkel a vizsgálatokkal a látogatók meg akarják tudni, hogy az illető az ő fajukhoz tartozik-e, illetve egy olyan csoport utódja-e, amelyik az ő bolygójukról látogatott a Földre, és itt letelepedett. Ilyenkor megvizsgálják a vért, a szöveteket és az ivarsejteket is.

Így hát a kérdés, mi az álom, vagy mit jelent, nemcsak egy fejezetnek az anyaga lehet, hanem egész tudomány, mert az álom a legterjedelmesebb dolog, amit meg kellene érteni. Bizonyos tekintetben az álom egyfajta léghajó, amivel a tudatalatti, a lelki lét elhagyhatja a földet.

Így aztán az álom határozottan kapu, amelyen át, ha uralsz, ha értesz hozzá, és megfelelően programozod magadat, elhagyhatod a földi létet, a jelent, és átmehetsz a kozmikus tudatba. Az álom segítségével, mint valami repülőgéppel, elutazhatsz a múltba, és eljövőendő létbe is, mivel minden most van.

Az álom a Földön tehát olyasminak az előfokozata, ami valóban van, ami tényleg elérhető és lehetséges. A zavaros álom, az összevissza álmodás mindenki számára fejlődés gyakorlása, hogy időn és téren át - idő és tér nélkül - a mostban, a jelenben irányítani tudjon.

Az álom ajtó, amelyen keresztül képes vagy az agyból átmenni a tudatalattiba, abba tehát, ami lelki alapokon nyugszik. Ezért az álomnak bizonyos tekintetben küldetése van.

Ez most elég lesz. Gondolkodj el rajta.

Itt tincetek az kell, amit a Földön időnek neveztek, hogy igazán benne legyetek az álom-folyamatban. Az álom egy tapasztalat. Az álommal menni kell és érezni kell, hogy felismerd. Szavakkal ezt nem lehet leírni.

Most szeretnék áttérni a betegségek témájára. Nyugati világunkban a betegséget szinte ellenségnek veszik, ami ellen harcolni kell - akár influenza vírusról van szó, akár gyomorfekélyről, vagy rákról. Az összefüggést a beteg viselkedése, élethelyzete és életfelfogása, valamint a betegség között a hivatalos orvostudomány továbbra is elutasítja. A világ más tájain azonban azt vallják, hogy az ember maga okozza magának a nehézségeit, és amit az ember betegségnak nevez, az épenséggel neki akar rámutatni valamire. Ott úgy kezelik a beteget, az elv alapján: ha megváltoztatod a viselkedésedet és a világnézetedet, akkor a betegség is eltűnik. Ez a két elképzelés általában ellenséggént áll egymással szemben.

Hogyan magyaráznád te a betegség hátterét és értelmét? És mit tanácsolnál egy betegnek, hogy betegsége nyomába eredhessen?

Ez lényegében az ember nevelésének és tudatának a kérdése. Mindekenkelőtt a ti kultúrátokban mindent tagadnak, ami gyengélkedik. A betegség hátráltató, ezért megszüntetendő, amilyen gyorsan csak lehetséges. Az öreg és a fogyatékos nem szép látvány, tehát el kell zárni őket. Ami gyengélkedik, az nem kívánatos. Ám ez a gondolkodás helytelen, ez beteges.

Minden betegségnek, minden katasztrófának megvan a mély értelme; a léleknek oda kell figyelnie, és el kell gondolkodnia, hogy mire utal, és a lélek általa van felszólítva, hogy valamit változtasson. A betegnek mindenekelőtt azt kell kérdeznie önmagától, hogy „nem tudok, vagy nem akarok változtatni?”

Sokan nem akarnak, panaszkodnak a Teremtőre, vagy azt állítják, hogy Lucifer a vétkes... Ez az öntükrözés ósdi játéka: „Elfordulok, hogy ne lássam, vagy odamegyek, és megkeresem a betegség okát”. Mint mindig, a saját felelősségről van szó.

Ha az ember elismerné és bevallaná, hogy betegségét maga okozta magának egészségtelen életmóddal, beteggé tevő gondolkodással, életkonfliktusokkal, akkor természetesen ezen változtatnia kellene, de ez kellemetlenségekkel jár. Ezért a betegséget, mely zavar, tünetsse el az orvos, a gyógykezelő.

A mélyebb értelem a legtöbb ember számára rejtve marad, így a betegség súlyosbodik, hiszen a beteg figyelmét arra akarja felhívni, hogy életútjáról letért, és neki magának kell oda visszajutnia, észre kell térnie.

Látnunk kell azonban azt is, hogy a páciensek a zavaros gondolkodást az orvosoktól vették át. Mert épp az orvosok figyelmét kerüli el gyakran a betegség és a beteg viselkedésének nyilvánvaló összefüggése. Ez ismeretek hiánya, nemtörődömség, vagy annak betudható, hogy a jövedelmükre vannak inkább tekintettel. Az orvosoknak modern műszaki berendezések állnak a rendelkezésükre - azok jók. A gyógyszereknek is megvan a nagy jelentőségük, ha fájdalmat kell csillapítani, sebet begyógyítani, csonttörést helyreállítani, szervet pótolni. Ám ezen a színvonalon nem szabad megállni. Az okokat kell kideríteni. Ha a törött lábat helyrehozzák, de a baleset okát nem derítik ki, akkor megint el fog törni, jön a következő baleset. Lásd: orvostudományotok legtöbb vívmánya haladás és továbbfejlődés, és sokak életét megmentette és meghosszabbította. Ám az orvosok tudata nagyobbbrészt egyhelyben topog. Nem látják az okokat, és nem látják az összefüggést a szenvedés, a betegség, valamint a páciens viselkedése, helytelen cselekvése között. Ez visszaélés. Mit ér a ráknak az eltávolítás az egyik helyen, ha a rák okát nem ismerik fel; újra felüti a fejét másutt. A technika és az gyógyászat kitűnő, de ezzel a szellemnek is együtt kell haladnia. Ennek nagy jelentősége van. A páciens orvosilag jó ellátásban részesülhet egy kórházban, de sok orvos és ápoló szíve hideg. Ezen is változtatni kell, mert mindez összefügg.

Viszont azt is meg kell gondolni:

Már a gyermekeknek meg kellene magyarázni a „betegség” mibenlétét, hogy az benső fogalommal válhasson. Mert egészen zseni korban elkezdődik a helytelen gondolkodás átka, ami aztán az egész életen át folytatódik.

A betegség baráti fogalom, barát és kísérő. A betegség kísér téged barátként egész életedben. És mindig jelentkezni fog, ha az útról, életutadról letérsz, vagy úgy néz ki, hogy le fogsz térni.

A betegség csak azért probléma, mert az embereket nem tanították meg ráérezni. Mivel a Föld most felfejlődésben van, bolygótokon minden megmozdul, ebből az emelkedettségből az orvostudománynak sem szabad kimaradnia.

Emiatt az sem rossz, hogy a betegségyélezők kasszája kiürül, és hamarosan nem éri meg betegnek lenni. Akkor az ember számára nem marad más hátra, egészségesnek kell lennie. Fontos lesz már a gyermekeknek megmagyarázni, hogy az egészség és betegség csak az erők szabad játéka. Meg kell tanulni az intuíció, a ráérezés művészetét, ennek bensővé kell válnia. Az érzés fontosabb lesz, mint eddig bármikor, mert az ember megérezheti a betegséget behatolni, mint valami hideg huzatot, pontosan akkor, amikor letér az általa erre a megtestesülésre kiválasztott életútról.

Lásd a betegséget barátodnak, és ezzel a barátoddal jól fogsz kijönni. Ha a ráézésnek, a helyes úttartásnak ezt az oktatását nemzedékeken át folytatják, meglátod: a betegség megértése, ráézésnek ez a csírája már a megtermékenyítés előtt benned lesz, és férfiként ezt a maggal továbbadod az asszonynak. Tehát a siker érzésével termékenyítesz meg, annak az örömében, amit teszel. És ebben az örömben, hogy amit teszel, az összhangban van a kozmikus törvényekkel, és te bőséggedben, teljességgedben vagy, egészséges gyermeket nemzel.

Aztán ez az egészséges gyermek világra jön, és őneki mindez a testében fel lesz jegyezve.

Gondold csak meg, hogy ti, emberek nagyjából a vízmolekulából keletkeztek. Az tartalmazza az élet mértani információját - és ez lehet már örökölt. Emiatt a gyermek májának gyengesége az anya májának gyengeségéből, vagy az anya által szerzett tapasztalatokból adódott. A gyermek ezt beviszi az ő életébe. Ekkor ti földi ésszel azt hiszitek, hogy a betegség öröklődött. Lehetséges, de ez egy átvitel a testetek molekuláris struktúráján belül. El is lehet távolítani, ha az ember tudatába jut teste isteniségének, és testszerkezetét az isteni struktúrához hasonlítja. Ki kell egyenlíteni és egyenesbe kell hozni. Amikor az ember letér az útjáról, akkor lelke ezt

mindig közli vele azzal, hogy bekopog a testen. A betegség aztán lehet egy kimerülésből származó egyszerű meghűlés, vagy hosszú éveken át tartó veszekedés következtében kialakuló rákos daganat. Például az asszonyok melle a szeretetlenség miatt megkeményedhet és rákossá válhat.

Ám valami szenvedést magaddal is hozhatsz egy életbe. Arra gondolkod, amit te karmának nevezel. Ilyenkor a lélek azt hiszi, hogy egy korábbi életben elkövetett helytelen viselkedés miatt kell ilyen bajt magával vinnie. Ám én ezt a régi lét körülményeihez számítom. A Földstruktúra megújulása és a gondolkodás továbbfejlődése következtében ilyesmi a jövőben a Földön nem lesz már.

Gyakran felteszik a kérdést: egy gyermek miért jön lábak nélkül világra, lehet-e ez Isten akarata, ez a hátráltatás valami büntetés? A válasz „nem”, mert az ember maga döntött így. Ezt soha sem szabad betegségnek nevezni, mert ezt az állapotot a lélek maga választotta magának.

Fogadd el tehát ezt a választ: a betegség az ember barátja, útítársa, kísérlete. Mint valami közlekedést szabályozó tábla, vagy lámpa, mely zöldről pirosra vált a felszólítással, „Vigyázz, ne menj tovább, itt van valami...!”

Olykor azt mondják, „az élet olyan, hogy az ember a haját téphetné”. Akkor ne csodálkozzon, hogy kihull a haja.

A szavak rezgése, frekvenciája olyan, mint valami oltóanyag rezgése. Az ember beoltja magát velük, és ezt a rezgést hordozza a sejtjeiben. Vedd a betegséget információnak, ami benned nyugszik, és a viselkedéseddel feléleszted. Más valaki azt mondogatja: „ezt már néznisem bírom vagy látni sem akarom”, majd csodálkozik, ha idősebb korában hályogot kap. Ezek az összefüggések sokaknak elképzelhetetlennek tűnnek, de itt a tudásnak egy olyan teréről van szó, amelynek a vizsgálata nagy örömet okoz.

A szülők hogyan neveljék, kezeljék a szellemileg fogyatékos gyermeket? Hogyan szolgálhatják azt a lelket, mely fogyatékoságát esetleg tudatosan választotta?

Ez nem könnyű dolog, mert itt a kozmikus tudat és a földi tudat kölcsönhatásáról van szó. A kozmikusban azt mondhatjuk, hogy a gyermek a szülőkkel szerződést kötött, ennek alapján lehet a szülőknél. A szülők tehát nem a gyermek oltalmazói vagy őrzői, hanem a maguk is a játék szereplői. A szülők tudatának ezt esetleg nem lehet megmagyarázni. Lehet velük közölni, hogy ez egy játék a Földön. És ahogyan a játék van a Földön, úgy van ez a játék az egyetemesben, a mindenségben is - mint fent, úgy lent. Meg lehet magyarázni a szülőknek, hogy a kicsinek a lelke ezt a sorsot maga választotta valaminek a kiegyenlítése végett - karmikus okból, korábbi élete rendezetlen adóssága vagy vétke miatt.

Az adósság személyhez kötöttsége és a kiegyenlítés a kozmikus tudatban is kérdés, illetve probléma. A kozmikusban ugyanis mindenki igyekszik megmagyarázni a Föld alacsony frekvenciájából érkezőknek, hogy egy terhelést (betegséget, bajt) magukkal hozni egy bolygóra (a Földre), mely amúgy is elég nehéz helyzetben van már, rossz cselekedet sőt visszaélés, mert akkor minden még nehezebb lesz. Van már itt elég baj.

Megpróbáljuk megértetni a lelkekkel, akik begyűjtött tapasztalataik birtoklásának mámorában terheiket magukkal viszik, s úgy érzik, hogy ezt tenniük kell, mert lelkileg adósoknak vélik magukat, s azt hiszik, hogy ezt az adósságot le kell róniuk. Ez a lelkiségben különböző tekintetben még probléma a lelkek bizonyos szintjén, rétegében.

Mint valami anyagi adósság. Egyesek alig tudnak aludni, ha valakinek pénzzel tartoznak. Pedig egyes esetekben a hiteleződ kijelentheti, hogy adósságodat nem kell visszafizetned. Ennek ellenére úgy érzed, hogy ezt a dolgot valamikor mégis rendezned kell, vagy neki valahogyan lekötelezettje vagy. Ezt az érzést szavakkal nem lehet leírni.

Vannak tehát lelkek, akik akarnak kiegyenlíteni, akkor is, ha kozmosz ezt nem kéri tőlük.

Soha nem fogod az isteni erőttől azt hallani, hogy „terheld meg magadat!” Nem, az isteni erő mindig is azt közli veled: „Szabadulj meg, légy szabad, légy könnyű, örülj a létednek, és légy a magad ura!”

Itt én is valami elfajulást látok a szellemiben, vagyis az isteniből kinyúló viselkedést. De hát ez is a lét dualitásához, kétoldalúságához tartozik. Itt a kétoldalúság gondolata, az okszerűség, a földiből kikerült a kozmikusba. Ennek a kozmikusban nem kell lennie, mert ott sokdimenziósság uralkodik. Az embernek ezt nehéz megmagyarázni.

Fogyatékossgal született gyermekek szülei, ha ezek a gondolatmenetek idegenek számukra, nem hallgatnak rád, ha azt magyarázod nekik, hogy a lélek ezt a bajt maga hozta magával.

Kérdésre tehát nem könnyű válaszolni, mert a válasznak a kérdező tudatállapotához kell igazodnia. Ha megcsapta őt a kozmikus tudat, a szellemiség szele, akkor a választ biztosan megérti. Őneki mondhatod, hogy igyekezzen gyermekével aktív és tudatos lelki kapcsolatot kiépíteni. Ő ezt meg fogja érteni.

Viszont az átlagember nem hisz neked. Azt mondja: „Isten tudja! Isten miért bánt el így az én gyermekemmel? Hol van ez az Isten?” Ugyanezt kérdezik háború esetén is: „Hol marad Isten”?

Ezeknek azt mondom: „Isten itt nincsen”, mert Istenben nincsen háború, csak béke. Háborút emberek csinálnak, azzal, hogy a sötétnek szolgáltatják ki magukat. És a Földön háborúnak csak emberek vethetnek véget.

Ugyanígy Istenben nem uralkodik betegség, hanem egészség. A szülőkkel közölni lehet, hogy ez az életnek egy változata, amelyből meg kell tanulni, hogy ilyen esetekben hogyan kell eljárni. Ezt a gyermeket még jobban kézen kell vezetni.

Elismerem, hogy válaszom sokak számára nem kielégítő, szívükre hallgatva sokan nem fogadják el ezt, de kozmikus szempontból ez is csak a magasabb tudat játéka.

A gyermekek, akik ezt választják, nem fiatalok, hanem felnőtt lelkek, akik így nyilvánulnak meg a Földön. Tudatosan a nyugalmat, a hátráltatást választják. Akik ilyen információt kapnak, azoknak szinte érzékfeletti képességekkel kell rendelkezniük.

Sokszor nem értik meg, de gyakran jobb is, ha nem értik, mert ezáltal kezdnek elgondolkodni arról, hogy ebben az életben vagy egy következőben valamit megvalósítsanak. A sorsnak ez a vélt játéka gyakran szükséges ahhoz, hogy ötletet adjon. Az ilyesmit a legtöbb ember büntetésnek érzi, de nem az, hanem fejlesztés.

A szülők és a gyermek lelke ezt esetleg azért is választották, hogy a szülők szeretni tudását és alázatát továbbfejlesszék. Gondolkoj el ezen!

Hozd össze ezeket az embereket csoportokban, hogy a hasonlók összekerüljenek. Tapasztalatcseréjükkel utakat találnak a baj elviselésére, mert látnak másokat is, akiknek ugyanaz a sors jutott. Egyébként ugyanis mindig magányosnak érzik magukat.

Azt válaszolom tehát kérdésedre: „Hozd össze őket csoportokban, hogy egymás tapasztalata révén fejlődjenek!” Megnyugszanak, ha látnak másokat is szenvedni.

Most lenne egy személyes kérdésem a betegség témáját illetően: Évek óta, sőt évtizedek óta figyelek a testem és a lelkem jelzéseire, és nem panaszkodhatom, hogy voltam valaha is komolyan beteg, egy-két kisháza kivételével. Húsz éve utazom be a földtekét, komolyabb egészségi problémák nélkül. Am valahányszor Kairóban vagyok - általában egyszer évente -, úgy elkap engem a baj, hogy több hétig küszködök valami gyomorrontással és bőrkiütésekkel.

Mivel Kairóban jobb szállodákban étkezem és a fogamat is ásványvízzel mosom, a baj oka aligha lehet valami közösleges vírusfertőzés. Ahogyan mondom, sem Dél-Amerikában, sem Ázsiában nincs semmi

bajom, csak Kairóban. Ehhez meg kell jegyeznem, hogy kollégámmal, Stefan Erdmannal minden alkalommal bezáratjuk magunkat a piramisba egy-egy éjszakára, és a királykamrában, a királynőkamrában vagy az úgynevezett befejezetlen kamrában fekszünk a szarkofágban. Már többször éjszakáztunk a nagy piramis csúcsán is.

A bajomnak esetleg ehhez van köze?

Itt az emlékeidben mozogsz. Felmerül benned, ami egykor ott történt. Valaha ott éltél. És éppen a piramisokkal kapcsolatosak a dolgaid. Látni fogod, hogy a testedről van szó az emlékeidben. Orvos voltál, és megnyitottad az emberek koponyáit. Belépsz tehát egykori tevékenységed területére évezredekkel később, a lelked emlékszik és reagál. Egyiptom térségében nem csak egyszer éltél. Egyik életed végén múmiává is feldolgoztak és kivették a belső szerveidet. Valahányszor visszaemlékezel erre tudat alatt, rosszullét fog el. Ugyanis, ami akkor történt, az számodra rettenetes volt.

Akkor belső részeidet emelték ki belőled, másik életben pedig magad voltál orvos. Ez esetleg nem ízlik neked, de embereket babráltál, akik olykor még életben is voltak. Tevékenységed többször kegyetlen dolog volt. Te már akkor kísérleteztél az emberi aggyal, amikor az ilyen beavatkozás a világon még teljesen ismeretlen volt. Ekkor ismerkedtél meg az ember szerkezetével - és mások a tiédde (nevet). Itt voltak átfedések. Ez az emberi oldala a dolognak.

Nézzük az egész történetet:

Lásd magadat jönni űrhajóval egy másik bolygóról. Lemászol a létrán, és meglátod az emberi fajt. És mit teszel, ha először találkozol egy ismeretlen állattal? A földiek megvizsgálják, levadásszák és ki-tömlik. Ilyen szándékai jöttél te is a Földre, hogy megismerd az emberi nemet.

Ez érdekes! Nemcsak az egyiptomi idők készítenek emlékezésre téged, hanem a korábbiak is, amikor a Földön tartózkodtál, a nagy kultúrák idején. Csak Egyiptomban is - emlékezz a piramisokra. Ezek erőhelyek, s mintha ott minden információ össze lenne gyűjtve terölád, s ezek felszólítanak a visszaemlékezésre.

Ekkor átárad rajtad azon tapasztalatok kínja, amiket ott szereztél, de azoké is, amit másoknak okoztál. Mert hát a tapasztalatok nem mindig járnak örömmel. Ez az energia gyűlt össze ott.

Az egyiptomi erőhullámként árad a mindenségbe a piramisok épületeiből és elrendezéséből. Ott kijárat épült a végtelenségbe, mint valami konnektor, egy „dugalj” a villanyhálózatban. Az egy erőhely.

Ahogy te egykor embereket vizsgáltál, mint a tudós egy rovar, úgy az erő ott oly heves, hogy egy Jan van Helsing is szenvedni kezd testileg. Az a frekvencia ott a te testeden - nem mindenkién, de a tiéden - radioaktivitásként áramlik át.

Ám időközben - ezt dicséretedre mondom - a régi lét struktúráját elhagytad. Továbbfejlődtél, noha akkor nagy hatalmad és nagy tudásod volt. Az energia erősen átáramlik a testeden, de mai testszerkezeted ezt nem bírja, már nem tud bánni vele, mert kinőttes, s emiatt mindenképpen rosszul leszel tőle.

Ez az egyik, az árnyék, de hallgasd meg a másikat is, a világosságot. Testszerkezeted nemzedékről nemzedékre változik. Ez a te fejlődésed, a szellemed, a tudatod felfejlődése. Mivel szellemileg fejlődsz, változik a tested struktúrája is.

És a hely, amelyet Atlantisznak nevezel, ott fényt áraszt, csaknem mérhetetlen, majdnem kimeríthetetlen mennyiségben. Az atlantisziból energia árad, s így az egyiptomiból is, mert azt atlantisziak építették. Az energia ott annyira felerősödött, hogy te, mivel nagyon érzékeny vagy, testileg, földi módon is érzed. Ez az érzés téged földöntúli tudatossághoz visz, olyan tudathoz, mely messze túlhalad a földbolygó Napján, közel visz téged származásod forrásához.

A föld alatt élők ezekből az erőhelyekből jeleket, közléseket küldenek űrhajókhhoz. Ezek a földalattiak azok, akik hivatalosan nem léteznek, noha nagy számmal vannak jelen. Isteni feladatukat a Föld kérge alatt, a saját földrétegükben végzik. És pontosan ezeket a jeleket veszed te a Földön, átáramlanak rajtad és bajt okoznak, úgy-

mond betegségeket, mert a jelek energiáját a földi testeddel már nem tudod elviselni.

Erezzél bele: három összetevőről van szó. Van több árnyalatuk is, de legmarkánsabb tényezőik hárman vannak, s hatnak ezen a helyen. Mint valami atomerőmű, mely kapcsolatot teremt a kozmikus áramkörrel a Föld belsejéből. Ott kapcsolatban vagy Atlantisszal. Ez olyan, mint valami kirakós játék.

Meghívlak rá. Számodra szinte játék lesz, kozmikus játék. Kezdd magadat belegondolni ezekbe a helyekbe a földi tudat idő- és térelképzelései nélkül! Kezdd azzal, hogy elzárkózol! Gondolj az álomra - kérdezősködtél utána, s magyaráztam, hogy az álom egyfajta kapu! Használd most ezt az átjárót!

Elalvás előtt programozd be magadat arra, hogy tudatosan álmodj! Programozd a sejtjeidet: mintha valami szellemi űrhajóval Egyiptomba utaznál, hogy benézz a piramisok alá - egyszer érezd a Föld aranyát. Kívánd aztán azt, hogy Atlantiszba juss, a korábbi tudat elszüllyedtnek vélt szigetországába - és meglátod, hogy ott igenis van élet.

Kezdd el ezt az álom segítségével. Ez egy kirakós, egy játék lesz. A tudaton hatol keresztül. Sokkal nagyobb lépéseket teszel meg, sokkal messzebbre jutsz el, és felismered, hogy nemcsak földi vagy, hanem a tudásod kozmikus sokrétűség. Ugyanis, amiket könyveidben leírsz - ezt lassan tudnod kell -, magad élted át.

Meglátod, hogy minden, amit bárhol leírsz, amit bármikor írtál és még írni fogsz, az saját élményed. Nem új személy vagy, aki új tudást fedez fel, hanem öreg vagy, aki a régiről vonja le a leplet, olyasmiről, ami megvan már. Amit most sejtessz, azt egykor láttad. Képzeld el, hogy egyezkedhetsz az idővel. Egyszer válaszoltam a kérdésedre, hogy velem alkudhatsz-e. Alkudhatsz velem, ha üzletet, tevékenységet cserélünk - ez soha nem fog megtörténni, mert én semmiképpen sem akarok a földrétegbe kerülni. Ám neked, sejtjeidben csordogálva, mint barátod, kész vagyok az álomkapun át megmutatni, hogy hol mindenütt jártál már.

(Hosszabb szünetet tart)

Hallgass ide, kedves Janóm, miközben Atlantisztól beszélünk, csatlakozott hozzánk egy szellemlény, aki szeretne neked mondani valamit. Félreállok, és hagyom ezt a lényt beszélni.

(A médium valamelyest változtatja a hangnemet, valamivel lassabban és elgondolkodóan beszél.)

Üdvözöllek, Coranias testvérem (ez nekem szól. A szerző megj.)! Testvéred vagyok azokból az időkből, amelyeket Atlantisznak ismersz. Engem Arkadiusnak hívnak, s azt a feladatot kaptam, hogy elmondjak neked valamit jelenlegi témákkal kapcsolatban.

Testvérem vagy, atlantiszi vagy te is, és ami mostanában a Földön történt (az ázsiai árhullámra gondol. A szerző megj.) az volt valamikor a mi pusztulásunk is. Mindketten tudósok voltunk, de ingadoztunk, mert tudtuk, hogy Atlantisz elmerül. Figyelmeztettünk, de nem hittek nekünk. Ne csodálkozz tehát, testvérem, Coranias, hogy a Föld katasztrófái téged hidegen hagynak. A emberek halála mindegy lett neked, mert a régmúltban figyelmeztettél, de kinevettek, s most is óva intesz, és most is nevetség tárgya vagy. Ezért lettél közömbös.

Hadd mondjam meg, az emberek haláláért nem te vagy felelős, írásban adtál hírt nekik arról, ami jönni fog, ám dönteni mindenkinek magának kell.

Régmúlt időkben testvérem voltál, és mindig is a testvérem maradsz. Te újból és újból belementél a földi világba, én nem, nekem más feladataim vannak a szellemi világban. Neked ismételten az élet rendeltetett, és sok inkarnációt fogadtál el - jelenleg író vagy, beszámoló, tanító, rámutató.

Akkoriban az öcsém voltál, magas termetűek voltunk, és a fejünk formája is más volt, mint ma. Akkor nagy hatalommal rendelkező apánk, Dianus, nagyon szeretett minket, a fiait, és mindkettőnket beavatott, mert ő a szó szoros értelmében egy beavatott volt. Én

úgy döntöttem, hogy a szellemi világban tartózkodom, de te újra és újra élni akartál, meg akartad ismerni az élet minden arculatát.

Örvendek, hogy ma itt ismét találkozunk...

Nos, életed sok színben tündököl, tele látványos fordulatokkal. Mindent végignézttem. Bele-belenézek a lelkedbe, és látom, hogy semmit sem vesztettél el, csak már nem nagyon tudsz róla. Ha kívánod - ez a te akaratodtól függ, ebben szabad vagy - időről időre mesélhetek neked akkori eseményekről. De nem ma.

Tudod, jó lenne tisztában lenni, mi történt akkor, Atlantisz pusztulásakor, mert úgy jobban érthető lenne, miért rázkódik a Föld ma is.

Egy szép napon Atlantisz feltámad; más országok meg elsüllyednek. És egykor talán ismét ott élünk együtt - de ez még nincsen az észlelésem körzetében.

Mi akkor nem pusztultunk el. Mi nem merültünk el. Egy szomszédos szigeten tartózkodtunk jó apánkkal együtt. Minket száműztek, családotól, mert figyelmeztettünk, előreláttuk a pusztulást, mert apánk azt bölcsen kiszámolta. Kitelepítettek minket egy szomszédos szigetre, ahonnan nem lehetett elmenekülni. Atlantisz már évezredek óta mozgott, nem hirtelen merült el. Ám senki sem volt hajlandó elhinni, hogy egyszer teljesen eltűnik.

Az elsüllyedés végső időszakában 99 lövedék repült fel a szigetföldrész mélyéből, barlangokból, a szélrózsa minden irányában. Az akkori vezető réteg, férfiak és nők, így oszlottak szét a világ minden tájára. Csatlakoztak helyi kultúrákhoz, vagy újakat alapítottak, így aztán - érted? - a pusztulás és az azóta eltelt évezredek ellenére még mindig itt vagyunk. Az atlantisziak egy része még mindig jelen van, és ezért is találsz mindenfelé építményeket és az atlantiszi kultúra egyéb maradványait, mint például a piramisokat Kairóban, amiről éppen beszélgettetek.

Most már azt a látomást is érted, amiben idén volt részed, amikor a nagy piramis tetején éjszakáztatok. (Stefan Erdmannal a nagy pira-

mis tetején éjszakáztunk, és elalvás előtt tíz percen át lelki szemeim előtt sok kép vonult el, melyek valami más kultúrát mutattak. Csupa szőke embert láttam fehér talárokban, és a háttérben kerek és ovális épületeket, meg repülő csészealj szerű szerkezeteket; melyeknek felületén arany díszítések voltak. - A szerző megj.)

Egyesek Atlantiszt már korábban elhagyták. Elmentek hajókon és repülő hajókon

Azt mondhatom tehát neked, hogy az atlantisziak itt vannak közöttetek! Kiváló, kiválasztott emberek lettek - most is -, akik most segíteni fognak. Ok a világosak, a fényt adók, és megvan a feladatuk a Földön. Mondhatok ehhez neked többet is, ha akarsz tudni.

Bemutatkoztam tehát neked. Testvéred vagyok, és kimondhatatlanul szeretlek. Kicsit sajnálom, hogy egy ilyen kultúrában tartózkodsz. Nem való vagy oda. Használd ki ennek az életnek a tapasztalatait, használd ki a Földön töltött időt. Ez továbbképzés egy eljövendő világon töltött életedhez - egy következő élethez. Ezt ne feledd!

Akarsz tőlem kérdezni valamit?

Az emberek, akiket látomásomban láttam a piramison, szőkéek voltak és fehér ruhában jártak. Ezek az akkori építkezők voltak? Atlantisziak?

Igen, azok atlantiszi képviselők voltak.

Az imént azt mondtad, hogy a fejnek más formája volt. Nagyobb volt?

Nagyobb. Nézd csak Echnaton fáraónak és leánytestvérének a koponyáját. Ilyesmi volt.

De most visszalépek, a transzformátor mellé állok, aztán visszamegyek és beszámolok.

Hírt adok annak a telekcsoporthnak, amely annakidején veled volt, a saját családod volt. Kérdezősködnek majd: „Mit csinál Coranias?”

Elmondom, hogy kíváncsi vagy, és iratokon dolgozol. Azt fogják válaszolni: „Csak folytassa nyugodtan!”

Ölöllek, ahogyan ezt én tehetem, érezni fogod, meleget érzel. Testvéred, Arkadius...

Köszönöm szépen!

(A búcsúnak ebben a pillanatában csak kevés meleget érzek, de kezdetben, amikor bemutatkozott, igazán melegem lett.)

Rendkívül érdekes!Ezt nem vártam...

(Most a változás angyala beszél megint.)

Tudod, csodás volt számomra látni azt, hogyan találkozik két testvér ilyen hosszú idő után. Te persze más alakban, ő az ősalakjában. És mennyi szeretetet adott neked - többet nem is lett volna szabad rád árasztania, mert azt nem bírtad volna el.

Taglaltuk a múltat, de szeretnék visszatérni a jelenbe. Mit akarnál megváltoztatni, ha a Földön lennél?

A futballstadionokat...

(nevetnem kell)

Nevethetsz, de azok az agresszió fészkei. Ott csak ordítóznak. Ez persze nemcsak a futballra vonatkozik, hanem más sportokra is, csarnokokra és gyülekezési helyekre, ahová az emberek nem békésen mennek, hanem erőszakossággal telítve, ahol olyan viselkedésre indítatnak, amelyet otthon soha sem produkálnának. Számomra a sportágakban a legszebb a labda, mert a végtelenségre emlékeztet. Nézd - tízezrek zarándokolnak oda, s hagyják magukat megigézni. És ahogyan a politikában, a sportban is sok mindenben előre meg egyeznek. (Ezt a megjegyzést különösen érdekesnek tartom, mert

ez a kijelentés 2005. január 16-án történt, és a futballbírók botránya ezután egy héttel került nyilvánosságra. A szerző megj.)

A sport az embertömegek számára maga az elterelés, elterelés az igaz léttől, a tudattól. Ha ezt megírod könyvedben, akkor a könyvet nem tudod olyan jól eladni, mert a labdasportot imádók tömege messze meghaladja azoknak a létszámát, akiket egy ilyen könyv érdekel. Ujabb ellenségeket szerzel magadnak, (nevet)

Persze itt nem a sport a ludas, hanem az indítékok. Az, hogy egy ember miért tölti életének jelentős részét azzal, hogy sportolókat néz - elterelés, „szétszórakozás”.

A tudatot én az elterelés megszüntetésével akarnám megváltoztatni. Amit tehát változtatnék: a nagy sportarénákat eltüntetném, hisz ezeket ismerem korábbról. Ott emberek küzdöttek egymás ellen, hogy a nézők figyelmét eltereljék az ország problémáiról.

Azon töröm a fejemet olykor, hogy az emberek alig találnak munkát, de füstölőcikkre (cigaretta. A szerző megj.) meg belépőjegyekre van pénzük és idejük. Szidják a politikusok osztályát, de ahelyett, hogy az utcára mennének tüntetni, sportstadionokba mennek és a tv előtt ülnek. Ezt nem értem. Nem tudom belátni. Akkor inkább hallgassanak, és ne reklamáljanak. Az emberek figyelme el van terelve, és nem látják az ellenséget a saját országukban, a saját házukban.

Nem akarnám ismét az amerikai földrészt emlegetni, de nem szomorú-e, mennyi szemetet borítanak az emberekre, mert az ember nem képes önmagát foglalkoztatni? Mert pont ez a probléma. Az embert gyermekkorától kezdve foglalkoztatják, s nem hagyják, hogy megtanulja, hogyan kell önmagáért fáradoznia. Az öntudatlan ember arra van idomítva, hogy folyton a szomszéd kertjét nézze, és a sajátját ne vegye észre.

Ezt változtatnám meg - az eltérítést. Az eltérítést odatérítésre változtatnám. Az embereket meg kellene tanítani önmaguk alakítására - akkor ugyanis a betegségeiket is csírájukban felismernétek. Most csak azért nem veszitek észre, mert el vagytok terelve önmagatoktól.

Nézd csak a fájó hátakat. Miért fáj az emberek háta? Az élet mozzanatainak tömegét a hátukon dolgozzák le - logikus! A hátban vannak az idegpályáitok és energiapályáitok, hátatokon cipelitek keresztjeiteket. Az ember annyira el van terelve önmagától, hogy ennek későn jut tudatába.

Az elterelést tehát odaterelésre, a kifelé rendezést befelé rendezésre cserélném. A játékok összevisszaságát az ember felé irányítanám, hogy az ember foglalkozzon önmagával.

Ez persze a gyermekkorban az iskolában kezdődik.

A történelemoktatást megszüntetném. Ne kínozzák az embereket a háborúk dátumaival és halottak mennyiségével. Ne ilyesmit tanuljanak, s még büszkék is legyenek rá. És azt a mondást is betiltanám, hogy a „jelen a múlt történelméből magyarázható”. Ez rossz vicc. És ezzel indokolják meg a mai cselekvést. Ha a jelen nem túl szép, akkor tessék csak szépíteni, tehát megváltoztatni. Ezt csak holnapra lehet megtenni mai lépésekkel. Mert a ma alakítja a holnapot.

Megszüntetném tehát az elterelést, feloszlatsnám az iskolázási rendszert - te jó ég! -, ezt abba kell hagynom, mert csak neked okozok nehézségeket.

De kezd el átgondolni, hogy a gyerekek az iskolában, mindenk előtt a te országod történelemoktatásában, miért a rosszat magolják? Tanultál az iskolában, történelemórán, valaha is valami kedves eseményt, valami szépet? Aligha. Csak hadvezérekről tanultál, háborúkról, áldozatokról, szerződésekről... és arról is, hogy ezeket mikor sértették meg. Így az emberek kudarcait tanulod meg. És akik a múltbéliekre ujjal mutogatnak, azok ma sem cselekednek helyesebben.

De ne búsulj, kedves Jan, én mindenkit elviszek, mindegy, hogy milyen istent imád, mindegyiket ismerem (nevet). Senki sem tud megelőzni. Minden napvilágra kerül, és minden lélek maga felelős a tetteiért. Ez biztos!

Már a gyermek megtanulja, hogy a világ rossz, és ez indokolja meg a politikai döntéseket. Ezt is megszüntetném. A gyerekeket megta-

nítanám virágokat ültetni, hogy lássák azoknak a fejlődését, valami szépet. Minden gyermek elültetné a maga virágját, hogy figyelhesse annak a fejlődését, hogy lássa saját magát. És mindenkit megajándékoznék egy tükörrel, hogy ne a szomszédját kémlelje, hanem önmagát.

Ez nagy változásokat okozna a Földön - és nagyon hamar.

Az a lényeg, hogy az ember elkezdjen gondolkodni. Tehát amit szintén betiltanék, az a nem-gondolkodás. Az embert nap mint nap nyakon öntik mindenfélével, s így már nem képes gondolkodni. Kihágásokat tanul, amiket nem tud magának megjegyezni. Az ember nincsen otthon a gondolkodás terén, mert el van terelve. És még csodálkoztok, hogy az emberi agynak miért olyan csekély része tevékeny, miért működik oly kevés agysejt. Mert a többiek nincsenek aktiválva, azokat az ember nem használja, mert nem gondolkodik.

Az ember azért van, hogy legyen. A kozmikusban ez az életnek a kihívása. Ám a földiben ez az alapelv meg van fordítva. Az ember azért van, hogy legyen, de nem azért, hogy álldogáljon, mint valami tehén a legelőn. A dolognak, a létnek hiányzik az értelme.

Tehát bevezetném az értelmet is. Minden, amit tesznek, az legyen indokolt. Bárhogyan is, legyen célja és értelme. Akkor elkezdené kettyegni.

Ez a kérdés most bosszantott engem!

Engedd meg, de ha van bátorságod, akkor elalvás előtt kérdezd meg az Alkotót, az istenség megszemélyesítőjét. Kérdezz úgy, mint egy kisfiú, hogy megbocsásson neked. És hívd segítségül a kegyelem angyalát, és úgy tedd fel kérdésedet teljes komolysággal: „Ó, Isten” - várj! Inkább így: „Drága jó Istenem, mit szeretnél változtatni a Földön?”

És O erre elküldené neked a kegyelem angyalát, aki a melegség és a szeretet szalagját masnizná a Föld köré.

Ennek örülök. Egy véleményen vagyunk...

Ez nem vélemény. Mivel elhasított testtel számos bolygót felkerestél, és ez a tudás csírázik benned (nevet). Jóllehet az egyiptomiaknál agyakat boncoltál (megint nevet), kerestél, de nem találtál. Talán azt gondoltad: „akkor tovább nyitogatom a koponyákat, hátha találok valahol működő agy-anyagot”.

Te most ezt viccnek veszed, ám valójában - figyelj csak az érzéside - én is pont ezt akarnám megváltoztatni (megint nevet), hátha a változás egyfajta ember lenne olyan aggyal, amit igazán használ, gondolkodásra is.

Ismételten hallottam tisztánlátóktól, tisztánlátó gyermekektől is, hogy ők látják az úgynevezett ezüstkötelet, egy ezüstösen csillogó szalagot, mely az embernél a fizikai testet összeköti a lélektesttel.

Azt is mondják a tisztánlátók, hogy amikor a lélek éjszaka, vagy meditálás közben útra kel, ez az ezüst kötél mindig összekapcsolja a testeket.

Nos, egyes olvasmányaim szerint a kaszást azért ábrázolják kaszával, mert azzal vágja eljelképesen az ember életfonalát, az ezüstkötelet.

Mit mondasz erről? Szerinted mi ez az ezüstkötél pontosan?

Ez a kötél a test és a lélek összeköttetése. Tulajdonképpen a lélek kapcsolata a testtel. Ha alvás közben más helyekre látogatsz el, akkor ez az ezüst kötél mindig összekapcsol a testtel, mely az ágyon fekszik. Az ezüstkötél képes szétoszlani, önmagát megsokszorozni. Legyezőszerűen köti össze a testeket, a fizikait a szellemi testekkel (asztrális-, okozati-, mentális- és érzelemtestet. A szerző megj.). Összetart, mint valami gumikötél.

Nézd, ha például álmodban visszamész az egyiptomi korszakba, akkor évezredek utazol. Vagy még tovább méész, esetleg más bolygókra - ez is lehetséges. Ha tehát így elhagyod a földi tereket, és kívül vagy az idő szerkezetén is, akkor az ezüst kötéllal mindig vissza lehet hozni téged. Akkor is, ha más dimenziókba méész, az ezüst kötél minden testet, minden lélektörődéket visszahoz. Azt is mondhatnánk (nevet), olyan, mint a kutya póráza. Elszaladhatsz,

sőt messzire elmehetsz, de ha gazdidnak - a szellemtestnek a tapasztalatoddal - szüksége van rád, akkor ő a lelket visszahozza.

Ugye érthető így az ezüstkötél alapelve?

Vele a fizikai test is össze van kötve. Ha hivatalom szerint, mint a halál angyala, jövök a lélekért, akkor ügyelnem kell a sok zsinórra, nehogy összegabalyodjanak. Rendnek kell lennie. Ez lehet a válasz a kérdésedre a sok csontocskát illetően, melyeket az emberek egyes kultúrákban a holtaknál gondosan elrendeznek. Ez a rend miatt van. El legyenek rendezve frekvencia szerint és egy irányban.

Ügyelek tehát arra, hogy aki elmegy, annál ne legyen zavar. Az ezüstkötelet lehet a köldökzsinórhoz hasonlítani, amelyet én isteni segítséggel átvágok. Ha pedig nincsen minden szép rendben, akkor könnyen lehet, hogy egy zsinór kimarad. Esetleg elkerülte a figyelmemet, vagy elfelejtettem elvágni.

Ilyesmi akkor történik meg, amikor az illető úgynevezett okkultizmussal kísérletezik. Itt a lélekről lehasadnak részletek, sötét erők ügködnek. De megtörténhet idő-jelenségeknél is, meg a dimenziók között is, és azon a területen, amit ti a Bermuda-háromszögnek neveztek. Egyes tudósok mágnesességgel kísérleteznek. Így befolyást lehet gyakorolni különböző szellemi testekre, ami - csekély mértékben ugyan - kihathat lélekrészletekre.

Ha tehát a sok kis zsinórból épen marad néhány, akkor ez vezethet földhözköttöttséghez. És figyelj csak ide: ha valamelyik zsinórkádat kifelejteném, és te a távoli Egyiptomban vagy a középkorban vagy a pestis idején, akkor a lélek, ha egy új életben belefolyik egy újabb testbe, pont ezt a zsinórt cipelheti megint, és a pestis jeleit viszi bele az új életbe. A lélek azt mondja: „ezzel tudok én bánni”, és ezt a zsinórt magával viszi. Így az új életbe, új korszakba belejátszhat valami egy régi korszakból.

Emiatt nagyon fontos a zsinórok tisztasága, az összeköttetések tisztasága. Persze itt nem madzagokról van szó. Ezek energetikai kapcsolatok, mint valami lézersugarak. Valójában fényzsinórok.

A fogalmat hagyhatod úgy, mondjad csak zsinórnak vagy kötélnek, mert ezt a kifejezést választottátok. Fehérnek látják, világosnak, mert isteni anyagból, energiából fonták. Mondhatnánk, hogy isteni

őserő metamorfózisa. Ezeket a zsinórokat vagy köteleket - mondhatni - vágom én el. Ha rádiós szakember lennél, akkor inkább azt mondanám, hogy az összeköttetést kikapcsolom. Lekapcsolom a frekvenciát, ennek a kapcsolatnak a világítását, a fényerejét. Ezt a kapcsolót kezelem én.

Szóval elvágom. Most azt kérdezhetnéd: „Mit kezdesz vele? A hulladékba dobod, vagy újra felhasználódnak?”

Egyszerűbb, ha azt mondom: levágom őket. De mit kezdhetnék hulladékkal? Lásd inkább rádióhullámnak, frekvenciahullámnak, amit leállítok. Megszakítom az összeköttetést. Ebben a tartományban leállítom a lélek rezgését. A zsinórokat vagy köteleket felvonom a lelki tudatba, a lélekhajóra, mint valami horgonyt, amelyre tárgyak, különböző szellemi testek vannak felerősítve. A szellemi testek - amennyiben szellemiek - tapasztalatai belefolyanak a lelki-ségbe, a lélekminőségbe. A test anyaga marad „hús”, és ez feloszlik az ő anyagi összetevőire. Ez a folyamat.

Nos, feltehetően az a kérdés merül fel egyes olvasókban, hogy „mi hasznom van nekem annak a tudásából, hogy létezik egy lény, aki illetékes a halál esetében? Mire jó nekem, ha tudom, hogy egykor Oroszországban vagy Kínában éltem és ollókat köszörültem? Minek tudjam én, hogy földönkívüliektől származunk, és a világon az illuminátusok uralkodnak, ha problémám van az élettársammal, veszekedek a szomszéddal, bajom van a főnökömmel, esetleg munkánélküli vagyok, vagy egy arcátlan gyermeket próbálok felnevelni? Egy ilyen embernek mit lehet tanácsolni?

Az itt kinyilatkoztatott tudás nem hátráltató, hanem nyitottá tévő. Gondold meg, az ember sejtszervei szinte vízcseppek egy folyóban. Fel-töltődnek, megtelnek. Egy pár vízcsepp egy száraz vederből elpárolog. A cseppek sokasága teszi, hogy a veder megteljen.

Persze ez a válasz messze nem elegendő. Az emberek ezt a tudást elfogadják vagy elutasítják. Akik elfogadják, azok élnek vele, tudatosak és elgondolkodnak. És ezt megsokszorozzák, többet csinálnak

belőle, ezt a tudást felépítik, kitágítják és egymásba fonják. Te nem maradsz egyedül.

A tudás mellett, melyet könyveddel terjesztasz, van másoknak a tudása is - pszichológusok, terapeuták, orvosok, tudósok, kutatók és írók tudása. Mindez az embernek arra szolgál, hogy tudjon. A tudás felépül és kiépül.

Nézz meg egy eladósodott embert. Ha ő rájön, hogy lényegében nem a bankár hozta őt ebbe a helyzetbe, hanem helytelen viselkedésével maga manőverezte magát ebbe az állapotba, akkor változás történhet. Ugyanígy esetleg nem a bank vitt csődbe egy vállalkozást, hanem lehet ebben maga a vállalkozó vétkes. Ezt kell felismerni, ez segít az emberen.

Tehát mindig is akadsz olyan emberekre, akik a tudást magukba szívják, megsokszorozzák és hasznot hajtanak maguknak belőle.

Aztán van azoknak a serege, akik a tudást azért fogyasztják, hogy a vendéglőben egy pohár sör mellett megtárgyalhassák.

És olyanok is vannak, akik a tudást elutasítják. Ám ezeknek, akik elolvassák, de elutasítják, szintén értékes lehet, mert benne lesz a szerkezetükben, a sejtmagjaikban, a vízmolekuláikban. Ebben az életben nekik semmitmondó lehet, de a következőben fontos, és akkor kibontakozhat.

Ez a felvilágosítás persze annak nem használ, aki munkanélküli, majd csak akkor, amikor újból elkezdd gondolkodni. „Miért vesztettem el az állásomat? Talán egy nulla vagyok? Vagy erre a fél évre vagy egy évre szükségem van ahhoz, hogy elgondolkozzak?”

Emlékezz: megpróbálom megválogatni a szavaimat. A munkanélkülinek talán éppen teher nélkül kell lennie, egy terhet vettek le a válláról. Vagy annak a tudatát, azt a beképzeltséget, hogy ő milyen kitűnő munkatárs, mert esetleg egyáltalán nem az, sőt igazából nem nagyon megfelelő az ő eddigi munkakörében. A munkanélküliség olykor üdültetés, felkészítés valami újra.

Ha egy ember hozzájut valami újhoz, mint például ehhez a könyvhöz, mely az első a világon, abban, hogy velem, a halállal, társalog, akkor ennek az embernek érlelődhet a tudata. Nem kell azonnal te-

vékenységbe torkollnia. Az időnek nincs túl nagy jelentősége. De új ötletet, gondolati kezdeményezést kap, új impulzusokat ültet az agyába. Ez számít.

Ezzel csatlakozunk az előbbi kérdésedhez, hogy a Földön mit változtatnánk.

Megszüntetném az eltérítést, hogy az emberek újra elgondolkozzanak önmagukon és eredetükön. Ha ugyanis ezen gondolkodnak, akkor esetleg újra eszükbe jut, hogy miért is vannak ezen a bolygón. Mert a legtöbben ezt nem tudják.

Nem megdöbbenő-e, hogy a világot kormányzóknak fogalmuk sincs az élet értelméről; hogy a törvényeket olyan emberek csinálják, akik a kozmikus törvényeket nem ismerik; hogy a betegeket olyan orvosok kezelik, akiknek a betegségek igazi okai ismeretlenek?

Ám mit tesz a könyved olvasója?

Akinek meghalt a gyermeke, annak a gyászát a könyved olvasása nem enyhíti. Viszont ha észreveszi, hogy médiumi képességét és intuícióját fokozhatja, akkor kapcsolatba léphet gyermeke szellemével, megkérdezheti, hogy van, hol van, mit kíván, és mi a jelenlegi feladata.

Ezeket a lehetőségeket nevezhetem meg neked. Az embereknek, akik készek a tanulásra, itt nem a tudás összefoglalását bocsátod rendelkezésükre, hanem próbálsz úgy kérdéseket felvetni, hogy az olvasó kezdjen maga gondolkodni. Ez az emberi tudat útjának az egyengetése.

Így aztán kérdésedet nem lehet teljes részletességgel megválaszolni, mert minden az egyes lélek saját történetétől függ.

Az embernek iránymutatót adsz a kezébe, hogy kezdjen önálló lenni, legyen maga felelős, és ha érzékeny, érezzen rá, hogy mi és miért fáj, azután megkapja a választ, hogy miért van ebben a helyzetben.

Ám a Föld jelenlegi helyzete más. A legtöbben nem akarnak mozdulni - ám a Föld mozog. És ha az emberek nem hajlandók magukévá tenni a tudást, akkor a tudás megy oda hozzájuk és kihívja őket.

Mi, a fény erői, az embereknek, a lelkeknek önkéntesen nyújtunk kezet, hogy felemeljük őket. Ha a kezet nem ragadják meg, akkor automatikusan a lucifererő lép fel, és átveszi tőlünk a munkát. Addig kínozza az embereket, míg hajlandók nem lesznek belenézni a fénybe. Ha akkor sem akarnak, akkor Lucifer veszi kézbe őket. Az ilyen ember, illetve lélek, szabadon választott.

Olyan sok ember nem hajlik a jó szóra, nem hajlandó tanulságot levonni, ha az Isten szemtől szemben beszélne is neki, arra sem hallgatna. Emlékezz csak arra az eseményre az árhullámmal (Ázsiában. A szerző megj.), a kis árhullámmal, mert az egy bébi-hullám volt azokhoz képest, amiket partjaitok az eljövendő években elvárhatnak. Az ember, aki oly nagyra becsüli magát, magát a teremtés koronájának tartja, repked a világűrben, és digitális információkat küldözget a Föld körül, nem tudott védekezni ez ellen a hullám ellen. Mást se kellett volna tennie, mint hogy beljebb vonuljon a sziget belseje felé, mint az állatok. Az állatok ugyanis, amelyekre az ember lenéz, mert magát fejlettebbnek tartja, túléltek a katasztrófát - azok kivételével, amelyeket az ember megkötött, vagy a házakban tartott, és emiatt ösztönüknek nem tudtak engedelmesskedni.

Ott fogok én dolgozni, teljes erővel. És kegyelmet nem ismerek, mert megbízásomat korrektül betöltöm. Nekem teljesen mindegy, hogy egy lelket hozok el, vagy egy milliót, vagy egy milliárdot. Hoztam már el egyszerre valamennyi lelket egész bolygókról, amikor azok szétrobbantak, vagy másik bolygóval ütköztek össze. Egy milliárd ember engem nem nagyon izgat.

Gondold csak meg: aki fennhordja az orrát, megszégyenül. Az ember abba pusztul bele, hogy már nem hallgat a belső hangjára - de az állatok igen. Ezért azt mondom neked ma a halál angyalaként: nem fogom sajnálni az embereket és a lelkeket, akiket elviszek, mert - mint minden állat is a Földön - minden ember kap jelt. És

aki arra nem hallgat, vagy a jelet nem hajlandó meglátni, az megérdemli a sorsát.

Amikor néhány éve Amerikába repültél, akkor őrangyalod jelt adott neked, azt az érzést, hogy ne repülj. Te jól reagáltál, másik repülővel repültél és a földrengés másokat ért, nem téged. így folyik a szellemi lények munkája az emberrel.

így aztán nem én - a „gonosz” halál - vagyok a bűnös, ha az embert sorscsapás éri, hanem maga az ember rendezi úgy, mert értetlenségében a szellemet nem akarja meglátni, s emiatt távozásáért maga felelős.

Közös munkánknak, kedves Jan, kérdéseket kell felvetnie, amelyekre az embereknek maguknak kell megtalálniuk a választ. Jó tehát a munkaterved, az embereknek kérdéseket teszel fel, s ezzel felkelted a kíváncsiságukat. Mert a választ csak akkor hajlandók meghallgatni, ha kíváncsiak lettek. Könyveid és az általuk közvetített tudás sokrétű, s emiatt válasz lesz, válaszok, amelyekre az emberek kíváncsiak.

Tudjuk ma, hogy a gondolatok hatalma mérvadó. Van-e értelme, hogy az ember tanulja meg jobban kezelni a gondolatait és jobban megválasztania a szavait? Létezik a gondolkodás higiénijának a fogalma. Mit tartasz erről? Lenne ez valami tudatosabb életmódja kezdete?

Igen is, meg nem is. Választási lehetőség. Nehéz a választás, azt mondják. Ti, emberek, kezdjétek megválogatni a szavaitokat! Ez az első lépés a tennivalók közt. A tulajdonképpeni lépés bizonyos szavak kiiktatása, kihagyása lesz. Ez a legegyszerűbb. Kezdd el egyes szavakat többé nem mondani, mert nincsenek benned. Kezdd el önmagáddal, légy magaddal, dolgozz önmagadon: kezdj kiválasztani olyan szavakat, amiket többé nem akarsz használni; töröld el őket magadból.

Ez kezdődik a tv-vel kapcsolatban, a mobiltelefonnal, a házi telefonnal. Mindennel, ami az éterben árad. Itt használtok rengeteg

szót, haszontalanul sokat. Ezekkel a Földet szélsőségesen megterheltek. Ez hulladék. Frekvenciahulladék.

Ezúton első lépésként a szavakat tudatosan meg kell választani, a második lépésben egyes szavakat nem kimondani, hogy aztán ezeket ne is gondold már. A szókincset így le lehet csökkenteni és az értelmi összefüggéseket rendezni, kedvezőbbé tenni. Ez furcsán hangzik, de nagyon egyszerű.

Az ember próbáljon meg kevesebbet beszélni - majdnem azt mondtam, próbáljon meg egyáltalán nem beszélni. Ez egy érdekes történet.

Nincs-e valami vallás - gondolkodj el - melynek követői egyes napokon csak bizonyos számú lépést tesznek meg, megfigyelve, hová mennek, és útjuknak mi az értelme? Ajánlatos lenne egyszer megszámlálni a naponta kimondott szavakat. Azt lehetne megállapítani, hogy a legtöbb szóra nem volt szükség, értelmetlen volt kiejteni azokat.

Vizsgálgasd magadat: Mennyit beszélsz, és mennyi értelme volt szavaidnak? Kell-e bizonyos dolgokat gondolnod, sőt ki is mondanod? Ha ezt az utat választod, megcsappan a hulladék. Ez egyszerű.

A tevékenységek eltervezésénél ez még fontosabb, mert rendezni lehet a munkafolyamatokat, azoknak az értelmét. Persze foglalkoztathatja az ember ezzel is önmagát, a feltaláló ezzel önmagának ad munkát, a sikert keresve. Mindenki világosan fogalmazza meg önmagának, hogy amit beszél, annak legyen határozott értelme is.

Ez okból hallgatnak a világon sok templomrend tagjai. Létezik az egy perc némaság az elgondolkodás és megemlékezés jegyében. Ezek egy feledésbe merült tevékenység kezdetei.

Nézd a meditálást, melyben hallgatnak az értelem kedvéért. Az ember számára annak is tudatosnak kellene lennie, hogy a gondolat elektrolitikusan megy tovább. Amit egyszer kigondoltak, az mindörökre kiszabadult. Például a harag és a gyűlölet gondolatai. Ha a harag ki van gondolva, akkor az életre kel, az ki lett élve. A dühös kiáltással a cselekedetet szinte megtették. Hiszen haragból milliószorosan cselekednek, de haragot milliárdszorosan kigondolnak.

A milliárdszoros gondolat ugyanolyan súlyos, mint a cselekvés, mert a cselekvést messze felülmúlja. Ezért kellene a szavakat tudatosan megválasztani, és egyes szavakat a gondolkodásból kiirtani, hogy többé ne legyenek kimondva se. Ez nem azt jelenti, hogy kevesebb szót használj, hanem hogy egyeseket ne gondold - ne gondolkodj dühösen, amikor haragszol. Persze a haragod ezzel nem múlik el. Ha haragszol, akkor legalább ne beszélj, hogy a béke megmaradjon, ne beszélj, míg meg nem békélsz. Akkor a béke megmarad!

Ezt a technikát meg lehet tanulni. Ez tevékenységi terület lehetne terapeuták számára. Azt is gondold meg, hogy a düh magasabb rezgésfokon istenrezgéshez hasonlítható olyan viszonyban, mint a fény és a sötétség. Az embernek gyakorolnia kell, meg kell tanulnia ekkor visszamenni a fényfrekvenciába, abba a helyzetbe hoznia magát, hogy a düh, a harag, a **gyűlölni** kifejezéseit száműzze magából, ezekkel a szavakkal ne éljen. Energetikailag kell ezt kezelni, ezeket energikusan kituszkolni önmagából.

Egyszerűbb szavakkal: ha felkelnek benned a gyász gondolatai, akkor kezd kiereszteni őket, rajtad átfolyni, nem megtartani. Ez a technika talán újnak tűnik, de egyszerűségében oly hatásos, hogy nem nehéz megtanulni. Ha elfog a düh, akkor ellentmondás nélkül szorítsd ki magadból. Gyűlöletet, dühöt, haragot szoríts ki magadból, hogy ne legyenek benned, és nézd a helyzetet békésen, hogy kinyomhasd, mint egy tubus fogkrémet.

Nézd, már nem a pozitív gondolkodás a lényeg, - amit én ósdinak, maradinak mondanék -, nem a tükörbe kell nézni és magadat vonzó jelenségnek tartani, hanem, ha a nem jó felüti a fejét, akkor azt jóvá kell tenni, megpróbálni átváltani jóra - s a törekvésnek már a kísérlete is számít.

Ha gyászod még olyan mélységes is, próbáld örömere váltani, ha csak egy percre is sikerül. A siker időszaka percről percre hosszabbodik, és az ember egyre inkább az örömben marad. Mindig, amikor előbújik a gyász vagy a kellemetlenség, váltsd át öröme és bá-

torításra. Kezdetben egy percre, később öt percre, aztán tízre, és így tovább... míg végül az örömben maradsz.

Ez újnak tűnik, furcsának, de nagyon hatásos. Az ember ezzel az őszállapothoz közeledhet. Az őszállapotból jövők, és visszaviszem magamat az ősbe. Fény és árnyék: ha jön az árnyék, akkor az ember továbbáll, kimegy a napra. Ilyen egyszerű ez.

A kulcs mindig a szeretet! Viszont ha a mai fiatalokat nézi az ember, akik mindent „cool-nak” és „zsír”-nak mondanak, akkor az a benyomása keletkezik, hogy ők egészen más irányban alakulnak. Hogyan látod te ezt az irányadó áramlatot?

Nevetnem kell. Mert tettetik magukat, amikor valamit coolnak mondanak. Ezek a lelkek segélykiáltásai, mert nem tudják, hogyan éljenek. Azért követnek el butaságokat. A lélek kiált, és szeretetet akar megélni, ám a társadalom, és ami a tv-ből bugyog, nyomást gyakorol rájuk, és ez ellen ők nem tudnak védekezni. Hiszen a rájuk ható erőknek nincsenek is tudatában.

Az iskolai tanárok is gondot okoznak, nem tudnak már példát mutatni, mert nincsen egyértelmű identitásuk, szellemi törvények ismeretéről nem is beszélve. Gyakran a tanárok lelke sem teljesíti élettervét, mert már nem képes a gyermekeket értelmesen megnevelni. Soknak gondot okoz már a fegyelem fenntartása is... Mit is mondjak ehhez? Más országokban a gyerekek fegyelmezettek, és büszkéek arra, hogy iskolába mehetnek. De a te kultúrád körzetében minden szétesik, mert a tanárok és professzorok sem tudják, miért vannak a Földön, mi a teremtés értelme, sőt, bármi isteni erőt elutasítanak - mi is legyen akkor a gyerekekből?

Nézd csak mindenekeelőtt a szülőket is. Ktől tanulják a gyerekek a viselkedést? Honnan jönnek azok a gyerekek és fiatalok, akik úgy viselkednek? Ki szervezi a reklámot, ki csinálja a divatot? A gyerekek és fiatalok? Nem! Őket bizonyos irányba terelik, amit könyveidben pontosan ecsetelsz. Ne ítélj el a gyerekeket, ők tehetnek er-

ról a legkevésbé! Akik a véleményt manipulálják, azok tehetnek róla.

De ne aggódj! Mily gyakran változott már a nép véleménye? És akiket nagyban ünnepeltek, azok később egy villanyoszlopon himbálóztak...

Megmondhatom neked az én szempontomból - ezt nekem nem szabadna valójában -, (nevet): ismerem minden embernek az élettervét, és tudom, hogy a viszonyok nagyon gyorsan megváltoznak, és megváltoznak. Akkoriban, amikor az öreg hölgyet búcsúztattad a kórházban, megmondtam neked, hogy még sok embert látsz te meghalni, és nem árt, ha ehhez kezdesz hozzászokni...

Ez te voltál?

Mit gondoltál? Persze, hogy én voltam... Ez nem vicc. Te akkor engem még nem így ismertél.

(Három éve nagymama nem talált mást, így én vittem el autóval egy haldokló barátnőjéhez a kórházba. Próbáltam, de nem sikerült kitérnem a feladat elől. Nem nagyon ízlett nekem ez az utolsó látogatás. Számomra is könnyben úszó délután volt, és amikor elbúcsúztunk, én kimentem az autóhoz, nagymama meg még elment a mosdóba, feltettem magamnak a kérdést: „Miért kellett nekem eljönni ide erre a búcsúzkodásra, hiszen tudjátok, hogy a folyóhoz közel építkeztem...” Azonnal és világosan jött a válasz: „Kezdjél csak hozzászokni. Még sok embert látsz majd meghalni...”)

De hadd folytassam:

Az ember egy különös fajta, mely máról holnapra másképpen tud cselekedni. Magadról is tudod - noha béketűrő ember vagy -, hogy ölni tudsz, ha valaki hazudott neked, vagy becsapott téged. Ugyanígy egy nép is fellázadhat, ha rájön, hogy félrevezették. Többet ehhez nem szeretnék hozzáfűzni.

Ugyanez van a gyerekekkel is. Ha léleklátó lennél, akkor a szána-lom könnyeit hullathatnád, mert a gyerekek szeretet hiányában

vannak. Nézd a sok elhízott gyermeket. Hiányzik nekik a szeretet, azért esznek annyit.

Te is voltál már ilyen helyzetben, szeretet hiányában, s ezt az állapotot nem tudtad vagy nem akartad elfogadni a környezetedtől, és ezért követtél el csínyeket. Ám mindig sikerült összeszedned magadat, és átváltottál a jóra, mert benned van tudás.

Lehet egyszer haragos az ember, olykor ez változáshoz vezethet; ám folyton haragudni nem hasznos, mert úgy a lélek folyton éhez, s a végén nem világít már.

Mit tehet az ember egy elromlott élethelyzetben - legyen az munkanélküliség, elhízás, barátok hiánya, bűnözés, szenvedélybetegség (drogok, dohányzás, alkohol, játék...)?

Kezdje azzal, hogy elfogadja önmagát! A lelki elszegényedést a lélek maga okozta magának. Ennek számos oka lehet. A léleknek ezt a szegénységet belső gazdagságra kell cserélnie, bele kell egyensúlyoznia magát a szeretetbe, a méltóságba, a jóérzésbe, vagy jó emberek, vagy úgynevezett terapeuták segítségével.

Hogyan lehet az önszeretetet serkenteni?

Ennek belül kell elkezddőnie. Aki jól érzi magát, az ezt kifelé is mutatja tarka színekkel. Ápoltnak néz ki. Ha valaki gyengének, erőtlennek, szürkének érzi magát, az kívül is meglátszik rajta, mert a külseje a belsejét tükrözi.

Viszont az ember külsőleg szép és jól öltözött lehet, amit környezete ennek megfelelően tudomásul is vesz, de ennek ellenére belül lehet romlott és hamis.

A gondolatokkal kell kezdeni.

Ahogy az imént magyaráztad...

A gondolat minden hatás okozója, az érzésekkel együtt. Figyeld meg a gondolataidat és az érzelmeidet, hogy mit mondanak neked. Figyelj meg egy bizonyos élethelyzetet - a munkád terén, vagy az élettársaddal - és érezd át. Cselekszel-e érzésed szerint, ahogyan intuíción sugallja, ami gyakran az angyalod, aki segíteni akar neked? Vizsgáld meg, mit akarsz, és hasonlítsd össze azzal, amit teszel. Miért teszel olyasmit, amit egyáltalán nem akarsz?

Dolgozz ezen, szabadulj fel, légy önálló a gondolkodás és a cselekvés terén!

Figyeld meg a gondolataidat! Ha térdre kényszerítenek téged, azt sugallva: „Ezzel nem fogsz boldogulni!”, akkor valószínűleg egy sötét lény él a te energiádból. Akarod te ezt - hogy valaki a te energiádból éljen, és neked kevesebb maradjon a családon? Dolgozz ezen! Figyeld meg a gondolataidat. Ha rossz gondolatok jönnek, melyek el akarnak téríteni a céltól, akkor adj hozzájuk jó gondolatokat, amelyek a rosszakat kiszorítják. Egyszer aztán a sötét lények távoznak, mert nem jutnak táplálékukhoz, a sötét gondolatokhoz, és keresnek maguknak másik áldozatot.

Ha jó gondolatok vannak benned, akkor a szádon is jó szavak jönnek ki, ez logikus. Ha nem vagy megelégedve életeddel, akkor nem igen származhat belőled bármi, ami barátságos, udvarias vagy boldogságos... Dolgozz tehát a gondolataidon, és válaszd meg szavaidat tudatosan és célzatosan!

A belső világosságot, az örök, isteni szikrát, mely minden emberben benne van, amelyet minden lélek magában hordoz, ezt a szikrát kell újra fényessé tenni, ahogyan parázsba belefúj az ember, és ezzel nagy tűzzé szíthatja, ez az, amit meg kell valósítani.

Ám sokan félnek, tévútra vannak irányítva az iskolai oktatás által, a szüleik által. Az embert beborítják sötétséggel, és a felcseperedő ember benne marad a részben maga választotta, részben a környezete és a társadalom által keltett dogmatikus sötétségben.

Viszont a megszabadulás lehetősége mindig itt van. Senki sincsen egyedül - mindenkinél van legalább egy angyal. Csak kérned kell őt, és ad neked...

Maradjunk még a témánál. Nézzük meg a társadalmat, ne csak a fiatalságot, hanem a felnőtteket is. Pillantsunk vissza a 20. század húszas, harmincas éveire, sőt az ötvenes évekig is. Feltűnő, hogy az emberek milyen ápoltak és jól öltözöttek voltak. Manapság viszont hajlamosak a maszatosra, az ápolatlanra, a diszharmonikusra. Ennek is az önszeretethez van köze, illetve a közönséges kinézet azt mutatja, hogy az illető belül is így néz ki...

Ha testedet ápolod és kezeled, vízzel, olajokkal és kenőcsökkel, ápolod a hajadat, és szépen felöltözől, másoknak jó képet mutatsz magadról, akkor ez azt jelenti, hogy magadat is megtisztelsz. Mások viszont ápolatlanok, nem mosakodnak rendszeresen, mindenféle kifogással élnek, hogy nincs pénzük, azért nem tudnak valami újat venni maguknak... De ez helytelen, mert mindennek megvan az útja, módja. A ruháknak nem kell aranyból lenniük.

Feltűnt-e már neked, hogy mindenekelőtt ápolatlan emberek majd-nem mindig dohányoznak is? A dohányra van pénzük, tisztességes ruházatra nincsen...

Le kell szögeznünk: ápolatlan külső azt mutatja, hogy ez az ember nem becsüli meg magát. Nem szereti magát. Ám ha szerelmes lesz, akkor hirtelen képes csinosan megjelenni, rendesen felöltözni, tiszta lenni. Azaz korábban nem kedvelte önmagát, nem tartotta magát arra érdemesnek, hogy csinos legyen.

A Földön most épp abban az időszakban vagyunk, amikor ezt az ápolatlanságot, közönségességet teszik általános külsővé. Ehhez hozzájön a zene, mely az embert nem felvidítja, hanem egykedvűvé, lomhává, agresszívává, sőt megzavarodottá teszi, az emberből kiszívja az utolsó csepp erőt is. Ez nem jó zene. Minden felbolydult és zavarban van. Mindenki rohan, és nem érkezik meg. Rettenetes állapot. Lelketlen állapot.

Ami az utóbbi években történt, és amiben most is benne vagytok, az a kultúra hanyatlása. Ám hidd el, ez a hanyatlás megáll, megváltozik, az emberek újból tudatosabbak - ha bizonyos mértékben önteltek is - lesznek. És ismételten látok pozitív kezdeteket is.

Na. Legalább azt...

(nevet) És úgy fog jönni megint. Gondolj csak a rómaiakra - az ő fürdő-kultúrájukra. Vagy a görögökre, az arabokra vagy a föníciaiakra. Ezek tiszta kultúrák voltak, s ezt mutatták kívül és belül is. Persze akkor is voltak már népek, melyek koszban fetrengtek és teljesen primitívek voltak. Ez a polaritás a Földön. így mindenkinek megvan az esélye arra, hogy kijöjjön a piszokból.

Az utóbbi években a mi kultúránk területén divatba jött a fekete ruha. Ez szerencsére alább hagyott, de két nép még mindig szívesen hord feketét. Ez mit jelent?

A fekete az álcázás. A fekete ruha vagy vallásos egyenruha mögé bújnak, bizonyos láthatatlanságot remélve. A legszívesebben azt vennék, hogy őket senki se lássa. Azért bújnak el feketében.

Azért is, hogy ne kelljen érzelmeket kinyilvánítani...

Minden oda van... Azért hordanak feketét, hogy ne kelljen szembe-sülni a színek kihívásával. A színek ugyanis elvárnak, követelnek. A fekete nem követel, a fekete elrejt.

Nézd, a napsütés ma felszólít téged, hogy menj ki a házból és élvezd a természetet. Azt mondja: „nézd csak meg!”, és a lélek örül. Ám sokan nem bírják a sugárzót, a szépet nem tudják elviselni.

Akik mindig feketében járnak - de szürke árnyalatokban is - azok bujkálnak.

Akkor ez egy igazi bújócska...

Valami ünnepi alkalomra természetesen lehet fekete öltönyt felvenni. Ez az elegáns megjelenés tartozéka. De különbséget kell tenni egy fekete ruhát feltételező társadalmi vagy vallásos rendezvény és a folyton feketében járás között. Aki folyton feketében jár, az rejtőzik.

Ezt illetően érdekes ismét az én tevékenységem területe, a temetés. A ti kultúrátok területén a temetésen feketét hordanak, máshol fehérét, s még hozzá vidáman ünnepelnek is, ránevetnek a halálra - ez nekem szimpatikus...-, mert tudják, hogy a léleknek most jobb dolga van. Nem sírnak, hanem nevetnek és táncolnak. A halálnak tehát nem kell mindig feketének lennie, lehet fehér is.

Társadalmunk eldurvulása, a szeretetlen bánás a szexualitással, az ápolatlanság, az agresszív és színvonalon aluli zene azt a benyomást kelti, hogy a teremtés sötét oldala erőlködik.

Ez így van. Nagy változások idején a negatív mindig erősebbé lesz. De ez el fog múlni - hosszabb idő után. Változások sok mindent érintenek. A változást a két szélsőség erejének a súrlódása okozza. Erre a súrlódásra szükség van. Ha a Föld változási folyamata lezajlott, akkor a sötét erők is visszavonulnak, mert a cél, a Föld felemelkedése, el lett érve.

Mi a helyzet a drogokkal?

Ezek olyan régiek, mint a Föld. Drogokat mindig is fogyasztottak. Nálunk, a szellemi világban, ilyen nincsen.

Az emberiség korán felfedezte, általában próbálgatással, hogy mely növényeknek - gyümölcsöknek, gombáknak, gyökereknek - van serkentő hatásuk. Ezúton hamarosan kialakult az úgynevezett sámánság. A megfelelő növényekkel egyesek bepillantást akartak nyerni a szellemi szintekre, eljövendő és elmúlt események kifürkészése végett.

Az ilyen hatóanyagok használatánál az a probléma, hogy megnyílnak bizonyos kilátások ugyan, mint amikor egy függöny áttetszővé válik valamicskét, de az ezekkel a kábítószerekkel élők csak az alacsony szellemi szintek lényeire és tereire látnak rá. Azokra a terekre, ahonnan a lelkek és a szellemi lények nem akarnak feljebb menni, és szándékaik sem igazán jók, amikor drogokkal kísérletező emberekkel lépnek kapcsolatba.

Gyakori jelenség, hogy elhunytak, akik az anyaghoz ragaszkodnak, és örülnek, ha kapcsolatba léphetnek bárki tudatlan kísérletezővel, aki holmi deszkával vagy ingával babrál, vagy az említett kábítószerrel él, aztán ennek a süsünek mindenféle butaságot mondanak. Ezek a lények kezdetben beszélnek olyasmiről, amit a kísérletezők hallani akarnak, de csak azért, mert ezek az elveszett lények egyébként senkivel sem tudnak értekezni, s a drogosok legalább meghallgatják őket. Mivel alantas, megrekedt lelkekről van szó, akiket a kábítószerrel élő sámán magához ereszt, hosszabb távon mindenképpen megtévesztők, ami a kábítószerrel élők nagy részénél jól megfigyelhető. Elméjük megzavarodik.

Ha a sámán nem használ drogot, akkor a szellem magasabb szintjeire is elhatolhat.

A drogokat szedőknél azt figyelheted meg, hogy egyre jobban lecsúsznak a sötétbe. Nem nevetnek már, elcsendesednek, elzárkóznak, egyre kevesebbet mennek ki a napra, elvesztik kreativitásukat, egyre kevésbé kommunikálnak.

Te, Jan, látod a te esetedben is és a médiumoknál is, hogy mindig jókedvűek vagytok, akkor is, ha velem értekeztek, ha a médiumok hagynak engem beszélni rajtuk keresztül. Miért? Mert mi, magasságos fénylények, vidámak vagyunk és örömet viszünk magunkkal - és szeretetet. Ezt ruházzuk át azokra, akik velünk kapcsolatban vannak. Erről - a humorról, a médium jókedvéről, a ragyogásáról - ismered meg a szellemet, aki rajta keresztül tevékeny. És nézz csak meg egy olyant, aki a sötétnek dolgozik...

Mit változtasson egy olyan ember, akinek mindig elfogy a pénze? Ha kölcsön adsz neki, az is hamarosan oda van, mert nem tud bánni

vele, mert semmin sem akar változtatni, nem hajlandó mozdulni. Akkor szerinte a kormány a hibás, mert nem vallja be magának, hogy ő maga egyszerűen lusta vagy rugalmatlan. Hogyan látod te az ilyen pénzhiányt?

A pénzhiány először is szintén próbatétel, hogy a szükségbe jutott ezt a helyzetet hogyan kezeli. Reagálhat önpusztítóan is, de dönthet úgy is, hogy „új utakra tér”. Ám előfordulhat, hogy az új út rossz irányban halad, s a szükségést másoktól veszi el, bűnözővé válik. Mások megadják magukat a sorsuknak, és koldusok lesznek, noha intelligensek, erősek, és tudnának dolgozni, így azonban az államot károsítják.

Persze az a változat is előfordul, hogy a személynek sosem lesz pénze, mert a lélek ezt az életutat választotta. Egy korábbi életben esetleg mások pénzét szedte el, s most úgy döntött, hogy érezni akarja, milyen az, ha az embert becsapják. De ez csak egy változat, egy lehetőség...

Az ilyen esetben, ha a szegénységet választottad, a vizsgatétel az, hogy miként jársz el anélkül, hogy lecsúsznál a lejtőn. Akinek sok pénze van, annak a próbatétele is nagyobb, ugyanis neki is meg kell mutatnia, hogyan tud bánni a sok pénzzel. Megosztom másokkal, vagy felhalmozom? Segítek másokon, vagy tékozlók?

A pénz mindig kihívás, hogy nyomor van-e vagy gazdagság. Mindkét állapot választás elé állít: tudod-e kezelni a helyzetet, vagy lecsúszol a sötétbe, a bűnözésbe. Ha valaki csalással jut sok pénzhez, akkor annak nem fog tudni örülni, mert a teremtés árnyékos oldalát szolgálja, felült a vizsgáztató angyalnak, a próbát nem állta meg. így aztán szabad neki újra eljönni és egy újabb életben a vizsgát megismételni.

Minden embernek meg kell vizsgálnia a helyzetét, és megoldásokat kell keresnie. Lehet ez egy elköltözés máshová, vagy régi gondolkodásmód és munkamódszerek változtatása. Esetleg másik szakmát kell elsajátítania. Ha hajlandó megváltozni, akkor a legtöbb esetben

újra jönni fog a pénz is. Csak szorgos munka árán lehet jutalomhoz jutni.

Ismerem az embereket, és folyton azt kell megállapítanom, hogy a lehetőségeikkel nem élnek, vagy nem eléggé, és remélik, hogy a problémákat, amelyeket maguk okoztak maguknak, más oldja meg helyettük. De ez tévhit. Problémáit az ember csak maga tudja megoldani. A megoldás nem jöhet Istentől, sem az őrangyaltól, csak magától az embertől. A problémáit mindenki csak maga oldhatja meg.

Még egyszer: a gondolatok hatalma...

Nos, nézd, nálunk, a szellemi világban, a saját gondolataidat, amiket életedben gondoltál, látni, hallani és érezni fogod, mert a helyzeteket újból átélheted. Látod, hogyan lettek gondolataidból eszmék, és az eszmékből cselekedetek, melyek téged előre vittek, vagy visszavetettek. Mindig is önmagadat fogod okozónak, életkörülményeid alkotójának látni. Senkit sem okolhatsz, vagy vádolhatsz, mert senki nem kényszerített téged például azt élettársaddá tenni, akivel később boldogtalan lettél. Senki sem kényszerített téged arra, hogy vele maradj, miután már semmi mondanivalótok sem volt egymás számára. Meglátod, hogy magad vagy felelős a sorsodért, az életkörülményeidért. Aztán a szellemi világban látod ezt, és morogsz, hogy „miért nem változtattál”. De akkor már késő.

Ezért lenne oly fontos az elgondolkodás, amitől az embereket oly sikeresen elterelték. Gondolkodniuk kellene az életükön, tudatosan felülvizsgálniuk élethelyzetüket, hogy dönthessenek jövőjüket illetően. A sorsot tehát meg lehet változtatni, de ez mindig is a gondolkodással kezdődik.

Egy gondolattal óriási felelősség jár. Csak egyetlen egy gondolat is, gazdaggá és boldoggá, vagy beteggé és nyomorúságossá tehet.

Vannak, akik úgy vélik, hogy valamikor daganatos betegségük lesz, mert esetleg valakinek a családjukban már volt rákja. Ezt a gondolatot ápolják és fenntartják, és hát emiatt egyszer kívánságuk szerint

meg is kapják a rákot. Aki viszont szerencsés gondolatot vet el, az szerencsét fog aratni is, annak a gyümölcse szerencse és boldogság lesz. Aki sötét gondolatot vet el, az egy szép napon ennek megfelelő negatív gyümölcsöt arat majd. Ennek a gyümölcsnek ő maga volt a természetje. Ebben az a jó, hogy aki tudatába jut sötét gondolatainak, az ezen változtathat is. Ha változtat, akkor a gyümölcs, a termés is más lesz, amit aratás idején betakaríthat.

Ez az isteninek egy nagyszerű berendezése! Mindenki minden nap választhat, élete minden pillanatában megváltoztathatja a folytatást. Most, ebben a pillanatban dönthet egy ember úgy, hogy ez egész életét megváltoztatja. Ez a gondolatok hatalma, melyeket szavakba foglaltál, majd feljegyeztél, és valaki elolvassa, aztán tettere váltja. Látod-e a szöveg mintázatát?

Az emberek gyakran elfelejtik, hogy életük során mi mindent vetettek el, évekkel később meg csodálkoznak a furcsa termésen.

Az alapot mindig a gondolatok, a gondolati mintázat, a gondolkodásmód képezi. Jó lenne tehát tudatosan gondolkodni...

Most kérdezősködésem végére értünk, és szívből köszönetet mondok neked, hogy rendelkezésre álltál, szabad volt téged kikérdezni, és így egy kis benyomást kapni tevékenységedről és a finomanyagi világ körülményeiről.

Mit akarnál még nekem is és az olvasóknak is közölni útravalóul, zárószóul úgyszólván?

Sikert kívánok neked a könyvedhez! Ám tudnod kell, a könyv sikere nem a te személyes érdemed. A könyv sikere a tájékoztatás és ennek a megsokszorozása. A kozmikus birodalomban nagyon reméljük, és azt kívánjuk, hogy ez a könyv elterjedjen. A könyvet kölcsön is adják, és ajándékozzák is tovább.

Ám az lesz a fontos - és itt nem pénzsóvárságról van szó (nevet) -, hogy a könyv az emberek vagyonát gyarapítsa. A magáévá tenni azt jelenti, hogy az ember dolgozzon vele, megdolgozza magát, a tudatát. Olyan könyv legyen, amelybe minduntalan beletekintenek - te magad is -, hogy újabb indíttatást, újabb ötletet kapjanak. A zárószó

az legyen tehát, hogy ez nem zárszó, hanem a dolog itt kezdődik. Az élet más értelemre tett szert, mint ami eddig volt benne. Azt mondom tehát: Olvasó, légy kíváncsi, kezdj magad is kutatni, kezd az életet kipróbálni. Légy újra gyermek, kezd a világot, a vallásokat, a Föld népeit, a világűrt, a szellemi világot és mindannyiunk alkotóerejét újra felfedezni. Még én is, egy halhatatlan lény is, folyton tanulok. Ezt neked is szabad.

Ez egy új dolognak a kezdete!

Minden jót nektek, barátaim.

Mit mondjunk?

Hát... könyveim végén általában összefoglalok, magyarázatot fűzök hozzá. Ám ennél a könyvnél őszintén szólva alig tudnék hozzáadni bármit is. Nézetem szerint itt egy rendkívül érdekes lénnel van dolgunk, aki sok mindent közölt velünk az élet értelméről, létünk céljáról és saját tevékenységéről. Igazolást nyertünk finomanyagi világok, kozmikus törvények, angyalok és démonok létezését illetően, és az újra megtestesülések, reinkarnációk valóságáról. Részleteket tudtunk meg bolygónk rezgésfokának az emelkedéséről, amelynek mi emberek is ki vagyunk téve, és hogy ez miránk nézve mivel jár. Ám ezeket a dolgokat máshol is tanulmányozhatják.

Engedjék meg, hogy inkább erről a projektről és jómagámról fecsegek egy kicsit. Olvasóim közül egyesek úgy látják, hogy ez a könyv egészen más, mint amiket eddig publikáltam. Ez valóban így van.

Más könyveim nem tárgyaltak feltétlenül alapvetően más témákat, de az azokban előterjesztett anyag más emberek vagy intézmények megéléseire támaszkodott. Voltak bennük persze saját élmények is, de nagyjából általános, vagy vallásos témák kerültek megbeszélésre.

Ebben a könyvben kizárólag saját tapasztalatomról, élményemről adok hírt, mely impulzusszerűen kutatási tervemhez vezetett, melynek eredménye könyvben jutott kifejezésre. Eddigi könyveimmel ellentétben ez most a saját könyvem, saját élményem, teljesen személyes történetem. Ez viszont számomra mindent megváltoztat.

Kritikusaim azt mondhatják: *Helsing megzavarodott. A lény egyáltalán nem létezik, vagy valami démon az, aki őt félrevezeti - és hát vele együtt az olvasót is -, mindez halandzsza, mivelhogy sem Isten sem angyal nem létezik, hát még valami fekete csuklyás, valami kaszás...*, és így tovább.

Jól van, jól van, ezzel tudok én boldogulni. Ha más könyveim tartalmát vennék sorra, ott is lehetne azt mondani egyik-másik kijelentésemre vagy idézetre, és annak az általam előterjesztett magyarázatára, hogy ezen elvitatkozgathatunk. Ám ezen az élményen nem lehet vi-

tatkozni, legalábbis velem nem. Tudom, mit éltem át, tudom, mit láttam, tudom, hogy életemet ez a találkozás alaposan megváltoztatta. Csak ez számít végül is. Nem mondták-e: „gyümölcséről ismerni meg a fát”? És az én gyümölcsöm jól mutat.

Azt a kritikát talán elfogadhatnám, hogy az interjú során az érzelmekre kevésbé világítottunk rá, illetve beszélgetésünkben nem sok szerep jutott a szeretetnek. Ez minden valószínűség szerint rajtam múlt, azon, hogy fejével gondolkodó férfiként a kérdéseket hogyan tettem fel. Asszony talán más kérdéseket intézett volna ehhez a lényhez.

Egyet azonban biztonsággal kijelenthetek: ez volt életem legérdekesebb tervezete. Bolygónk nagy részét beutaztam, számtalan érdekes emberrel ismerkedtem meg, és ennek megfelelő élményekben is volt részem - mindez azonban semmiképpen sem hasonlítható *a fekete emberhez*.

Miért? Mert megállapíthatom, hogy a Baleset óta és a vele való találkozásom óta az életem megváltozott. Nemcsak interjú volt ez, nem channeling valami szellemi lénnel, amiből könyvet csináltunk; nem. Az én életem megváltozott; én magam megváltoztam. Még soha nem volt olyan jó, mint most. És ez képezi számomra a legerősebb tapasztalatot.

Ami eredetileg interjúnak indult - megvallom, hogy kezdetben a kíváncsiság volt az indíték - az régi ígéret teljesítésének bizonyult, önmagamon végzett munka lett. Kezdetben azt gondoltam: „na, akkor majd kérdéseket teszel fel, és érdekes válaszokat kapsz”. Ám hogy ez engem is keményen felelősségre von, arra nem számítottam.

Fekete barátom követelményének a lényege az, hogy dolgozzam önmagammal, nyugodjak le, lazítsak és legyek békétűrőbb, hogy ezáltal újabb felismerések és tudás jutalmában részesüljek. Azaz egy könyvtervezetből életemnek egy új szakasza lett, mely számos új viselkedési formát és új tájékozódást követel. Ez jó nekem.

Éjszaka, de napközben is, kapok tőle képeket, olykor mondatokat, új ötleteket; olykor házifeladatot is. Többnyire házifeladatok az érzelem terén, vagy a viselkedések hétköznapi helyzetekben, amikor dönteni kell szakmailag, családi ügyekben, személyes környezetemben. Szellemi tudás gyakorlatra váltásáról van szó.

Mindenekelőtt azonban a felkerekedés hangulatában vagyok. Egyrészt szellemileg új területre kerülök - például a kegyelem angyalát és tevékenységét illetően -, másrészt mindez régi és ismerős világ.

A lelkesítő élmény következtében kész vagyok ismét az életembe és személyes fejlődésembe befektetni, és meghívom Ont arra, hogy ugyanezt tegye. Merjen új gondolatokat kieszelni, új szempontokat megvizsgálni, és az élettel tovább kísérletezni.

Mert azt mondom Önnek: az élet érdekfeszítő, lenyűgöző, és amikor azt hiszi, hogy Önt semmilyen meglepetés sem érheti, akkor jön valami új.

Ennek a könyvnek a végére értünk, és szeretném az olvasónak szívből megköszönni, hogy időt szánt erre a kirándulásra a halál világába énvelem, és nagyon remélem, hogy egyet elveszített: a haláltól való félelmet.

Hogy fogok-e további beszélgetéseket nyilvánosságra hozni ezzel a fekete Jelenséggel, azt ma még nem tudom, mert már más tervek motoszkálnak bennem, melyeket szintén meg kell valósítanom.

Az élet ugyanis tele van kalanddal, és máris örülök, hogy újabb dolgokról adhatok hírt. Egy könyv lezárásánál még soha sem tudom, mi lesz a következő. Halvány fogalmam sincs tehát, hogyan találkozunk ismét, és mit fogok Ön elé tární. Egy azonban bizonyos: nem lesz egy hétköznapi ügy...

Ebben az értelemben
maradok szívélyes üdvözléttel

Tárgymutató

Akasha-krónika	39
alagút, fényalagút	53-54, 190
alkotás	26, 58, 71, 72, 80, 106, 108-110, 141, 142, 145, 153, 176, 200, 218
Alkotó	131, 179, 219, 226, 247
alkotóerő	73, 112, 226
álmok	227, 228-230
Amerika	109, 149, 198, 201, 224, 237, 245, 254
Anglia	21
Antikrisztus	134-137, 185, 198
anyalélek	171, 202-203
árhullám	220, 221, 223-224, 241, 253
árnyak (birodalma)	106
árnyékkormányok	136
Atlantisz	109, 153, 155, 175, 177, 239-243
aura	196, 210
Ázsia	35, 102, 109, 156, 221, 223, 237, 241, 253
barátok	78, 84, 259
betegség	11, 28, 105, 114, 185, 186, 210, 215, 216, 231-237, 240, 245, 252, 259, 266
Biblia	187
bizalom	115
bölcsesség	103, 214
bűn	9, 34, 56, 63, 65, 79, 95, 112, 120, 121, 181, 189, 216, 254, 259, 265
csend	55, 212, 264
csip (chip)	111
démon	103, 107, 113-117, 119-124, 135-139, 179, 197, 269
döntés	16, 27, 28, 34, 54, 56, 58, 59, 61, 63, 71, 72, 74, 79, 81, 82, 84, 93, 94, 102, 105-107, 111, 116, 117, 119, 125, 135, 137,

	143, 166, 169, 184, 194, 203, 204, 206, 215, 216, 218, 234, 239, 241, 242, 246, 265 267, 270
drogok	29, 56, 96, 119, 178, 259, 263-264
Echnaton fáraó	243
egó	108
Egyiptom	19, 238-240, 248-249
együttrezgés	77, 193, 220
élet értelme	211
életút	56, 57, 82-83, 168, 218, 232-233
elhunytak	13, 21, 29, 99, 190, 264
elítélés	144, 147, 168
elődök	65, 71, 83-84
elrohadás	99
ezredforduló	22
ezüst kötél / zsinór	8, 54, 60, 61, 167, 248-249
fénylagút	53-54
fogyatékoság	33, 38, 58, 79, 82, 231, 235-236
fotonok	157
földrengés	159, 184, 188, 220, 254
frekvencia (növekedése)	39, 43, 54, 55, 69, 75, 77, 78, 88, 90, 92, 94, 96, 99, 101-102, 107, 110, 113, 118, 121, 132, 139, 148-149, 151-158, 161-166, 168-169, 172, 174, 177, 181, 183-187, 191-193, 195-197, 201-202, 211, 214, 220, 229, 234, 235, 239, 249- 250, 255-256
Goethe	33
gondolkodás higiéniája	254
gyermekhalál	61
gyíkmemberek	164
gyilkosság	33, 65, 93-95, 127, 147, 173, 189
halál angyala	14, 44, 48, 99, 103, 132, 162, 199, 249, 253
halál keresztapa	8-12

haláltusa	46-47
harmadik világháború	224
Héliosz	14
Hermész	13-14
hinduizmus	35
Hiperbórea	153
hüllő-emberek (lények)	164
időutazás	151-152
ihletés / intuíció	53, 101, 142, 151, 178, 233, 252, 260
illuminátusok	108-111, 136-138, 150, 158, 173, 184, 198, 205-206, 250
ima	22, 26, 60, 62, 86, 101, 127, 137, 180, 225-227
indigó gyermekek	178
internet	37
Isten	10, 18, 19, 31, 34, 58, 60, 69, 74, 76-77, 79, 86, 89-92, 98, 100, 108-110, 114, 121, 122, 124, 130, 131, 133-134, 139-140, 145, 155, 158, 160, 166, 169-172, 176, 179, 181, 186, 191-192, 203-205, 211, 217, 222, 225-227, 236, 239, 247, 253, 266, 269
istenero	51, 69, 86, 87, 98, 99, 115, 132-134, 167, 180, 199, 225-226
<i>J</i> ^t ezus	73-74, 91, 117, 130-131, 134, 194
karma	57, 128, 234-235
kaszás	6, 19, 24, 28-29, 42, 48, 65-66, 70, 103, 248, 269
kegyelem anygala	91, 121, 126, 139, 169-170, 198, 206, 208, 211, 213, 247, 271
kereszténység	19, 21-22, 35, 130, 133-135, 181, 216
kettősség (dualitás)	135, 139, 236
Kharón	13
¹ kísértet	68, 92, 103, 122-123, 125
komputer	111

krisztuserő	130-131, 133-134, 199
lélekcsalád	53, 83-84, 126, 200, 222
Lemúria	153
Lucifer	31, 107, 109, 113-114, 145, 195, 197, 199, 205, 207, 212, 231, 253
lucifererő	107, 109, 112-113, 135, 136, 138- 139, 143, 145-146, 196, 203-205, 252
magzatelhajtás	62
manipulálás	152, 258
Mária	134
Mária Magdaléna	134
másvilág	30-31, 40, 48-49, 190, 200
mátrix	49- 71-72
meditálás	33, 101, 138, 248, 255
megeőrzéskölés	62-63
megszállottság	113-114, 119, 121, 129
megvilágosodás	34, 108
Memento mori	22-23
menny / ég	14, 19, 21, 23, 34-35, 94, 143, 156, 160, 176,215
metamorfózis	250
naprendszer	75, 165, 185, 187
öngyilkosság	127, 168
őrangyal	40, 44, 49, 50, 53-56, 58-61, 63-65, 71, 79-81, 83, 92-95, 101, 103-106, 118- 119, 121-123,125,126,151, 161,166- 168, 172, 176, 186, 190, 200, 207, 221- 222, 227, 229, 254, 266
ördögűzés (exorcizmus)	119
ősök	83
összhang	118, 186, 233
Palesztina	224
pápa	135, 169
Párizs	181
pénzügyi összeroppanás	195

pokol	23, 33, 35, 93-96, 169
polaritás	53, 97, 107, 109, 142, 145, 262
próbatétel angyalai	114
próféták	112, 224
Ramtha	189
reinkarnáció	21, 35, 59, 78, 176, 269
reptiliánusok	164
révész	13, 48
rezgés	38-40, 42, 45, 53, 55, 60, 63, 69, 74-78, 94-96, 98, 101, 103, 107, 113-114, 116, 118, 126, 133, 135, 153-155, 159, 164, 168, 170-172, 174, 184-186, 190, 193, 195-198, 201, 207, 211, 214, 220, 221, 228, 234, 250, 256, 269
rezgési tér	228
rezonancia	187, 193, 220
Rothschild	195
Saint Germain	150-151, 213
sámánok	263-264
sátánisták	106
siker	32, 38, 39, 63, 89, 158, 159, 221, 222, 225, 255, 279, 280, 282
sírkultusz	113
sors	52, 58, 78, 82, 89, 95, 127, 153, 182, 199, 208, 218-220, 222, 235, 237, 254, 265-266
samadhi	175
számítógép	110, 111
szellem	5, 21, 31, 32, 34, 36, 39, 44-45, 47, 53, 56, 58-60, 62, 64, 72, 79, 80-86, 88-90, 94-96, 102-106, 121-124, 135, 138, 151, 155-159, 162, 164-165, 171, 174-178, 183, 186, 190-191, 194, 196, 198, 200, 202, 205, 208, 215, 219-220, 226-229, 232, 236, 239-242, 248-250, 252, 254, 257, 263-264, 266, 268

szellemi vezető	81, 83, 104-105, 121, 168, 176, 227
szexualitás	215-216, 263
szolgálni	13, 22, 35, 38-39, 44, 47-51, 54, 58, 76, 82, 88, 92, 97, 102,103, 106, 108, 109, 111, 119, 120, 131, 137, 138, 142, 145-147, 150, 179, 182, 210, 212, 217, 223, 227, 228, 235, 236, 251, 265
tejútrendszer	187
tengeralattjáró	156-157
teremtés	75, 81, 86, 107, 108, 153, 156, 179, 220, 253, 257, 263, 267
Teremtő	231
természeti katasztrófák	24, 126, 128, 148, 188, 220, 224-224
Thanatosz	14
törvény	27, 34, 36-37, 57-58, 64, 75-78, 80, 84, 95, 97, 120, 134-135, 145, 149, 153, 156, 162-163, 165-168, 173, 176, 181, 184, 187, 193-194, 227, 233, 252, 257, 269
transzformáció	86, 99, 169
trichromat	38
tudatalatti	6, 54, 66, 227, 229, 230
tűzhányó	114,221
tv (televízió)	33, 55, 198, 245, 254,257
Új Világrend	111
újramegtestesülés	21, 35, 59
USA	151
vallás	21, 24, 34, 35, 63, 79, 94, 103, 107, 131,136,138, 143,155,179-181,188, 215-217, 221, 255, 262-263, 268
Vénusz	157
világháború	224
Vyvamus	189
Vízöntő korszak	108, 132
zene	96, 190, 192-194, 196-198, 228, 261, 263

Képek jegyzéke

1. forrás ismeretlen
2. Stebich, Max: *A nagy bécsi mondkönyv*, Jugend und Volk kiadó, Bécs 1960
3. Doré Gustav; *Charon és a folyó*; www.scathach.de
4. Euphronios; New York, Metropolitan Museum
5. Altötting - Schatzkammer, D.K. mester fa-domborműve, www.totentanz-online.de
6. A művész ismeretlen, www.totentanz.de
7. Holbein, Hans der Jüngere; *A király*; www.delgado.de
8. Holbein, Hans der Jüngere; *A gazdag*; www.delgado.de
9. Bender, Hans; Pfronten, a temető kápolnája, 1848
10. Doré Gustav; *Megnyilvánulás*; www.scathach.de
11. Cigler, Rolf; Hazatérés; Frobergstrasse 12, CH-8162 Steinmaur; www.cigler.ch

Forrásmunkák:

1. Krumbacher Bote, 1999.10.30.
2. Grimm mesék: Akinek a halál volt a keresztapja
3. Stebich, Max: *A nagy bécsi mondkönyv*, Jugend und Volk kiadó, Bécs 1960
4. www.sagengestalten.de
5. Crottet, Robert: *Verzauberte Wälder*, Wegner kiadó, Hamburg 1955
6. Lang, Evelyn: *Memento Mori - von Bruderschaften, Totentänzen und anderen Vergegenwärtigungen des Todes*; www.memenopolis.uni-regensburg.de/lektuere/texte/tod_und_gesellschaft/memento.html
7. Goethe, *Gesammelte Werke*, 1. kötet, Bertelsmann kiadó

"Ismételten hall az ember olyan híreket - kórházak munkatársaitól, betegápolóktól, orvosoktól, lelkészekről -, hogy röviddel halála előtt fekete ember jelenik meg a haldoklónak, áll az ágyánál, mászkál a ház körül, benéz az ablakon, vagy bekopogtat az ajtón. Nevezik ott erre a "kaszásnak", vagy a halál angyalának, ahogy a bibliában is."

Mit gondol az olvasó ilyen és hasonló esetek hallatán? Valami beképzelés ez, hallucináció, kábítószeres élmény, vagy egyszerűen a tudatalattiból csordogáló filmjelenet? Hasonlóan józanul bánt volna Jan van Helsing is ilyen történetekkel, ha nem látogatta volna meg őt is ez a Lény - két héttel egy súlyos autóbaleset előtt. Helsinget lenyűgözte ennek a lénynek a jelensége és valósága, és nagyon kíváncsi lett rá. Két évig dolgozott azon, hogy ezzel a lényvel, a "halállal", közvetlen kapcsolatba kerülhessen - esetleg anélkül, hogy ehhez neki is meg kelljen halnia. Ez a kapcsolat 2004 decemberében létre is jött.

Egy érdekesítő, világszerte egyedülálló interjú során több mint 200 kérdésre kapott választ ettől a Lénytől. Többek között a következő kérdéseket taglalták:

Ki ez a lény?

Ő viszi-e el a lelkeket?

Hová viszi a megholtakat?

Halhatatlan-e?

Látta-e valamikor Istent?

Van-e pokol?

Létezik-e ördög?

Kit szolgálnak az Illuminátusok?

Mikor jelenik meg az Antikrisztus?

Mit érez a halál, amikor elvisz egy lelket,

például egy gyilkosét?

Mi történik a mennyekben?

A halál elkerülhetetlen-e?

Hogyan néz ki az ember jövője?

Kell-e félnünk a haláltól?

Vannak-e kozmikus törvények?

Hogyan lehetünk boldogok és

egészségesek?

Van-e olyasmi, amit bűnnek neveznek?

Mit tart ez a lény a világ vallásairól?

Mi a véleménye a jelenlegi

világpolitikáról?

Van-e élet más bolygókon?

Mi zajlik titokban a világon?

Milyen szerepet játszik az őrangyal?

Jó ideje váratott már magára egy ilyen színvonalú feltáró "tanács gyűjtemény", alapmű. Miként bontakozhatnak ki bennünk a végtelen dimenzióinak és tudatos átváltozásainak kezdetei? Dimenziók átáramlásainak anatómia rendszerének, törvényszerűségeinek ismerete ablakot nyithat számunkra, a végtelen aktív oldalára. Helsing által most közreadott interjú révén ez lehetséges. Ez a LÉNY ugyanis különös jelentőségű szereplője a földi létezésnek.

A Szerző közel százezer példányt adott el ebből a könyvből.

Vélhetően ezért is kezdik e kötetet ma, az új évezred bestsellereként emlegetni.